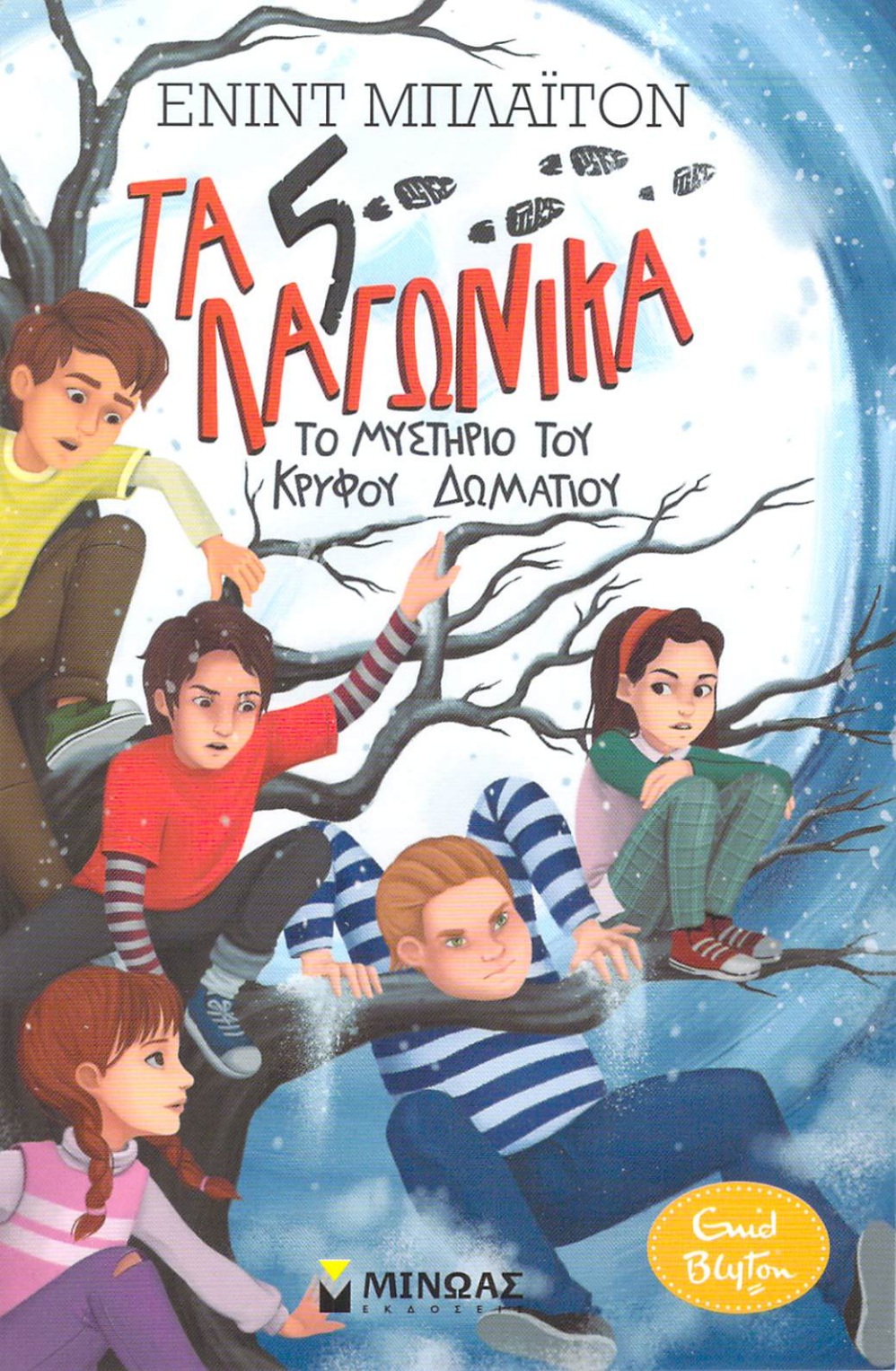

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΤΑ 5 ΠΑΓΩΝΙΚΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ
ΚΡΥΦΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

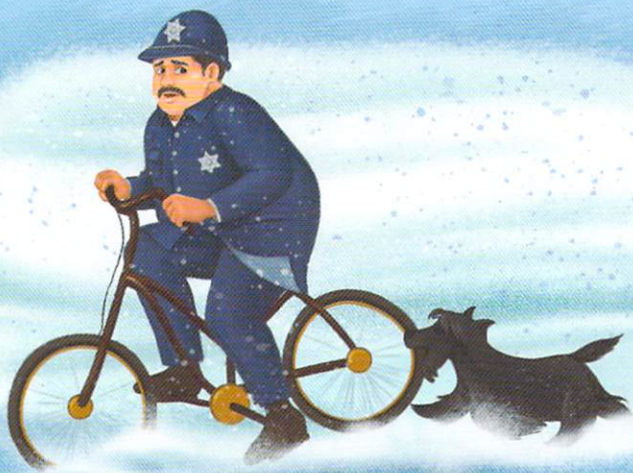
Enid
Blyton

Τα **5 λαγωνικά** αποτελούνται από τα αδέλφια
Μπέτι και **Πιπ**, **Χάρι** και **Ντέζι** και τον **Φρέντι**.

Την παρέα συμπληρώνει ο **Μπάστερ**, ο σκύλος τους.

Στις διακοπές τους βρίσκονται όλοι μαζί και εξιχνιάζουν
αστυνομικές υποθέσεις χωρίς να τους φοβίζει τίποτα!

Έφτασαν οι διακοπές των Χριστουγέννων αλλά τα 5 λαγωνικά, αντί να ξεκουραστούν, αναζητούν μια καινούρια υπόθεση. Ο Πιπ ανακαλύπτει ένα επιπλωμένο δωμάτιο σε μια μεγάλη έρημη έπαυλη. Σε ποιον ανήκει αυτό το δωμάτιο και τι συμβαίνει εκεί μέσα; Τα 5 λαγωνικά αποφασίζουν να λύσουν το μυστήριο, χωρίς όμως να υποψιάζονται την παγίδα που έχει στηθεί...

www.minoas.gr

9 786180 216844
ISBN 978-618-02-1684-4

ΚΩΔ. 22423

8+

ΤΑ 5 ΠΑΓΩΝΙΚΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ
ΚΡΥΦΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Σειρά: ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Συγγραφέας και τίτλος πρωτοτύπου:
Enid Blyton, *The mystery of the secret room*

First published in Great Britain in 1943
New edition published in 2016 by Hodder & Stoughton Limited

Text copyright© Hodder & Stoughton Limited, 1943
Enid Blyton's signature is a Registered Trade Mark of Hodder & Stoughton Limited

The moral right of the author has been asserted.

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Σεπτέμβριος 2021

Μετάφραση: Νάνου Καπελαρή
Επιμέλεια κειμένου: Αγγελική Παπαγεωργίου
Εικονογράφηση εξωφύλλου: Κριστίν Μενάρ
Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-1684-4

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΤΑ 5 ΠΑΓΩΝΙΚΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ
ΚΡΥΦΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Νάνου Καπελαρή

1

Οι διακοπές αρχίζουν

Ο Πιπ αράδιασε τις μπογιές και τα πινέλα του πάνω στο τραπέζι, σκάλισε τη φωτιά, που ήταν αναμμένη στο τζάκι της βιβλιοθήκης, και ετοιμάστηκε να τελειώσει τις χριστουγεννιάτικες κάρτες του.

«Τις ζωγραφίζεις τόσο ωραία, Πιπ!» τον θαύμασε η Μπέτι κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του. «Μακάρι να μπορούσα να ζωγραφίσω κι εγώ έτσι».

«Είσαι μικρή ακόμη» την παρηγόρησε ο Πιπ, αρχίζοντας να βάφει τα κόκκινα μήλα που ήταν σχεδιασμένα πάνω στην κάρτα του.

«Τα γενέθλιά μου ήταν πριν από λίγο καιρό και τώρα έχω φτάσει εννέα ετών» είπε η Μπέτι. «Μεγάλωσα πια. Εσύ είσαι μόλις δώδεκα, Πιπ, οπότε είμαι μόνο τρία χρόνια μικρότερή σου».

«Πότε θα έρθουν οι άλλοι;» αναρωτήθηκε ο Πιπ κοιτάζοντας με ανυπομονησία το ρολόι. «Τους είπα να έρθουν νωρίς. Θα έχει πλάκα να τυλίξουμε όλοι μαζί τα χριστουγεννιάτικα δώρα».

Η Μπέτι πήγε στο παράθυρο της μεγάλης βιβλιοθήκης.

«Έρχονται ο Χάρι και η Ντέζι» ανακοίνωσε. «Αχ, Πιπ, δεν είναι υπέροχο που είμαστε και πάλι όλοι μαζί!»

Η Μπέτι δεν ήταν εσωτερική σε σχολείο, όπως οι άλλοι, και πολύ συχνά ένιωθε μοναξιά όταν ο αδερφός της, ο Πιπ, έλειπε μαζί με τους τρεις φίλους τους, τον Χάρι και την Ντέζι Ντέικιν και τον Φρέντι Τρότεβιλ, που οι φίλοι του τον έλεγαν Φούσκα εξαιτίας των κιλών του. Τώρα όμως ήταν Χριστούγεννα, τα σχολεία είχαν κλείσει και τα παιδιά είχαν γυρίσει στα σπίτια τους. Η Μπέτι ένιωθε πολύ χαρούμενη. Ήταν και πάλι μαζί με τον αδερφό της, τα Χριστούγεννα έφτασαν και ο αγαπημένος της Μπάστερ, ο σκύλος του Φρέντι, θα ερχόταν να τη βλέπει κάθε μέρα.

Ο Χάρι και η Ντέζι ανέβηκαν στη βιβλιοθήκη.

«Γεια σας!» τους χαιρέτησε ο Χάρι. «Τελειώσατε με τις κάρτες σας; Εμένα μου έχουν μείνει τρεις ακόμα και η Ντέζι έχει να τυλίξει ένα δώρο. Τα φέραμε όλα μαζί μας».

«Ωραία» είπε ο Πιπ, βουτώντας την άκρη του πινέλου του στο νερό για να ξεπλύνει το χρώμα. «Βολευτείτε. Υπάρχει πολύς χώρος στο τραπέζι. Ο Φούσκας δεν έχει έρθει ακόμη».

Ένα δυνατό γάβγισμα έκανε την Μπέτι να τρέξει και πάλι στο παράθυρο.

«Είναι ο Μπάστερ και ο Φούσκας» φώναξε. «Ήρθαν. Ο Φούσκας δείχνει πιο στρουμπουλός από ποτέ!»

Ένα λεπτό αργότερα ο Φρέντι και ο Μπάστερ έμπαιναν στη βιβλιοθήκη. Ο Φρέντι έδειχνε σωστός κύριος

και είχε έναν αέρα μεγάλης αυτοπεποίθησης, ενώ ο Μπάστερ ξεχειλίζει από χαρά και ενθουσιασμό.

«Γεια σου, καλέ μου Μπάστερ!» είπε η Μπέτι. «Αχ, Φούσκα, ο Μπάστερ αδυνάτισε κι εσύ πάχυνες».

«Και δεν πρόκειται να είναι πιο λεπτός μετά τα Χριστούγεννα» τον πείραξε ο Χάρι ενώ καθόταν στο τραπέζι. «Έφερρες να φτιάξεις καμιά κάρτα, Φούσκα; Εγώ κοντεύω να τελειώσω τις δικές μου».

Ο Χάρι και η Ντέζι ήταν αδέρφια. Ο Φρέντι ήταν μοναχοπαίδι και είχε την ακλόνητη πεποίθηση πως μπορούσε να κάνει τα πάντα. Ο Μπάστερ ήταν η πιστή του παρέα και αχώριστος φίλος και των πέντε παιδιών.

Ο Φρέντι άφησε στο τραπέζι ένα μεγάλο βιβλίο και μια πολύ όμορφη χριστουγεννιάτικη κάρτα την οποία είχε φτιάξει μόνος του. Η Μπέτι την πρόσεξε αμέσως.

«Φούσκα, είναι υπέροχη! Μη μου πεις ότι την έφτιαξες μόνος σου! Θεέ μου, είναι σαν αυτές που βρίσκεις στα μαγαζιά! Τέλεια!»

«Ε, καλά» είπε ο Φρέντι δείχνοντας πολύ ευχαριστημένος. «Δεν είμαι και τόσο κακός στη ζωγραφική, ξέρεις. Ήμουν πρώτος αυτό το τρίμηνο και ο καθηγητής μου είπε...»

«Σταμάτα!» φώναξαν μαζί ο Πιπ, ο Χάρι και η Ντέζι.

Ο Φρέντι τρελαινόταν να υπερηφανεύεται για την εξυπνάδα και τα κατορθώματά του. Τα παιδιά, όμως, δεν ήταν διατεθειμένα να ακούνε τα ίδια πράγματα κάθε τόσο.

«Καλά καλά» μουρμούρισε ο Φρέντι δείχνοντας θυγ-

μένος. «Πάντα με μαλώνετε. Κι εγώ δεν θα σας πω για ποιον είναι αυτή η κάρτα».

«Για τον καθηγητή της ζωγραφικής, υποθέτω» είπε ο Πιπ ζωγραφίζοντας με προσοχή τα φύλλα ενός έλατου.

Ο Φρέντι δεν του απάντησε και η Μπέτι τον κοίταζε με προσμονή.

«Πες μου για ποιον είναι» τον παρακάλεσε. «Θέλω να μάθω. Η κάρτα είναι καταπληκτική».

«Για να πω την αλήθεια, σκόπευα να στείλω το βιβλίο και την κάρτα σε έναν φίλο μας εκ μέρους όλων!» εξήγησε ο Φρέντι. «Αφού όμως μόνο στην Μπέτι αρέσει η κάρτα μου, θα τη στείλω μόνο εκ μέρους μας».

Οι άλλοι τον κοίταξαν με περιέργεια.

«Για ποιον είναι;» ρώτησε η Ντέζι και σήκωσε την κάρτα ψηλά για να τη δει καλύτερα. «Είναι πολύ όμορφη. Αυτά τα πέντε παιδιά είμαστε εμείς; Και αυτός είναι ο Μπάστερ;»

«Ναι» απάντησε ο Φρέντι. «Μπορείς να μαντέψεις για ποιον είναι η κάρτα; Είναι για τον επιθεωρητή Τζενκς».

«Ο! Πολύ καλή ιδέα!» αναφώνησε η Μπέτι. «Και το βιβλίο γι' αυτόν είναι; Τι βιβλίο είναι;»

Το πήρε στα χέρια της και το άνοιξε. Ήταν ένα βιβλίο για το ψάρεμα.

«Τι ωραία ιδέα, Φούσκα!» θαύμασε ο Χάρι. «Ο επιθεωρητής λατρεύει το ψάρεμα. Θα ενθουσιαστεί με το βιβλίο και την κάρτα. Να τα στείλεις εκ μέρους όλων μας. Είναι τέλεια!»

«Αυτό σκοπεύω να κάνω» δήλωσε ο Φρέντι. «Μπο-

ρούμε να μοιραστούμε τα χρήματα για το βιβλίο και να γράψει ο καθένας το όνομά του στην κάρτα. Κοιτάξτε τι έγραψα μέσα».

Την άνοιξε και τα παιδιά έσκυψαν για να δουν τι ήταν γραμμένο μέσα με όμορφα, καθαρά γράμματα: «Καλά Χριστούγεννα από τα Πέντε Λαγωνικά... και τον σκύλο τους».

«Πολύ καλό» συμφώνησε ο Πιπ. «Θεέ μου, δεν είναι συναρπαστικό να θεωρούμαστε ντετέκτιβ; Ελπίζω να έχουμε κι άλλα μυστήρια να λύσουμε».

«Λέτε να μας τύχει καμιά σκοτεινή υπόθεση τώρα στις διακοπές;»

«Πολύ πιθανόν» είπε ο Φρέντι. «Είδε κανείς σας τον γερο-Φεύγα;»

«Φεύγας» ήταν το παρατσούκλι που είχαν βγάλει στον αστυνομικό του χωριού, τον κύριο Γκουν, τον οποίο τα παιδιά δεν χώνευαν, γιατί συνέχεια τα κυνηγούσε φωνάζοντας «Φευγάτε από μπροστά μου!». Και εκείνος με τη σειρά του τα αντιπαθούσε, κυρίως επειδή ήταν περισσότερο ικανοί από τον ίδιο να λύσουν μια μυστηριώδη υπόθεση.

Κανένας δεν είχε δει τον κύριο Γκουν τώρα τελευταία. Και κανένας δεν είχε την όρεξη να τον δει. Με το παχύ, κόκκινο πρόσωπο και τα γουρλωτά μάτια του δεν ήταν καθόλου φιλικός τύπος.

«Καλύτερα να υπογράψουμε όλοι στην κάρτα» πρότεινε ο Φρέντι βγάζοντας ένα ακριβό στυλό.

Ο Φρέντι είχε πάντα τα καλύτερα πράγματα και το περισσότερο χαρτζιλίκι απ' όλους. Ήταν όμως πάντα

πρόθυμος να τα μοιραστεί με τους άλλους κι έτσι κανένας δεν αισθανόταν άσχημα.

«Ο μεγαλύτερος πρώτα» είπε ο Πιπ κι έτσι ο Χάρι πήρε πρώτος το στίλο.

Ήταν δεκατριών ετών. Έγραψε το όνομά του με καθαρά, καλλιγραφικά γράμματα: Χάρισον Ντέικιν.

«Σειρά μου τώρα» είπε ο Φρέντι. «Θα γίνω δεκατριών την άλλη εβδομάδα. Εσύ θα γίνεις δεκατριών τον επόμενο χρόνο, Πιπ».

Έγραψε κι αυτός το όνομά του: Φρέντερικ Άλτζερνον Τρότεβιλ. Μετά ήρθε η σειρά του Πιπ: Φίλιπ Χίλτον. Κατόπιν ακολούθησε η Ντέζι: Μάργκαρετ Ντέικιν.

«Η σειρά σου τώρα, Μπέτι» είπε ο Φρέντι δίνοντάς της το στίλο. «Με καλλιγραφικά γράμματα, σε παρακαλώ!»

Η Μπέτι δάγκωσε την άκρη της γλώσσας της, όπως έκανε πάντα όταν έγραφε, και υπέγραψε με ολόκληρο το όνομά της με κάπως περίεργα καλλιγραφικά γράμματα: Ελίζαμπεθ Χίλτον. Αμέσως μετά όμως συμπλήρωσε «Μπέτι».

«Μήπως έχει ξεχάσει ότι η Ελίζαμπεθ είμαι εγώ!» εξήγησε.

«Δεν νομίζω» είπε ο Φρέντι. «Στοιχηματίζω πως ποτέ δεν ξεχνάει τίποτα. Είναι πολύ έξυπνος. Δεν γίνεσαι επιθεωρητής της αστυνομίας αν δεν έχεις μυαλό. Είμαστε τυχεροί που είναι φίλος μας».

Ήταν πραγματικά τυχεροί, αλλά και ο επιθεωρητής συμπαθούσε και θαύμαζε τα Πέντε Λαγωνικά. Τον είχαν βοηθήσει πολύ στο παρελθόν.

«Ελπίζω να μπορέσουμε να επιβεβαιώσουμε και πάλι τον τίτλο μας» είπε η Μπέτι.

«Νομίζω πως πρέπει να βρούμε έναν καλύτερο τίτλο» πρότεινε ο Φρέντι κλείνοντας το στίλό του. «Δεν λέει και πολλά πράγματα αυτό το “Λαγωνικά”. Κανένας δεν θα ξέρει πως είμαστε πρώτης τάξεως αστυνομικοί πράκτορες!»

«Μα δεν είμαστε!» διαφώνησε ο Χάρι. «Δεν είμαστε πράκτορες – αν και πολύ θα το θέλαμε. Ο τίτλος μας είναι ο πιο σωστός, γιατί είμαστε παιδιά που ερευνούν και ανακαλύπτουν πράγματα».

Του Φρέντι δεν του άρεσε καθόλου αυτό.

«Είμαστε κάτι περισσότερο απ’ αυτό» δήλωσε και βολεύτηκε στην καρέκλα του. «Εμείς δεν ήμασταν αυτοί που κατατρόπωσαν τον γερο-Γκουν; Δεν διστάζω να σας πω ότι θα γίνω ένας διάσημος αστυνομικός πράκτορας όταν μεγαλώσω. Είμαι σίγουρος πως έχω το μυαλό που χρειάζεται μια τέτοια δουλειά».

«Αυτό που έχεις είναι η υπεροψία να το νομίζεις!» τον πείραξε ο Πιπ χαμογελώντας. «Δεν ξέρεις τίποτα για τους πράκτορες και τη δουλειά τους, Φούσκα».

«Χα! Τι μας λες!» αποκρίθηκε ο Φρέντι τυλίγοντας το βιβλίο μαζί με την κάρτα. «Εσείς δεν ξέρετε τίποτα. Εγώ έχω μελετήσει σκληρά. Διάβαζα κατασκοπευτικά βιβλία και αστυνομικά μυθιστορήματα όλο το τρίμηνο».

«Τότε βάζω στοίχημα πως θα ήσουν πάτος στην τάξη!» είπε ο Χάρι. «Δεν μπορείς να διαβάζεις τέτοια βιβλία και να είσαι και διαβασμένος στα μαθήματά σου».

«Εγώ μπορώ!» περηφανεύτηκε ο Φρέντι. «Ήμουν πρώτος στην τάξη μου σε όλα τα μαθήματα. Πάντα είμαι. Δεν θα πιστέψεις τι βαθμούς πήρα στα μαθηματικά. Έχασα μόνο...»

«Άρχισε πάλι τα ίδια» είπε ο Πιπ στον Χάρι. «Δεν ακούγεται σαν χαλασμένη κασέτα;»

Ο Φρέντι υποχώρησε και έριξε ένα πλάγιο βλέμμα στον Πιπ.

«Εντάξει» μουρμούρισε. «Πείτε ό,τι θέλετε, αλλά βάζω στοίχημα πως δεν ξέρετε να γράφετε με αόρατη γραφή ούτε πώς να βγείτε από ένα κλειδωμένο δωμάτιο όταν το κλειδί δεν είναι από τη δική σας πλευρά!»

Οι άλλοι του έριξαν επίμονες ματιές.

«Ούτε εσύ τα ξέρεις αυτά» είπε με δυσπιστία ο Πιπ.

«Εγώ τα ξέρω πολύ καλά» επέμεινε ο Φρέντι. «Αυτά είναι δύο μόνο από τα πράγματα που έχω κιόλας μάθει. Και μπορώ να σας μάθω και έναν απλό κώδικα –έναν μυστικό κώδικα– που χρησιμοποιούν οι κατάσκοποι».

Όλα αυτά ακούγονταν συναρπαστικά. Η Μπέτι τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

«Μάθε μας όλα αυτά τα πράγματα» τον ικέτευσε. «Αχ, Φούσκα, θα ήθελα τόσο πολύ να μάθω να γράφω αόρατα...»

«Θα πρέπει να μάθεις και την τέχνη της μεταμφίεσης του εαυτού σου» είπε ο Φρέντι ευχαριστημένος που είχε την απόλυτη προσοχή των άλλων.

«Τι θα πει “μεταμφίεση”;» ρώτησε η Μπέτι.

«Θα πει να ντύνεσαι έτσι ώστε ο κόσμος να μην ξέ-

ρει πως είσαι εσύ» της εξήγησε ο Φρέντι. «Βάζοντας μια περούκα, ίσως, ή ένα μουστάκι, ή διαφορετικά φρύδια, φορώντας διαφορετικά ρούχα... τέτοια πράγματα. Για παράδειγμα, εγώ θα μπορούσα να μεταμφιεστώ εύκολα σε χασάπη αν είχα μια άσπρη ποδιά κι ένα μαχαίρι ή κάτι άλλο να κρέμεται από τη ζώνη μου. Αν φορούσα και μια μαύρη, βρόμικη περούκα, είμαι βέβαιος πως κανένας δεν θα μ' αναγνώριζε».

Τα παιδιά τον άκουγαν με το στόμα ανοιχτό. Αυτά που τους έλεγε τους φαίνονταν συναρπαστικά. Όλοι τρελαίνονταν να ντύνονται μασκαράδες και να μην τους αναγνωρίζει κανένας. Αυτή η ιστορία με τις μεταμφιέσεις έμοιαζε πολύ με δικαιολογία για να μασκαρεύονται ακόμα και όταν δεν ήταν απόκριες.

«Θα εξασκηθείς στις μεταμφιέσεις το επόμενο τρίμηνο;» ρώτησε η Μπέτι.

«Όχι, όχι στη διάρκεια του τριμήνου» είπε ο Φρέντι, κάνοντας τη σκέψη πως ο αρχηγός της τάξης του θα μπορούσε εύκολα να καταλάβει ποιος κρυβόταν πίσω από τη μεταμφίεση. «Σκεφτόμουν, όμως, να το κάνω τώρα στις διακοπές».

«Αχ, Φούσκα! Μπορούμε να το κάνουμε κι εμείς;» φώναξε η Ντέζι. «Ας εξασκηθούμε όλοι, για να είμαστε σωστοί ντετέκτιβ όταν ξεφυτρώσει κάποιο μυστήριο. Θα τα καταφέρουμε πολύ καλύτερα τότε».

«Κι αν ακόμα δεν εμφανιστεί κανένα μυστήριο, θα έχουμε έτσι κι αλλιώς διασκεδάσει πολύ με την εξάσκηση» είπε η Μπέτι.

«Σωστά» συμφώνησε ο Φρέντι. «Νομίζω όμως πως αν πρόκειται να σας μάθω όλα αυτά τα πράγματα, εγώ πρέπει να είμαι ο αρχηγός των Λαγωνικών και όχι ο Χάρι. Ξέρω πως είναι ο μεγαλύτερος, αλλά πιστεύω πως εγώ γνωρίζω περισσότερα γι' αυτά τα πράγματα τώρα».

Σιωπή ακολούθησε τα λόγια του. Ο Χάρι δεν ήθελε να παραδώσει την αρχηγία, αν και η αλήθεια ήταν πως έπρεπε να παραδεχτεί ότι ο Φρέντι ήταν πραγματικά ο πιο έξυπνος κι έβρισκε πάντα λύσεις στην προσπάθειά τους να λύσουν κάποιο μυστήριο.

«Λοιπόν, τι λες;» είπε ο Φρέντι. «Δεν πρόκειται να μοιραστώ μαζί σας τα μυστικά μου, αν δεν είμαι ο αρχηγός σας».

«Άσ' τον να γίνει αρχηγός, Χάρι» τον παρακάλεσε η Μπέτι, που θαύμαζε πολύ τον Φρέντι. «Αρχηγό για το επόμενο μυστήριο, τουλάχιστον, όποιο κι αν είναι αυτό. Αν δεν φανεί τόσο έξυπνος όσο εσύ στη λύση του, τότε θα ξανακάνουμε εσένα αρχηγό».

«Εντάξει» συμφώνησε ο Χάρι. «Αν και νομίζω πως ο Φούσκας θα είναι πολύ καλός αρχηγός. Αλλά έτσι κι αρ-
χίσεις να κοκορεύεσαι, Φούσκα, θα σε καθαιρέσουμε».

«Δεν χρειάζόταν να μου το πεις αυτό» είπε ο Φρέντι μ' ένα φωτεινό χαμόγελο στο πρόσωπό του. «Ζήτω! Είμαι ο αρχηγός! Ευχαριστώ, Χάρι, ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Τώρα μπορώ να σας μάθω μερικά απ' αυτά που ξέρω. Στο κάτω κάτω, ποτέ δεν ξέρεις πότε μπορεί να σου χρειαστούν».

«Ίσως αποδειχτεί πολύ πολύ σημαντικό να μπορού-

με να γράψουμε ένα γράμμα με αόρατο μελάνι» είπε η Μπέτι. «Αχ, Φούσκα, πες μας κάτι τώρα».

Η μητέρα της Μπέτι, όμως, διάλεξε εκείνη ακριβώς τη στιγμή για να ανοίξει την πόρτα της βιβλιοθήκης και να φωνάξει τα παιδιά.

«Έχω έτοιμο κακάο για όλους σας κάτω. Πλύντε τα χέρια σας κι ελάτε. Μην αργήσετε, τα κέικ είναι νόστιμα και ζεστά».

Πέντε πεινασμένα παιδιά και ένας εξίσου πεινασμένος σκύλος έτρεξαν γρήγορα κάτω, ξεχνώντας τα πάντα για την ώρα, εκτός από τα ζεστά κέικ, τη μαρμελάδα φράουλα και τα κρουασάν. Δεν θα τα ξεχνούσαν όμως για πολύ. Τα πράγματα που είχε υποσχεθεί να τους μάθει ο Φρέντι ήταν πολύ πιο συναρπαστικά!

2

Ο Φρέντι και οι ιδέες του

Τα Χριστούγεννα ήρθαν τόσο γρήγορα και υπήρχαν τόσο πολλά πράγματα να γίνουν, ώστε ο Φρέντι δεν είχε καθόλου ώρα για να διδάξει στα Λαγωνικά κάτι απ' όσα είχε μάθει. Ο ταχυδρόμος πήγαινε συνεχώς γράμματα και στα τρία σπίτια, κάρτες ξεφύτρωναν παντού, πακέτα κρύβονταν εδώ κι εκεί, γλυκά ετοιμάζονταν και μεγάλες γαλοπούλες κρέμονταν στα κελάρια...

«Λατρεύω τις γιορτές!» αναφώνησε η Μπέτι για πολλοστή φορά εκείνη την ημέρα. «Αναρωτιέμαι τι δώρα θα μου κάνουν τα Χριστούγεννα. Ελπίζω κάποιος να μου φέρει μια καινούρια κούκλα. Θα ήθελα μία που να ανοιγοκλείνει τα μάτια της... αρμονικά! Έχω μόνο μία τέτοια, αλλά τα μάτια της κολλάνε όταν είναι κλειστά. Μετά πρέπει να την κουνήσω πολύ δυνατά και είμαι σίγουρη πως νομίζει ότι είμαι θυμωμένη μαζί της».

«Μωράκι!» την κορόιδεψε ο Πιπ. «Άκου να θέλει κούκλες! Στοιχηματίζω πως δεν θα πάρεις ούτε μία για δώρο».

Η Μπέτι απογοητεύτηκε όταν είδε πως δεν υπήρχε καμία κούκλα ανάμεσα στα χριστουγεννιάτικα δώρα της. Όλοι θεώρησαν πως αφού ήταν πλέον εννέα ετών και της άρεσε να λέει πως είναι μεγάλη πια, δεν θα ήθελε κούκλα για δώρο. Έτσι, η μητέρα της της χάρισε μια καινούρια τσάντα και ο πατέρας της ένα δύσκολο παζλ, που θα ταίριαζε περισσότερο στον Πιπ παρά στην ίδια!

Ήταν λιγάκι στενοχωρημένη, αλλά ο Φρέντι έβαλε τα πράγματα στη θέση τους όταν ήρθε τα Χριστούγεννα κρατώντας ένα μεγάλο κουτί –δώρο για την Μπέτι– μέσα στο οποίο ήταν η κούκλα που το κορίτσι ονειρευόταν! Ανοιγόκλεινε τα μάτια της χωρίς να χρειάζεται να την κουνήσει κανείς και είχε ένα τόσο χαμογελαστό πρόσωπο, που η Μπέτι την αγάπησε αμέσως. Έπεσε στην αγκαλιά του Φρέντι και τον έσφιξε σαν να ήταν μικρό αρκουδάκι.

Το αγόρι ένιωσε ευτυχισμένο. Αγαπούσε πολύ την Μπέτι και χαιρόταν που της άρεσε το δώρο του. Μα και η κυρία Χίλτον έμεινε έκπληκτη με την όμορφη κούκλα.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, Φρέντερικ» είπε. «Αν και δεν έπρεπε να ξεοδέψεις τόσα χρήματα για την Μπέτι».

«Θα πάρω αρκετά χρήματα στα γενέθλιά μου» είπε ευγενικά ο Φρέντι «και είχα κρατήσει μπόλικά για τα Χριστούγεννα, κυρία Χίλτον. Ζήτησα να μου δώσουν χρήματα αυτά τα Χριστούγεννα αντί για παιχνίδια ή βιβλία».

«Θα έπρεπε να το καταλάβω πως δεν χρειάστηκε να ζητήσεις από τους γονείς σου» είπε η κυρία Χίλτον,

η οποία πίστευε πως ο Φρέντι είχε πάντα πάρα πολλά χρήματα –περισσότερα απ’ όσα έπρεπε– για να ξεδεύει. «Τι τα θέλεις τόσα λεφτά;» τον ρώτησε.

«Κοιτάξτε... θέλω να αγοράσω κάτι που δεν νομίζω πως οι συγγενείς μου θα μου χάριζαν ποτέ...» είπε διαστακτικά ο Φρέντι, δείχνοντας ότι ξαφνικά βρέθηκε σε δύσκολη θέση. «Είναι κάπως... μυστικό, κυρία Χίλτον».

«Α, μάλιστα...» έκανε η μητέρα της Μπέτι. «Ελπίζω μόνο να μην είναι κάτι που θα σε βάλει σε μπελάδες. Δεν θέλω ο κύριος Γκουν, ο αστυνομικός, να τριγυρίζει εδώ πέρα και να κάνει παράπονα για σας, παιδιά».

«Όχι, κυρία Χίλτον» τη διαβεβαίωσε ο Φρέντι. «Ο κύριος Γκουν δεν έχει καμία σχέση μ’ αυτό».

Μόλις η μητέρα της έφυγε, η Μπέτι γύρισε στον Φρέντι με μάτια που σπίθιζαν.

«Ποιο είναι το μυστικό; Τι πρόκειται να αγοράσεις;»

«Μεταμφιέσεις!» είπε ο Φρέντι κάνοντας τη φωνή του ψίθυρο. «Περούκες! Φρύδια! Δόντια!»

«Δόντια;» απόρησε η Μπέτι. «Πώς μπορείς να φορέσεις ψεύτικα δόντια, αν δεν βγάλεις πρώτα τα δικά σου, Φούσκα;»

«Κάνε λίγη υπομονή και θα δεις» είπε αινιγματικά ο Φρέντι.

«Έλα μόλις μπορέσεις να μας μάθεις πώς να γράφουμε αόρατα και με ποιον τρόπο να βγαίνουμε από κλειδωμένα δωμάτια» τον ικέτευσε η Μπέτι. «Άραγε ο γερο-Φεύγας σκαμπάζει από τέτοια πράγματα;»

«Όχι βέβαια» είπε ο Φρέντι περιφρονητικά. «Εξάλ-

λου, ακόμα κι αν ο Φεύγας προσπαθούσε να μεταμφιεστεί, δεν θα κατάφερνε και πολλά πράγματα. Θα τον πρόδιδαν αμέσως τα βατραχίσια μάτια του και η μεγάλη, χοντρή μύτη του».

Η Μπέτι χαχάνισε. Αγκάλιασε την κούκλα της και σκέφτηκε πόσο έξυπνος και ευγενικός ήταν ο Φρέντι. Του το είπε.

«Καλά!» είπε ο Φρέντι, φουσκώνοντας λιγάκι από περηφάνια, και ετοιμάστηκε να καυχηθεί για το μυαλό και την εξυπνάδα του. «Είμαι...»

Εκείνη την ώρα, όμως, ο Πιπ μπήκε στο δωμάτιο και ο Φρέντι σταμάτησε απότομα. Του Πιπ δεν του άρεσε και πολύ να ακούει τις καυχησιές του Φρέντι. Τα δύο αγόρια κουβέντιασαν για λίγο και μετά ο Φρέντι έφυγε.

«Θα έρθω να σας δω μετά τα Χριστούγεννα και θα δώσω σε όλους σας μερικά μαθήματα σχετικά με την έρευνα» υποσχέθηκε. «Δώστε τις ευχές μου στην Ντέζι και στον Χάρι, αν τους δείτε σήμερα. Εγώ θα πάω στη γαιγιά μου για τα Χριστούγεννα μαζί με τους γονείς μου».

Η Μπέτι είπε στον Πιπ ότι ο Φρέντι σκόπευε να ξεδέψει τα λεφτά του για να αγοράσει πράγματα για να μεταμφιέζεται.

«Είπε πως θα αγοράσει περούκες, φρύδια και δόντια! Αχ, Πιπ, λες να το κάνει στ' αλήθεια; Τι μαγαζιά πουλάνε τέτοια πράγματα; Ποτέ δεν έχω δει κανένα παρόμοιο».

«Υποθέτω πως είναι μαγαζιά που πουλάνε αντικείμενα για ηθοποιούς» απάντησε ο Πιπ. «Αυτοί πρέπει να αγοράζουν τέτοια πράγματα. Θα περιμένουμε και θα

δούμε τι θα πάρει ο Φούσκας. Πρέπει να διασκεδάσουμε και λιγάκι τώρα που έχουμε διακοπές».

Όταν η γιορτινή ατμόσφαιρα των Χριστουγέννων διαλύθηκε, τα χριστουγεννιάτικα δέντρα και στολίδια μαζεύτηκαν και οι κάρτες στάλθηκαν σε νοσοκομεία όπου νοσηλεύονταν παιδιά, η παρέα ένωσε κάπως μοναχικά. Ο Φρέντι προφανώς έμεινε στη γιαγιά του, γιατί δεν τον είδαν καθόλου τα παιδιά, παρά μόνο έλαβαν μια κάρτα του που έλεγε «Θα γυρίσω σύντομα, Φούσκας».

«Μακάρι να ήταν εδώ!» είπε η Μπέτι. «Τι θα γίνει έτσι και προκύψει κάποιο μυστήριο; Θα πρέπει να γίνουμε και πάλι ντετέκτιβ και ο αρχηγός μας δεν θα είναι εδώ».

«Δεν φαίνεται κανένα μυστήριο στον ορίζοντα!» είπε ο Πιπ.

«Πώς το ξέρεις;» αντέδρασε η Μπέτι. «Ο γερο-Φεύγας ίσως προσπαθεί να λύσει κάποιο για το οποίο εμείς μπορεί να έχουμε μεσάνυχτα!»

«Τότε ρώτησέ τον και παράτα με» είπε ανυπόμονα ο Πιπ, που προσπαθούσε να διαβάσει και η Μπέτι τον διέκοπτε συνέχεια.

Δεν εννοούσε φυσικά να πάει η Μπέτι και να ρωτήσει στ' αλήθεια τον αστυνομικό. Η αδερφή του όμως το θεώρησε πολύ καλή ιδέα!

Έτσι θα μάθουμε αν υπάρχει κάτι για να λύσουμε στις διακοπές μας, σκέφτηκε το κορίτσι. Τρελαίνομαι να ψάχνω για στοιχεία και υπόπτους και να εντοπίζω ίχνη.

Την επόμενη φορά, λοιπόν, που συνάντησε τον αστυνομικό, πήγε κοντά του.

«Κύριε Γκουν, έχετε κανένα μυστήριο να λύσετε τώρα στις διακοπές;» ρώτησε.

Ο αστυνομικός κατσούφιασε. Αναρωτήθηκε μήπως η Μπέτι και οι υπόλοιποι βρίσκονταν στα ίχνη κάποιας υπόθεσης που ο ίδιος αγνοούσε. Αλλιώς, γιατί το κορίτσι ζητούσε να μάθει αν αυτός είχε κάποια υπόθεση στα χέρια του;

«Πάλι ανακατεύετε σε κάτι;» ρώτησε αυστηρά. «Αν ναι, σταματήστε αμέσως. Κατάλαβες; Δεν θέλω να έχω εσάς να ανακατεύετε σε δουλειές που κανονικά είναι της δικής μου αρμοδιότητας. Εμποδίζετε τον νόμο!»

«Εμείς δεν εμποδίζουμε ούτε ανακατευόμαστε σε τίποτα» απάντησε η Μπέτι ανήσυχη.

«Φεύγα! Εμπρός!» πρόσταξε ο κύριος Γκουν. «Μου τη φέρατε μία φορά στο παρελθόν και δεν πρόκειται να το ανεχθώ και δεύτερη!»

«Τι σας φέραμε;» απόρησε η Μπέτι.

Ο κύριος Γκουν ρουθούνισε δυνατά και έφυγε. Δεν μπορούσε να αντέξει κανένα παιδί, πιο πολύ όμως αντιπαθούσε τα Πέντε Λαγωνικά... και τον σκύλο τους. Η Μπέτι έμεινε να τον κοιτάζει καθώς εκείνος απομακρυνόταν.

Δεν έμαθα και πολλά απ' αυτόν, σκέφτηκε. Τι του φέραμε όμως; Αυτό δεν το κατάλαβα...

Ήταν υπέροχα όταν ο Φρέντι γύρισε πάλι πίσω. Έφερε φυσικά και τον Μπάστερ μαζί του, και ο μικρός σκο-

τσέζικος σκύλος τρελάθηκε από τη χαρά του όταν είδε όλους τους φίλους του μαζεμένους ξανά.

«Δεν τα πέρασε και τόσο καλά στο σπίτι της γιαγιάς» εξήγησε ο Φρέντι. «Η γιαγιά μου έχει μια τεράστια κιτρινιάρια γάτα, που τον κυνηγούσε συνέχεια, και σαν να μην έφτανε αυτό έπρεπε να κάνει και μπάνιο κάθε μέρα. Ήταν, στ' αλήθεια, πολύ δυστυχισμένος. Θα μπορούσε να πάρει στο κυνήγι τη γάτα, φυσικά, αλλά είναι πολύ καθωσπρέπει σκύλος για να κυνηγήσει μια γάτα που ανήκει στην οικοδέσποινα του σπιτιού».

«Έχεις αγοράσει καθόλου μεταμφιέσεις;» ρώτησε με λαχτάρα η Μπέτι.

«Περιμένω τα γενέθλιά μου» απάντησε ο Φρέντι. «Είναι αύριο, όπως ξέρετε. Μετά, όταν θα έχω αρκετά χρήματα, θα πάω στο Λονδίνο για να κάνω τα ψώνια που θέλω».

«Μόνος σου;» ρώτησε ο Χάρι.

«Φυσικά» απάντησε ο Φρέντι. «Ποιος μεγάλος θα μ' άφηνε να ξοδέψω τα λεφτά μου σε τέτοια πράγματα; Αν και έχουμε ήδη ασχοληθεί με τρομερά δύσκολα μυστήρια, κανένας μεγάλος δεν θα πίστευε πως είναι απαραίτητο να αγοράσουμε περούκες και φρύδια. Ακόμα κι αν πολύ σύντομα χρειαστεί να λύσουμε ακόμα ένα».

Έτσι όπως το έθεσε, φαινόταν πολύ επείγον θέμα η αγορά ειδών για μεταμφιέσεις. Ο Φρέντι ήταν απόλυτος σ' αυτό. Η Μπέτι ένιωσε πως ένα νέο μυστήριο βρισκόταν μια ανάσα μακριά τους.

«Φούσκα, μπορούμε να δοκιμάσουμε τις περούκες και ό,τι άλλο αγοράσεις;» τον ρώτησε.

«Μα και βέβαια!» απάντησε ο Φρέντι. «Όλοι μας θα εξασκηθούμε στο πώς τα φοράνε. Θα έχει μεγάλη πλάκα».

«Έφερες μαζί σου το αόρατο μελάνι;» ρώτησε ο Πιπ. «Θέλω πολύ να το δω!»

«Μπορείς να δεις το αόρατο μελάνι;» απόρησε η Μπέτι. «Δεν ήξερα ότι φαίνεται!»

Οι άλλοι γέλασαν.

«Χαζούλα! Το μελάνι δεν είναι αόρατο, αυτό που γράφεις με το μελάνι είναι αόρατο».

«Έφερα ένα μπουκαλάκι» τους είπε ο Φρέντι. «Είναι πολύ ακριβό».

Έβγαλε ένα μπουκαλάκι από την τσέπη του. Ήταν μικρούτσικο και περιείχε ένα άχρωμο υγρό, το οποίο στα μάτια της Μπέτι φαινόταν σαν νερό.

Ο Φρέντι έβγαλε το σημειωματάριό του και μία πένα με καθαρή, καινούρια μύτη. Έβαλε το μπουκαλάκι πάνω στο τραπέζι και άνοιξε το καπάκι του.

«Τώρα θα γράψω ένα μυστικό γράμμα, αφού τα γράμματα θα είναι αόρατα».

Η Μπέτι έσκυψε από πάνω του για να παρακολουθεί καλύτερα. Έχασε όμως την ισορροπία της και αρπάχτηκε από το τραπέζι για να μην πέσει. Το τραπέζι τραντάχτηκε και το μπουκαλάκι με το αόρατο μελάνι ταρακουνήθηκε, κύλησε ως την άκρη του τραπεζιού και άδειασε όλο το περιεχόμενό του στο πάτωμα, σχηματίζοντας μια μικρή στρογγυλή λιμνούλα κοντά στον Μπάστερ.

Γουφ! γάβγισε με έκπληξη αυτός κι άρχισε να τη γλείφει. Η γεύση της όμως ήταν απαίσια. Σταμάτησε και

κοίταξε τα ανήσυχα παιδιά, με τη ροζ γλώσσα του να κρέμεται έξω από το στόμα του.

«Αχ, Μπάστερ! Μπάστερ, ήπιες το αόρατο μελάνι!» φώναξε η Μπέτι κλαίγοντας σχεδόν. «Φούσκα, θα γίνει αόρατος τώρα;»

«Όχι, ανόητη!» της είπε ο Φρέντι φουρκισμένος. «Λοιπόν, αυτό ήταν το τέλος του αόρατου μελανιού. Τι αδέξια που είσαι, Μπέτι!»

«Λυπάμαι, λυπάμαι πάρα πολύ» απολογήθηκε η καημένη η Μπέτι. «Δεν ξέρω πώς έγινε και γλίστρησα. Αχ, Φούσκα, τώρα δεν μπορούμε να γράψουμε το αόρατο γράμμα...»

Η Ντέζι σκούπισε το υπόλοιπο μελάνι. Όλα τα παιδιά ένιωθαν μεγάλη απογοήτευση. Ο Μπάστερ ήταν ακόμη με τη γλώσσα κρεμασμένη έξω και είχε μια τέτοια έκφραση αηδίας στο πρόσωπό του, που ο Χάρι τού έφερε λίγο νερό για να διώξει την άσχημη γεύση από το στόμα του.

«Ξέρω κάνα-δυο τρόπους ακόμα για να γράφουμε αόρατα» δήλωσε ο Φρέντι προς μεγάλη ανακούφιση της Μπέτι. «Έχει κανείς σας ένα πορτοκάλι; Ωραία! Και τώρα προσέξτε με πολύ καλά!»

3

Δύο συναρπαστικά μαθήματα

Στο δωμάτιο υπήρχε μια πιατέλα με πορτοκάλια. Η Μπέτι τα έφερε στο τραπέζι και παρακολούθησε με μεγάλο ενδιαφέρον τον Φρέντι να ανοίγει μια τρύπα σε ένα απ' αυτά και να στύβει τον κιτρινωπό χυμό του σε ένα φλιτζάνι.

«Ορίστε!» είπε το αγόρι. «Ο χυμός του λεμονιού ή του πορτοκαλιού είναι ένα πολύ καλό αόρατο μελάνι, ξέρετε».

Οι άλλοι δεν το ήξεραν. Σκέφτηκαν πως ο Φρέντι πρέπει να είναι πολύ έξυπνος για να σκεφτεί αμέσως κάποια άλλη λύση όταν η Μπέτι αναποδογύρισε το μπουκαλάκι του.

Πήρε ένα καθαρό φύλλο χαρτί, βούτηξε την πένα του στον χυμό του πορτοκαλιού και άρχισε να γράφει κάτι που έμοιαζε με γράμμα. Έλεγε δυνατά κάθε λέξη που έγραφε και τα παιδιά χαχάνιζαν μ' αυτά που άκουγαν.

Αγαπητέ Φεύγα,
Υποθέτουμε πως πιστεύεις ότι θα λύσεις πρώτος το επόμενο μυστήριο. Σε πληροφορούμε πως δεν θα τα καταφέρεις. Το μυαλό σου χρειάζεται λίγο λάδωμα, γιατί έχει σκουριάσει για τα καλά.

Σου στέλνουμε πολλά φιλιά...

Τα Πέντε Λαγωνικά και ο σκύλος τους

Τα παιδιά γέλασαν με την καρδιά τους – ιδιαίτερα με το τέλος.

«Είσαι χαζός, Φούσκα» είπε ο Πιπ. «Ευτυχώς που ο γερο-Φεύγας δεν πρόκειται να λάβει αυτό το γράμμα».

«Θα του το στείλω οπωσδήποτε» είπε ο Φρέντι «αλλά αφού είναι γραμμένο με αόρατο μελάνι, δεν θα μπορέσει να το διαβάσει ο ανόητος!»

Πάνω στο χαρτί δεν φαινόταν τίποτε απολύτως. Ο χυμός του πορτοκαλιού ήταν σίγουρα αόρατος.

«Φούσκα, πώς μπορεί κάποιος να διαβάσει ένα αόρατο γράμμα;» ρώτησε η Ντέζι.

«Είναι πανεύκολο!» απάντησε ο Φρέντι. «Θα σας δείξω αμέσως πώς διαβάζεται ένα τέτοιο γράμμα. Υπάρχει πουθενά εδώ ηλεκτρικό σίδερο;»

«Ναι» απάντησε ο Πιπ. «Δεν νομίζω όμως πως η μητέρα μου θα μας το δώσει. Φαίνεται να πιστεύει πως οτιδήποτε μας δανείζει το θέλουμε για να το κάνουμε φύλλο και φτερό. Άλλωστε, τι το θέλεις εσύ το σίδερο;»

«Περίμενε και θα δεις» είπε ο Φρέντι. «Δεν έχετε κανένα παλιό σίδερο, Πιπ, αφού δεν μπορούμε να δα-

νειστούμε το ηλεκτρικό; Κάτι πρέπει να υπάρχει στην κουζίνα».

Υπήρχε πράγματι. Η μαγείρισσα είπε στον Πιπ πως μπορούσαν να πάρουν ένα παλιό σίδερο που υπήρχε εκεί.

«Θα εκπλαγώ αν καταφέρετε να το σπάσετε!» είπε και ο Πιπ έτρεξε γρήγορα πίσω στη βιβλιοθήκη κουβαλώντας το παλιό, βαρύ σίδερο.

«Βάλ' το πάνω στη φωτιά να ζεσταθεί» είπε ο Φρέντι και ακολούθησαν την υπόδειξή του.

Όταν ο Φρέντι έκρινε πως ήταν αρκετά ζεστό, το πήρε από τη φωτιά με μεγάλη προσοχή, κρατώντας το με ένα ειδικό πανί.

«Προσέξτε καλά» είπε και όλα τα μάτια καρφώθηκαν με εξαιρετικό ενδιαφέρον σ' αυτό που έκανε.

Ο Φρέντι πέρασε ελαφρά το σίδερο πάνω από τη σελίδα στην οποία είχε γράψει το αόρατο γράμμα.

«Κοιτάξτε! Εμφανίζονται καφέ γράμματα!» φώναξε η Μπέτι ενθουσιασμένη. «Κοιτάξτε! Αγαπητέ Φεύγα...»

«Υποθέτουμε πως πιστεύεις...» συνέχισε να διαβάζει ο Πιπ χαρούμενος. «Ναι, είναι ορατό τώρα. Θεέ μου, αυτό είναι πολύ έξυπνο, Φούσκα. Ποτέ δεν θα μπορούσα να σκεφτώ πως ο χυμός του πορτοκαλιού μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως αόρατο μελάνι!»

«Καλύτερα αυτό παρά το κανονικό αόρατο μελάνι» είπε ο Χάρι. «Εκείνο είναι ακριβό, ενώ γι' αυτό εδώ χρειάζεσαι μόνο ένα πορτοκάλι. Είναι υπέροχο, Φούσκα. Ας γράψουμε όλοι αόρατα γράμματα!»

Έτσι, όλοι πήραν λευκές κόλλες χαρτί και άρχισαν να γράφουν γράμματα με τον χυμό του πορτοκαλιού. Έγραψαν κοροϊδευτικά γράμματα σε ανθρώπους που δεν συμπαθούσαν και ξεφώνιζαν από χαρά όταν το σίδερο έκανε τα γράμματα ορατά και ο καθένας διάβαζε τι είχαν γράψει οι άλλοι.

«Σκοπεύεις να στείλεις, στ' αλήθεια, το αόρατο γράμμα στο γερο-Φεύγα;» ρώτησε η Ντέζι όταν θυμήθηκε τι είχε πει ο Φρέντι λίγο πιο πριν. «Τι σημασία θα έχει όμως αφού δεν θα μπορεί να το διαβάσει;»

«Θα το στείλω μόνο για πλάκα» εξήγησε ο Φρέντι. «Θα γίνει έξαλλος που θα λάβει ένα γράμμα που δεν θα έχει ούτε μία λέξη πάνω του και φυσικά δεν θα μπορεί να το διαβάσει. Εμείς, βέβαια, δεν πρόκειται να του πούμε το μυστικό».

Ο Φρέντι έγραψε ξανά το πρώτο γράμμα, έβαλε τη λευκή κόλλα σ' έναν φάκελο κι έγραψε απέξω το όνομα του Φεύγα.

«Είναι ανόητο αυτό που κάνω, αλλά θα τρελάνει τον Φεύγα» είπε ο Φρέντι κλείνοντας τον φάκελο. «Κι έτσι, λοιπόν, μάθατε να γράφετε με αόρατο μελάνι. Απλό δεν ήταν;»

«Πανεύκολο!» συμφώνησε ο Πιπ. «Δεν βλέπω όμως σε τι θα μπορούσε να μας χρησιμεύσει αυτό, Φούσκα».

«Ποτέ δεν ξέρεις» παρατήρησε ο Φρέντι. «Ένας από εμάς μπορεί να πιαστεί αιχμάλωτος σε κάποια σκοτεινή υπόθεση που θα έχουμε αναλάβει να ξεδιαλύνουμε και να θέλει να στείλει ένα μήνυμα στους άλλους. Αν το

γράψει με αόρατο μελάνι, οι εχθροί μας δεν θα μπορούν να το διαβάσουν».

Η Μπέτι σκέφτηκε πως αυτή ήταν μια καταπληκτική δυνατότητα, αν και δεν της άρεσε καθόλου η προοπτική να πιαστεί αιχμάλωτη. Τότε μια ιδέα τής ήρθε στο μυαλό.

«Θα πρέπει να κουβαλάμε πάντα ένα πορτοκάλι μαζί μας, αν αποκτήσουμε ποτέ εχθρούς» είπε. «Θα πρέπει, όμως, να μην είναι πολύ ζουμερό, αλλιώς θα λιώσει».

«Και θα πρέπει να έχουμε και μια πένα» συμπλήρωσε ο Πιπ. «Τέλος πάντων, θα ασχοληθούμε με τις πένες και τα πορτοκάλια όταν θα έχουμε εχθρούς».

«Εγώ θα ασχοληθώ από τώρα» είπε σοβαρά ο Φρέντι. «Ποτέ δεν ξέρεις πότε θα χρειαστεί να γράψεις ένα αόρατο μήνυμα. Έχω του κόσμου τα πράγματα στις τσέπες μου, για την περίπτωση που ίσως χρειαστούμε κάτι».

Αυτό ήταν αλήθεια. Τα παιδιά πολλές φορές είχαν εκπλαγεί με τα πράγματα που κουβαλούσε ο Φρέντι μαζί του. Κανόνας του ήταν να έχει πάντα μαζί του οτιδήποτε θα μπορούσε να χρειαστεί σε περίπτωση ανάγκης – από ανοιχτήρι για μπουκάλια, μέχρι σουγιά με δώδεκα διαφορετικά είδη εργαλείων.

«Η μητέρα μου ψάχνει τις τσέπες μου κάθε βράδυ και δεν μ' αφήνει να κρατήσω ούτε τα μισά απ' όσα θέλω» είπε ο Πιπ.

«Η δική μου μητέρα δεν κάνει ποτέ τέτοια πράγματα» είπε ο Φρέντι. «Δεν ασχολείται ποτέ με το τι έχω στις τσέπες μου».

Τα άλλα παιδιά σκέφτηκαν ότι δεν ήταν μόνο οι τσέ-

πες του Φρέντι που δεν απασχολούσαν τη μητέρα του... ήταν και ο ίδιος ο Φρέντι. Έδειχνε να έχει τη δυνατότητα να πηγαινοέρχεται όποτε θέλει, να μην τρώει αν δεν του αρέσει το φαγητό, να πηγαίνει για ύπνο όποια ώρα επιθυμεί και να κάνει σχεδόν ό,τι θέλει.

«Φούσκα, είπες πως θα μας έδειχνες πώς να βγαίνουμε από ένα κλειδωμένο δωμάτιο όταν το κλειδί δεν είναι από τη δική μας πλευρά» του υπενθύμισε η Μπέτι. «Υπάρχει χρόνος να μας το μάθεις κι αυτό. Τι λες, θα προσπαθήσεις;»

«Εντάξει» συμφώνησε ο Φρέντι. «Πηγαίνετε με σε μια από τις σοφίτες επάνω, ώστε να είμαι μακριά από σας. Κλειδώστε με κι αφήστε με εκεί. Ελάτε, έπειτα, εδώ κάτω και θα έρθω κι εγώ σε μερικά λεπτά».

«Σώπα!» είπαν ειρωνικά μ' ένα στόμα ο Χάρι και ο Πιπ, καθώς κάτι τέτοιο τους φαινόταν αδύνατο.

«Μια δοκιμή θα σας πείσει!» τους προκάλεσε ο Φρέντι. «Ξέρετε πως δεν συνηθίζω να λέω ότι μπορώ να κάνω πράγματα που δεν γίνονται».

Με μεγάλο ενθουσιασμό, τα παιδιά οδήγησαν τον Φρέντι σε μια σοφίτα γεμάτη σανίδες, που υπήρχαν ακόμα και στον διάδρομο. Τον έβαλαν μέσα και μετά γύρισαν το κλειδί στην κλειδαριά. Ο Χάρι δοκίμασε την πόρτα. Ήταν καλά κλειδωμένη.

«Είσαι κλειδωμένος, Φούσκα» φώναξε ο Πιπ. «Εμείς πάμε κάτω τώρα. Αν μπορέσεις να βγεις αποκεί μέσα, να μου τρυπήσεις τη μύτη! Ούτε από το παράθυρο μπορείς να βγεις. Είναι πολύ ψηλά!»

«Δεν πρόκειται να προσπαθήσω να βγω από το παράθυρο» απάντησε ο Φρέντι. «Θα βγω από την πόρτα».

Τα άλλα παιδιά κατέβηκαν κάτω χωρίς να τον πολυπιστεύουν. Ο Φρέντι δεν μπορεί να ήταν αέρας! Μόνο ένα φάντασμα θα μπορούσε να περάσει μέσα από μια κλειδωμένη πόρτα!

Ωστόσο η Μπέτι πίστευε, στ' αλήθεια, ότι ο Φρέντι θα το κατόρθωνε. Καθόταν με τα μάτια καρφωμένα στην πόρτα της βιβλιοθήκης, περιμένοντας να κάνει την εμφάνισή του. Ο Πιπ έβγαλε ένα επιτραπέζιο παιχνίδι.

«Ας παίξουμε» είπε. «Ο παλιόφιλος ο Φούσκας θα αργήσει πολύ να μας έρθει. Θα τον ακούσουμε σε λίγο να μας φωνάζει να τον βγάλουμε έξω!»

Έστησε τα πιόνια στη θέση τους και βρήκε το ζάρι. Η Ντέζι έριξε πρώτη, αλλά πριν προλάβει να κουνήσει το πιόνι της, η πόρτα άνοιξε και ο Φρέντι μπήκε στο δωμάτιο με ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφισμένο στο στρουμπουλό του πρόσωπο.

«Δεν είναι δυνατόν! Πώς το έκανες αυτό;» ρώτησε ο Χάρι αποσβολωμένος από την έκπληξη.

«Το ήξερα πως θα τα κατάφερνες!» πανηγύρισε η Μπέτι.

«Πώς το έκανες αυτό;» ρώτησαν ο Πιπ και η Ντέζι με πολύ μεγάλη περιέργεια. «Έλα, πες μας».

«Εύκολο πράγμα!» είπε ο Φρέντι στρώνοντας προς τα πίσω τα καλοχτενισμένα μαλλιά του. «Πολύ εύκολο».

«Μη λες συνέχεια το ίδιο πράγμα! Πες μας πώς το έκανες!» νευρίασε ο Χάρι. «Είναι αξιοπερίεργο».

«Ελάτε πάνω και θα σας δείξω» είπε ο Φρέντι. «Για να λέμε την καθαρή αλήθεια, είναι ένα κόλπο που όλοι οι ντετέκτιβ πρέπει να ξέρουν πολύ καλά. Είναι από τα στοιχειώδη».

«Τι θα πει “στοιχειώδη”;» ρώτησε η Μπέτι ανεβαίνοντας τις σκάλες πίσω από τον Φρέντι.

«Αυτό που μόλις σας είπα – κάτι πολύ εύκολο» της εξήγησε ο Φρέντι. «Εδώ είμαστε. Λοιπόν, Χάρι, κλείδωσε εμάς τους τέσσερις μέσα στο δωμάτιο –και τον Μπάστερ αν θέλεις, αλλιώς θα ξύνει την πόρτα–, ώστε να μπορείτε όλοι να βλέπετε τι κάνω. Σας το ξαναλέω, είναι απλό, για μικρά παιδιά!»

Οι τρεις που ήταν κλειδωμένοι μέσα μαζί με τον Φρέντι παρακολουθούσαν με εξαιρετικό ενδιαφέρον. Είδαν την πόρτα να κλείνει. Άκουσαν τον Χάρι να γυρίζει το κλειδί στην κλειδαριά. Δοκίμασαν όλοι την πόρτα. Ναι, ήταν κλειδωμένη.

«Προσέξτε τώρα» είπε ο Φρέντι.

Έβγαλε μια διπλωμένη εφημερίδα από την τσέπη του και την ξεδίπλωσε. Ίσιωσε τη μεγάλη διπλή σελίδα. Μετά, έκπληκτα τα παιδιά τον είδαν να γλιστρά την εφημερίδα κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας, μέχρι που μόνο ένα πολύ μικρό κομμάτι της έμεινε στην πλευρά του.

«Γιατί το κάνεις αυτό; Δεν ανοίγει έτσι μια πόρτα!» απόρησε η Μπέτι.

Ο Φρέντι δεν απάντησε. Έβγαλε ένα κομματάκι σύρμα από την τσέπη του και το έχωσε μέσα στην κλειδαρότρυπα. Το κλειδί ήταν στην άλλη μεριά της πόρτας,

εκεί που το είχε αφήσει ο Χάρι. Ο Φρέντι σκάλισε λίγο με το σύρμα και ξαφνικά το έσπρωξε απότομα. Ένας γδούπος ακούστηκε από την άλλη μεριά της πόρτας.

«Έσπρωξα το κλειδί και το έριξα κάτω» εξήγησε ο Φρέντι. «Το ακούσατε που έπεσε; Τα υπόλοιπα είναι παιχνιδάκι. Όπως καταλάβατε, έπεσε πάνω στην εφημερίδα, κι έτσι το μόνο που έχω να κάνω τώρα είναι να την τραβήξω προσεκτικά, πολύ προσεκτικά όμως, και το κλειδί θα έρθει μαζί της μέσα!»

Κρατώντας την ανάσα τους, τα παιδιά τον παρακολούθησαν να τραβάει σιγά σιγά την εφημερίδα. Υπήρχε αρκετά μεγάλο άνοιγμα ανάμεσα στην πόρτα και στο πάτωμα, κι έτσι το κλειδί πέρασε εύκολα αποκεί και εμφανίστηκε στη δική τους πλευρά! Ο Φρέντι το πήρε, το έβαλε στην κλειδαριά, το γύρισε και άνοιξε την πόρτα!

«Ορίστε!» είπε. «Πολύ απλό. Πολύ εύκολο! Να πώς μπορείτε να βγείτε από ένα κλειδωμένο δωμάτιο σε ένα λεπτό!»

«Φούσκα, ήταν καταπληκτικό! Ποτέ, μα ποτέ, δεν θα σκεφτόμουν κάτι τέτοιο!» φώναξε η Ντέζι. «Μόνος σου σκέφτηκες αυτό το κόλπο;»

Όσο κι αν ο Φρέντι ήθελε να νομίζουν οι άλλοι πως ήταν τόσο εφευρετικός, είχε το θάρρος να παραδεχτεί πως δεν ήταν δική του ιδέα.

«Το διάβασα σ' ένα από τα κατασκοπευτικά βιβλία μου» παραδέχτηκε «και το δοκίμασα όταν με κλείδωσαν μέσα στην αίθουσα ένα απόγευμα για τιμωρία, το τελευταίο τρίμηνο. Ο αρχηγός της τάξης μου έπαθε σοκ

όταν με είδε να περνάω δίπλα του, λίγα λεπτά αφότου με είχε κλειδώσει μέσα».

«Είναι καταπληκτικό!» είπε η Μπέτι. «Τόσο, μα τόσο εύκολο! Όμως, Φούσκα, το κόλπο δεν θα έπιανε αν ήσουν κλειδωμένος σ' ένα δωμάτιο με μοκέτα που θα έφτανε μέχρι την πόρτα, γιατί τότε δεν θα υπήρχε αρκετός χώρος για να περάσει το κλειδί».

«Έχεις δίκιο, Μπέτι. Αυτό είναι σωστό» είπε ο Φρέντι. «Γι' αυτό ήθελα να κλειδωθώ μέσα σε μια σοφίτα και όχι κάτω, στη βιβλιοθήκη».

Τα παιδιά ήταν τόσο ενθουσιασμένα μ' αυτό το καινούριο κόλπο, ώστε όλοι τους ήθελαν να το δοκιμάσουν.

«Εντάξει» είπε ο Φρέντι. «Θα εξασκηθείτε όλοι. Ποτέ δεν ξέρεις αν θα κλειδωθείς κάπου. Θα δοκιμάσετε όλοι με τη σειρά».

Έτσι, προς μεγάλη έκπληξη την κυρίας Χίλτον, τα πέντε παιδιά και ο Μπάστερ πέρασαν όλο το απόγευμα χωρίς να κάνουν τίποτε άλλο πέρα από το να μπαίνουν στην παγωμένη σοφίτα, ξεφωνίζοντας και χαχανίζοντας.

«Τα πάτε πολύ καλά» είπε ο Φρέντι, όταν ακόμα και η Μπέτι κατάφερε να βγει από το κλειδωμένο δωμάτιο αρκετά εύκολα. «Έξοχα! Αύριο θα πάω στο Λονδίνο και θα αγοράσω μερικά πράγματα για μεταμφιέσεις. Σκεφτείτε τι έχει να γίνει μεθαύριο!»

4

Ένα πολύ περίεργο αγόρι

Την επόμενη μέρα ήταν τα γενέθλια του Φρέντι. Λυπόταν πάντα που ήταν τόσο κοντά στα Χριστούγεννα, γιατί αυτό σήμαινε πως πολλοί φίλοι και συγγενείς του έκαναν μόνο ένα δώρο – για τα Χριστούγεννα και για τα γενέθλιά του μαζί.

«Ατυχία, Φούσκα. Μη σε νοιάζει, όμως, εμείς δεν θα το κάνουμε αυτό» τον παρηγόρησε η Ντέζι. «Θα σου δώσουμε κανονικό δώρο γενεθλίων, όπως και δώρο Χριστουγέννων».

Έτσι, λίγο μετά το πρωινό, ο Πιπ, η Μπέτι, η Ντέζι και ο Χάρι πήγαν στο σπίτι του Φρέντι για να του δώσουν τα δώρα που του είχαν αγοράσει.

«Καλύτερα που πάμε νωρίς, γιατί ο Φούσκας είπε πως θα πήγαινε στο Λονδίνο για να αγοράσει εκείνα τα πράγματα» είπε η Ντέζι.

«Ναι, και θα πήγαινε μόνος του» συμπλήρωσε η Μπέτι. «Φέρεται σαν ενήλικας, δεν νομίζετε;»

«Βάζω στοίχημα πως δεν θα τον αφήσουν να πάει μόνος του» είπε ο Πιπ.

Ο Φρέντι και ο Μπάστερ χάρηκαν πολύ όταν τους είδαν.

«Χαίρομαι τόσο που ήρθατε» είπε ο Φρέντι «γιατί ήθελα να σας ρωτήσω αν μπορείτε να προσέχετε τον Μπάστερ όσο θα είμαι στο Λονδίνο. Θα φύγω με το τρένο των έντεκα και σαράντα τρία».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Πιπ. «Μόνος σου;»

«Για να πω την αλήθεια, θα έρθει μαζί μου και η μητέρα μου» είπε ο Φρέντι. «Της μπήκε στο μυαλό πως αφού δεν θέλω πάρτι, θα πρέπει τουλάχιστον να έχω κάποια ειδική περιποίηση. Έτσι, θα πάμε σε κάποια παράσταση ή κάτι τέτοιο. Θα την κοπανήσω όμως κάποια στιγμή και θα αγοράσω τα πράγματα που θέλω. Μην ανησυχείτε!»

«Λυπάμαι που δεν θα είσαι μαζί μας στα γενέθλιά σου, Φούσκα» είπε η Μπέτι. «Ελπίζω όμως να περάσεις υπέροχα. Θα έρθεις να μας δεις αύριο και να μας δείξεις τι αγόρασες;»

«Μπορεί να μην περάσω αύριο από το σπίτι σας» είπε ο Φρέντι. «Ίσως να έχω δυο τρεις φίλους καλεσμένους στο σπίτι, παιδιά που δεν τα ξέρετε. Θα έρθω αμέσως μόλις μπορέσω».

Ήταν πολύ ικανοποιημένος με τα δώρα των παιδιών, ιδιαίτερα μ' εκείνο της Μπέτι. Το κορίτσι είχε καταφέρει να του πλέξει μια καφεκόκκινη γραβάτα, την οποία ο Φρέντι φόρεσε αμέσως. Η Μπέτι ήταν πολύ περήφανη που θα πήγαινε στο Λονδίνο φορώντας τη γραβάτα που του είχε χαρίσει.

«Φρέντι, είσαι έτοιμος;» φώναξε η μητέρα του. «Δεν πρέπει να χάσουμε το τρένο!»

«Έρχομαι, μαμά!» απάντησε τραγουδιστά ο Φρέντι. Άρπαξε τον κουμπαρά του και τον άδειασε βιαστικά στις τσέπες του. Τα παιδιά έμειναν με το στόμα ανοιχτό βλέποντας τόσο πολλά χρήματα. Τους φαίνονταν πως ήταν ολόκληρος θησαυρός.

«Οι θείες και οι θείοι μου ενθουσιάστηκαν που θα μου έδιναν απλώς χρήματα αντί να τρέχουν να μου αγοράζουν κάποιο δώρο» τους εξήγησε ο Φρέντι χαμογελώντας. «Μην πείτε στη μητέρα μου πως πήρα τόσα λεφτά μαζί μου. Θα πάθαινε υστερία!»

«Αλήθεια;» ρώτησε με μεγάλο ενδιαφέρον η Μπέτι και σκέφτηκε πόσο θα ήθελε να έβλεπε την κυρία Τρότεβιλ να παθαίνει υστερία... «Αχ, Φούσκα, μην αφήσεις να σου κλέψουν τα λεφτά σου, έτσι;»

«Κανένας ντετέκτιβ δεν θα ήταν τόσο ηλίθιος για να πάθει κάτι τέτοιο» είπε ο Φρέντι περιφρονητικά. «Μην ανησυχείς. Ο μόνος άνθρωπος που θα βγάλει λεφτά από την τσέπη μου θα είμαι εγώ! Πρόσεξε, Μπάστερ, να είσαι καλό σκυλάκι σήμερα. Έλα μόνος σου το βράδυ στο σπίτι, εντάξει;»

Γουφ! γάβγισε ευγενικά ο Μπάστερ. Φαινόταν πάντα πως καταλάβαινε ό,τι του έλεγε το αφεντικό του.

«Έστειλες το αόρατο γράμμα στον κύριο Γκουν;» ρώτησε η Μπέτι γελώντας.

«Όχι. Σκέφτηκα να το στείλω με έναν από τους φίλους μου αύριο» είπε χαμογελώντας πονηρά ο Φρέντι.

«Δεν ήθελα να με δει ο γερο-Φεύγας. Εντάξει, εντάξει, μαμά. Έρχομαι! Δεν με πειράζει να τρέχω σε όλο τον δρόμο! Γεια σου, Μπάστερ. Κράτα τον καλά, Μπέτι, αλλιώς θα τρέχει πίσω μου κλαψουρίζοντας αποδώ μέχρι τον σταθμό».

Η Μπέτι κράτησε τον Μπάστερ, που στριφογύριζε και πάσχιζε να ξεφύγει γαβγίζοντας απελπισμένα. Δεν άντεχε να βλέπει τον Φρέντι να πηγαίνει κάπου χωρίς αυτόν. Το αγόρι έτρεξε πίσω από τη μητέρα του και σε λίγο εξαφανίστηκε στο βάθος του δρόμου.

«Ελπίζω ο Φούσκας να μπορέσει να πάρει τα πράγματα που θέλει» είπε ο Πιπ. «Θα έχει μεγάλη πλάκα να μπορούμε να μεταμφιεζόμαστε».

Γύρισαν σπίτι μαζί με τον Μπάστερ, ο οποίος στην αρχή έδειχνε πολύ στενοχωρημένος και περπατούσε με την ουρά κατεβασμένη. Όταν, όμως, η Μπέτι τού έδωσε ένα τεράστιο κόκαλο, αποφάσισε να κουνήσει την ουρά του και πάλι. Στο κάτω κάτω, όταν ο Φρέντι έφευγε, γυρνούσε πάντα πίσω. Ήταν θέμα υπομονής, λοιπόν. Ο Μπάστερ ήταν αποφασισμένος να τον περιμένει όσο καιρό χρειαζόταν, αν μπορούσε να περνά την ώρα του με τέτοια υπέροχα κόκαλα!

«Κρίμα που ο Φούσκας δεν θα έρθει αποδώ για κάποιες ημέρες» είπε ο Χάρι. «Ελπίζω οι φίλοι του να μη μείνουν πολύ. Δεν μας είπε ποιοι είναι».

«Θα είναι τίποτα συμμαθητές του μάλλον» είπε ο Πιπ. «Δεν πειράζει. Θα περάσει αποδώ σε μια δυο μέρες και τότε θα κάνουμε τρομερές πλάκες με τις μεταμφιέσεις».

Ο Μπάστερ γύρισε σπίτι μονάχος του εκείνη τη νύχτα, τρέχοντας στον δρόμο σαν πιστό σκυλάκι. Φρόντισε να πάρει και το απομεινάρι του κόκαλου μαζί του. Δεν θα ανεχόταν ποτέ να το φάει η γάτα της μαγείρισσας!

Την επόμενη μέρα ο Χάρι και η Ντέζι πήγαν να παίξουν με την Μπέτι και τον Πιπ. Η βιβλιοθήκη τους ήταν τόσο μεγάλη και άνετη, ώστε ήταν ο ιδανικός χώρος για να μαζεύονται και να παίζουν. Η Μπέτι καθόταν δίπλα στο παράθυρο και διάβαζε. Άκουσε το ήχο που έκανε η πόρτα του κήπου κάτω στον δρόμο και περίμενε να δει ποιος είχε έρθει. Ίσως ήταν ο Φρέντι. Δεν ήταν όμως εκείνος. Ήταν ένα παράξενο αγόρι που κούτσαινε λίγο. Είχε αδύνατο, χλωμό πρόσωπο και κατσαρά μαλλιά, τα οποία ξεπρόβαλλαν κάτω από ένα καπέλο που έδειχνε πολύ παράξενο.

Κρατούσε ένα σημείωμα στο χέρι. Η Μπέτι υπέθεσε πως ήθελε τη μητέρα της και αναρωτήθηκε ποιο να ήταν αυτό το αγόρι. Άκουσε την μπροστινή πόρτα να ανοίγει, κι έπειτα την υπηρέτρια να οδηγεί το αγόρι στο καθιστικό όπου βρισκόταν η κυρία Χίλτον. Η Μπέτι περίμενε να τον δει να ξαναβγαίνει έξω.

«Ήρθε ένα περίεργο αγόρι με ένα σημείωμα» είπε στους άλλους. «Πρέπει να είναι με τη μητέρα τώρα. Ελάτε να το δείτε όταν θα φεύγει».

Πλησίασαν όλοι στο παράθυρο για να δουν. Ξαφνικά, όμως, η πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιξε και μπήκε μέσα η κυρία Χίλτον, ακολουθούμενη από ένα αγόρι που έδειχνε να είναι πολύ ντροπαλό. Το παιδί κοντοστάθη-

κε, στριφογύρισε αμήχανα το καπέλο στα χέρια του και έσκυψε το κεφάλι του. Τα μαλλιά του ήταν κατσαρά σαν της Μπέτι, αλλά το πρόσωπό του ήταν κάτωχρο. Είχε δόντια που προεξείχαν σαν του κουνελιού και έβγαιναν πάνω από το κάτω χείλος του.

«Παιδιά, αυτός είναι ένας φίλος του Φρέντερικ» είπε η κυρία Χίλτον. «Μου έφερε ένα σημείωμα από την κυρία Τρότεβιλ και σκέφτηκα ότι μπορεί να θέλετε να του μιλήσετε λίγο. Θα του άρεσε να δει τα παιχνίδια σας – είμαι σίγουρη γι' αυτό. Είναι Γάλλος και δεν φαίνεται να καταλαβαίνει και πολύ καλά τη γλώσσα μας. Καθώς, όμως, ο Πιπ ήταν πρώτος στην τάξη του στα Γαλλικά αυτό το τρίμηνο, νομίζω πως θα συνεννοηθείτε μια χαρά».

Το αγόρι κοντοστάθηκε και πάλι. Ο Πιπ το πλησίασε και έτεινε το χέρι του. Το παιδί έκανε το ίδιο και αντάλλαξαν μια χαλαρή χειραψία.

«Comment allez-vous?» είπε.

«Αυτό, Μπέτι, σημαίνει “Τι κάνετε;”» εξήγησε ο Χάρι.

«Très bien, merci» απάντησε ο Πιπ, πιστεύοντας πως έπρεπε να πει κάτι για να δικαιολογήσει τον έπαινο της μητέρας του για τα γαλλικά του.

Άλλο πράγμα ήταν όμως να γράφεις μικρές προτάσεις στα γαλλικά στο σχολείο, όπου μπορούσες να ψάχνεις στο λεξικό κάθε λέξη, και ολότελα διαφορετικό να πρέπει να πεις κάτι συνηθισμένο και απλό. Και εκείνη τη στιγμή το μυαλό του είχε σταματήσει εντελώς και δεν μπορούσε να σκεφτεί το παραμικρό για να το πει στα γαλλικά.

Η Μπέτι λυπήθηκε το αγόρι. Πήγε κοντά του και το έπιασε από το χέρι.

«Μην ντρέπεσαι» του είπε. «Γιατί δεν ήρθε μαζί σου ο Φούσκας;»

«Je ne comprends pas» είπε το αγόρι με μια περίεργη, ψιλή φωνή.

«Αυτό σημαίνει πως δεν καταλαβαίνει» εξήγησε ο Πιπ στην Μπέτι. «Άσε με τώρα να προσπαθήσω!»

Καθάρισε τον λαιμό του, σκέφτηκε πολύ και μετά απευθύνθηκε στον αγόρι.

«Οὐ est Φούσκας... ε... ο Φρέντερικ, εννοώ».

«Je ne comprends pas» είπε και πάλι το αγόρι, στριφογυρίζοντας το καπέλο στα χέρια του με αμνηχανία.

«Θεέ μου! Αυτός δεν καταλαβαίνει ούτε την ίδια του τη γλώσσα...» είπε ο Πιπ με αποστροφή. «Αναρωτιέμαι ποιο να είναι το όνομά του. Θα τον ρωτήσω. Ξέρω πώς λένε στα γαλλικά το “Πώς σε λένε”».

Γύρισε στο αγόρι και πάλι.

«Comment vous vous appelez?» ρώτησε.

«Α!» έκανε το αγόρι καταλαβαίνοντας προφανώς τι τον ρωτούσαν.

Χαμογέλασε και τα παιδιά είδαν τα τεράστια πεταχτά δόντια του, που του έδιναν μια πολύ περίεργη έκφραση.

«Το όνομά μου είναι Ναπολέον Βοναπάρτης!»

Σιωπή ακολούθησε αυτή την καταπληκτική δήλωση. Τα παιδιά δεν ήξεραν τι να σκεφτούν. Είχε, στ’ αλήθεια, το αγόρι το όνομα του Γάλλου στρατηλάτη ή τους κορόιδευε;

Το παιδί διέσχισε το δωμάτιο κουτσαίνοντας άσχημα. Η Μπέτι αναρωτήθηκε τι να είχε πάθει το πόδι του.

«Έχεις χτυπήσει το πόδι σου;» ρώτησε με συμπάθεια το αγόρι.

Με έκπληξη είδε το αγόρι να βγάζει ένα πολύ βρόμικο μαντίλι και να ξεσπά σε ποταμούς δακρύων. Μουρμούριζε κάτι στα γαλλικά, μέσα από το μαντίλι του, ενώ οι άλλοι τον κοιτούσαν αναστατωμένοι χωρίς να έχουν την παραμικρή ιδέα τι να κάνουν.

Η κυρία Χίλτον πρόβαλε και πάλι το κεφάλι της από την πόρτα του δωματίου, για να δει πώς τα πήγαιναν τα παιδιά με τον νέο τους φίλο. Αναστατώθηκε όταν τον είδε να κλαίει.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε. «Τι κάνατε στο παιδί;»

«Τίποτα!» είπαν τα παιδιά με αγανάκτηση.

«Εγώ τον ρώτησα απλώς για το πόδι του» πρόσθεσε η Μπέτι.

Το παιδί έβγαλε μια δυνατή κραυγή, πήγε κουτσαίνοντας στην πόρτα, έσπρωξε την αναστατωμένη κυρία Χίλτον και εξαφανίστηκε στις σκάλες.

«Αχ, ma jambe, ma jambe!» φώναξε καθώς κατέβαινε τα σκαλιά.

«Τι θα πει “jambe”;» ρώτησε η Μπέτι που τα είχε ολότελα χαμένα.

«Πόδι. Φώναζε «Το πόδι μου, το πόδι μου!» της εξήγησε ο Πιπ. «Νομίζω πως είναι μουρλός».

«Πρέπει να τηλεφωνήσω στην κυρία Τρότεβιλ και να τη ρωτήσω για το αγόρι» είπε η κυρία Χίλτον. «Το καη-

μένο το παιδί δεν φαινόταν καθόλου καλά. Μακάρι να μην το είχα φέρει να σας γνωρίσει. Αλλά φαινόταν τόσο ντροπαλός και δεν μιλούσε και πολύ».

Η μπροστινή πόρτα έκλεισε με πάταγο. Τα παιδιά συγκεντρώθηκαν στο παράθυρο και παρακολούθησαν τον περίεργο Γάλλο να κατεβαίνει κουτσαίνοντας το μονοπάτι που οδηγούσε στον δρόμο. Κρατούσε ακόμη το μαντίλι στα χέρια του και πότε πότε σκούπιζε τα μάτια του.

«Αν αυτός ο τύπος είναι ένας από τους φίλους του Φούσκα, τότε χαίρομαι που δεν μας ζήτησε να παίξουμε μαζί του» είπε με αποστροφή ο Χάρι.

«Θα αφήσω στο αγόρι χρόνο να γυρίσει πίσω, στο σπίτι της κυρίας Τρότεβιλ» είπε η κυρία Χίλτον «και μετά νομίζω πως πρέπει να της τηλεφωνήσω οπωσδήποτε και να ρωτήσω αν έφτασε καλά. Θα της ζητήσω συγγνώμη που τον αναστατώσατε τόσο».

Τα παιδιά την κοίταξαν αγανακτισμένα.

«Εμείς τον αναστατώσαμε;» διαμαρτυρήθηκε ο Πιπ. «Δεν κάναμε τίποτα τέτοιο. Είναι παλαβός!»

«Μη χρησιμοποιείς τέτοιες ανόητες λέξεις!» τον μάλωσε η κυρία Χίλτον.

«Καλά! Τότε είναι μουρλός!» είπε ο Πιπ και η μητέρα του τον κοίταξε με επικριτικό ύφος.

Απαιτούσε άψογη συμπεριφορά από τον Πιπ και την Μπέτι.

«Λυπάμαι που δεν καταφέρατε να κάνετε αυτό το ξένο αγόρι να αισθανθεί άνετα» είπε και κατανάλωσε λίγα λεπτά ακόμα κάνοντας το γνωστό κήρυγμα στα παιδιά.

Έπειτα πήγε να τηλεφωνήσει στην κυρία Τρότεβιλ. Προφανώς, όμως, της απάντησε ο Φρέντι, ο οποίος την πληροφόρησε ευγενικά ότι η μητέρα του είχε βγει και τη ρώτησε αν ήθελε να της μεταβιβάσει κάποιο μήνυμα.

«Όχι, όχι ακριβώς» είπε η κυρία Χίλτον. «Απλώς ανησύχησα για εκείνο τον φίλο σου που ήρθε εδώ με ένα μήνυμα λίγο πιο πριν. Τον πήγα πάνω να γνωρίσει τα παιδιά και, όταν επέστρεψα ύστερα από λίγο, κάτι είχε συμβεί και ήταν πολύ αναστατωμένος. Έφυγε τρέχοντας από το σπίτι, κλαμένος. Γι' αυτό αναρωτιόμουν αν έφτασε καλά εκεί».

«Ναι, γύρισε» απάντησε χαρούμενα ο Φρέντι. «Τώρα μόλις ήρθε και μου είπε πόσο ευγενικά ήταν τα παιδιά μαζί του και τι ωραία που πέρασε. Ρωτάει αν μπορεί να έρθει να πει ένα αναψυκτικό μαζί τους σήμερα το απόγευμα. Θα το ήθελε τόσο πολύ...»

Η κυρία Χίλτον έμεινε έκπληκτη με αυτά που άκουγε. Έμεινε ακίνητη για ένα λεπτό και μετά στράφηκε στα παιδιά που άκουγαν.

«Χμ... το αγόρι φαίνεται πως γύρισε πίσω μια χαρά και έχει συνέλθει!» είπε. «Θέλει να έρθει για ένα αναψυκτικό το απόγευμα».

Τα παιδιά έμειναν άφωνα και έδειξαν σχεδόν τρομοκρατημένα. Κανένας τους δεν ήθελε το αγόρι.

«Μαμά! Δεν γίνεται να έρθει!» ψιθύρισε με αγωνία ο Πιπ. «Είναι απαίσιος! Πες πως θα πάμε στο σπίτι του Χάρι. Χάρι, μπορούμε να έρθουμε; Δεν γίνεται να ξανάρθει εδώ αυτό το απαίσιο παιδί...»

Ο Χάρι έγενεψε καταφατικά. Για καλή τους τύχη η κυρία Χίλτον φαινόταν να συμφωνεί μαζί τους κι έτσι γύρισε και πάλι στο τηλέφωνο.

«Φρέντερικ, μ' ακούς; Να πεις στον φίλο σου πως ο Πιπ και η Μπέτι λυποούνται πολύ, αλλά θα πάνε στου Χάρι και στης Ντέζι σήμερα το απόγευμα, έτσι δεν θα είναι στο σπίτι για να υποδεχτούν τον Γάλλο φίλο σου. Λυπάμαι πολύ».

«Σ' ευχαριστώ πολύ, μαμά!» είπε ο Πιπ όταν η μητέρα του έκλεισε το τηλέφωνο. «Θεέ μου, θα ήταν τρομερό να έχουμε εκείνο το αγόρι κολλημένο για ώρες εδώ πέρα. Βάζω στοίχημα πως ο Φούσκας ήθελε να τον στείλει σ' εμάς για αναψυκτικό μόνο και μόνο για να τον ξεφορτωθεί. Είμαι βέβαιος πως το αγόρι δεν ζήτησε να έρθει. Τον τρομοκρατήσαμε πολύ».

«Καλύτερα να έρθετε σ' εμάς το απόγευμα» είπε η Ντέζι «μια και χρησιμοποιήσαμε αυτή τη δικαιολογία στον φίλο μας τον Φούσκα. Ελάτε όσο πιο γρήγορα μπορείτε μετά το φαγητό, γύρω στις δυόμισι, αν σας βολεύει».

«Εντάξει» συμφώνησε ο Πιπ. «Θα έρθουμε. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς ανέχεται τέτοιους φίλους ο Φούσκας!»

Ο Φρέντι αποδεικνύεται πανέξυπνος

Γύρω στις δυόμισι το μεσημέρι ο Πιπ και η Μπέτι ξεκίνησαν για να πάνε στο σπίτι του Χάρι και της Ντέζι. Καθώς προχωρούσαν είδαν τον μικρό Γάλλο να περπατάει κουτσαίνοντας στον δρόμο και τον παρατήρησαν με οίκτο.

«Κοίτα! Να το πάλι εκείνο το απαίσιο αγόρι» είπε ο Πιπ. «Ίσα ίσα που θα του χαμογελάσουμε και θα συνεχίσουμε τον δρόμο μας. Να μη σταματήσουμε καθόλου, Μπέτι. Μπορεί να αρχίσει να μας μιλάει πάλι ή να μυζοκλαίει μέσα στο μαντίλι του».

Το αγόρι, με ένα σημείωμα στο χέρι, πλησίασε σε μια καγκελόπορτα. Ήταν η πόρτα του κυρίου Γκουν, του αστυνομικού.

«Κοίτα! Βάζω στοίχημα πως ο Φούσκας έστειλε τον Γάλλο φίλο του να παραδώσει το αόρατο γράμμα!» συμπέρανε ο Πιπ. «Ας περιμένουμε λίγο για να δούμε τι θα γίνει. Χτυπά την πόρτα. Ο Φεύγας θα πρέπει να του ανοίξει όπου να 'ναι».

Τα δύο αδέρφια περίμεναν κοντά στην αυλόπορτα, μισοκρυμμένα πίσω από έναν θάμνο. Είδαν την πόρτα να ανοίγει και να εμφανίζεται το κόκκινο πρόσωπο του κυρίου Γκουν.

«Έκω κάτι γκια σας» είπε το αγόρι με ξενική προφορά. «Ο κυριός Γκουν ντεν είστε;»

«Ναι» απάντησε ο αστυνομικός κοιτάζοντας με έκπληξη το αγόρι.

Δεν θυμόταν να το έχει ξαναδεί. Το αγόρι τού έδωσε το γράμμα, υποκλίθηκε βαθιά και ευγενικά και έμεινε να περιμένει.

«Τι περιμένεις;» ρώτησε ο κύριος Γκουν.

«Ντεν καταλαβαίνει» είπε ευγενικά το αγόρι.

Ο κύριος Γκουν φάνηκε να υποψιάζεται πως το παιδί ήταν κουφό. Έτσι ύψωσε τη φωνή του και φώναξε.

«Είπα, τι περιμένεις;»

«Περιμένει το –πώς το λέτε;– απάντηση. Α, ναι, περιμένει το απάντηση» είπε το αγόρι.

«Χμ!» έκανε ο κύριος Γκουν και άνοιξε τον φάκελο.

Ξεδίπλωσε τη λευκή σελίδα και την κοίταξε με έκπληξη.

Το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο σαν παπαρούνα.

«Δες εδώ!» είπε ο κύριος Γκουν και κόλλησε το λευκό γράμμα στο πρόσωπο του παιδιού. «Κάποιος μου κάνει αστειάκια, ανόητα αστειάκια, και σπαταλά τον πολύτιμο χρόνο της αστυνομίας. Ποιος σου έδωσε το γράμμα;»

«Ντεν καταλαβαίνει» είπε το αγόρι και χαμογέλασε ευγενικά στον αστυνομικό, αποκαλύπτοντας τα πεταχτά δόντια του. «Μεγάλο μυστήριο!»

Η λέξη «μυστήριο» φαίνεται πως είχε μια παράξενη επίδραση στον κύριο Γκουν. Από τότε που τα παιδιά άρχισαν να ασχολούνται με παράξενες υποθέσεις, και μάλιστα να τα καταφέρνουν πολύ καλύτερα στη λύση τους από εκείνον, είχε γίνει ευαίσθητος με τα μυστήρια και φοβόταν πολύ μήπως τα παιδιά τον προλάβαιναν και πάλι και έλυναν κάποιο πριν από αυτόν. Κοίταξε προσεκτικά το γράμμα.

«Μπορεί να είναι ένα μυστικό γράμμα» μουρμούρισε. «Μπορεί να είναι ένα μυστικό μήνυμα. Ποιος σου το έδωσε, παιδί μου;»

«Ντεν καταλαβαίνει» επανέλαβε το ίδιο εκνευριστικά το αγόρι.

«Πρέπει να διαπιστώσω αν η επιστολή είναι γραμμένη με αόρατο μελάνι» μονολόγησε ο κύριος Γκουν.

Η Μπέτι άφησε να της ξεφύγει μια κραυγή.

«Αχ, Πιπ» ψιθύρισε στον αδερφό της. «Το μήνυμα είναι τόσο ανάγωγο!»

Το αγόρι πρέπει να σκέφτηκε πως ήταν ώρα να φύγει. Σήκωσε το καπέλο του, υποκλίθηκε βαθιά άλλη μια φορά και προχώρησε κουτσαίνοντας, ώσπου σχεδόν έπεσε πάνω στην Μπέτι και στον Πιπ.

«Bonjour» τους χαιρέτησε ευγενικά.

Η Μπέτι ήξερε πως αυτό σήμαινε «καλημέρα». Δεν τόλμησε να του απαντήσει από φόβο μήπως τον έκανε να ξεσπάσει και πάλι σε κλάματα. Ο Πιπ χαιρέτησε το αγόρι κουνώντας ευγενικά το κεφάλι του, πήρε την Μπέτι από το χέρι και συνέχισαν βιαστικά τον δρόμο

τους. Ενοχλήθηκαν όμως όταν αντιλήφθηκαν ότι το αγόρι τούς ακολουθούσε.

«Θα με πάρετε μαζί σας στους φίλους σας;» ρώτησε και τα παιδιά αναπήδησαν από τη δυσάρεστη έκπληξη αυτής της προοπτικής.

«Όχι βέβαια» είπε ο Πιπ φανερά ενοχλημένος. «Δεν γίνεται να προσκαλείς τον εαυτό σου για απογευματινή επίσκεψη σε ξένο σπίτι».

«Α, σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Είστε τόσο ευγενικοί!» είπε το αγόρι και προχώρησε μαζί τους.

«Είπα όχι! Δεν μπορείς να έρθεις μαζί μας» επανέλαβε ο Πιπ. «Πήγαινε σπίτι σου!»

«Θα έρθω, θα έρθω!» επέμεινε το εκνευριστικό αγόρι και έπιασε τον Πιπ από το χέρι. «Είστε τόσο, μα τόσο ευγενικοί!»

«Θεέ και Κύριε, τι θα κάνουμε μ' αυτόν;» αναρωτήθηκε η Μπέτι. «Κόβω το κεφάλι μου πως ο Φούσκας τον έστειλε να μας συναντήσει και να μας ζητήσει να έρθει μαζί μας. Σίγουρα θέλει να τον ξεφορτωθεί. Είναι απαίσιος!»

Στράφηκε στο αγόρι.

«Πήγαινε σπίτι σου» είπε. «Θεέ μου, νιώθω σαν να μιλάω στον Μπάστερ! Άντε, πήγαινε σπίτι σου!»

Με οργή, όμως, είδε το αγόρι να βγάζει το μαντίλι του, να κρύβει μέσα σ' αυτό το πρόσωπό του και να ξεσπά σε λυγμούς, πολύ παράξενους λυγμούς. Ο Πιπ άρπαξε απότομα το μαντίλι του αγοριού και τον κοίταξε προσεκτικά. Δεν υπήρχε ούτε ένα δάκρυ στα μάτια του. Το αγόρι γελούσε, δεν έκλαιγε!

«Οχι!» έκανε το περίεργο παιδί. «Οχι, θα με πεθάνετε! Δεν αντέχω άλλο! Πιπ, Μπέτι, κόντεψα να πνιγώ από τα γέλια!»

Μα αυτή ήταν η φωνή του Φρέντι! Η φωνή του Φρέντι; Η Μπέτι και ο Πιπ έμειναν να τον κοιτάζουν με το στόμα ανοιχτό. Πώς αυτό το αγόρι μπορούσε να μιλά με τη φωνή του Φρέντι;

Το αγόρι ξαφνικά έβαλε το χέρι στο στόμα του και τράβηξε απότομα τα περίεργα πεταχτά δόντια του! Έριξε μια ματιά γύρω του, για να βεβαιωθεί πως δεν τον βλέπει κανείς, και μετά σήκωσε τα κατσαρά μαλλιά του. Κάτω από την περούκα φάνηκαν τα καλοχτενισμένα μαλλιά του Φούσκα!

«Φούσκα! Φούσκα! Εσύ είσαι!» φώναξε η Μπέτι αποσβολωμένη από την έκπληξη, ανίκανη ακόμα και να τον αγκαλιάσει.

«Δεν είναι δυνατόν, Φούσκα! Ήσουν τέλειος» είπε ο Πιπ με ανυπόκριτο θαυμασμό. «Μας ξεγέλασες όλους. Πώς έκανες τόσο χλωμό το πρόσωπό σου; Και αυτά τα απαίσια δόντια ήταν καταπληκτικά! Και η φωνή σου... Μιλούσες σαν ηλίθιος, ντροπαλός Γάλλος! Και να σκεφτείς πως προσπάθησα να μιλήσω γαλλικά για χάρη σου!»

«Το ξέρω! Το πιο δύσκολο για μένα ήταν να προσπαθώ να μη γελάσω» είπε ο Φρέντι. «Μία φορά μόνο ξέσπασα σε γέλια, λίγο προτού μπει η μητέρα σου στο δωμάτιο το πρωί, και γι' αυτό προσποιήθηκα πως έκλαιγα. Πες μου, δεν σας ξεγέλασα όλους;»

«Πώς τόλμησες να πας και να αντικρίσεις τον Φεύγα;» απόρησε ο Πιπ. «Πού το βρήκες τόσο θάρρος;»

«Σκέφτηκα πως αφού κατάφερα και ξεγέλασα εσάς τόσο εύκολα, ο Φεύγας θα ήταν παιχνιδάκι» εξήγησε ο Φρέντι περπατώντας μαζί τους. «Ελάτε, πάμε στο σπίτι του Χάρι. Να του πείτε πως σας βρήκα στον δρόμο και ήρθα μαζί σας. Θα κάνουμε κάτι γέλια! Μετά πρέπει να κουβεντιάσουμε για τον Φεύγα κι εκείνο το γράμμα. Ελπίζω να μην ξέρει πώς να κάνει το αόρατο μελάνι ορατό. Δεν ήταν και πολύ ευγενικά αυτά που του έγραψα».

Έφτασαν στην αυλόπορτα του σπιτιού του Χάρι, ανηφόρισαν το μονοπάτι του κήπου, μπήκαν στο σπίτι από μια πλαϊνή πόρτα και πήγαν γραμμή στο δωμάτιο των παιδιών. Ο Χάρι και η Ντέζι ήταν εκεί. Κοίταξαν με μισό μάτι το αγόρι από τη Γαλλία.

«Ήθελε να έρθει κι αυτός» είπε ο Πιπ προσπαθώντας να συγκρατήσει τα γέλια του. «Μας συνάντησε στον δρόμο».

«Ήταν τόσο, μα τόσο ευγενικοί!» είπε ο Φρέντι και έκανε μια βαθιά υπόκλιση, αυτή τη φορά στην Ντέζι.

Η Μπέτι ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια. Ο Πιπ τη σκούνησε.

«Δεν μπορώ να κρατηθώ, δεν μπορώ να κρατηθώ!» χαχάνιζε η Μπέτι. «Μη με κοιτάς έτσι, Πιπ, δεν μπορώ να κρατηθώ, σου λέω».

«Γιατί δεν μπορεί να κρατηθεί;» ρώτησε ο Χάρι έκπληκτος. «Μπέτι, τι έγινε; Παλάβωσες κι εσύ;»

Ξαφνικά ο Φρέντι μίλησε με τη δική του φωνή.

«Ελπίζω να μη σας πειράζει που ήρθα κι εγώ για ένα αναψυκτικό, Χάρι και Ντέζι».

Τα δυο αδέρφια αναπήδησαν τρομαγμένα. Δεν περίμεναν ποτέ να ακούσουν τη φωνή του Φρέντι να προέρχεται από κείνον που πίστευαν πως ήταν ένα περίεργο αγόρι από τη Γαλλία. Η Ντέζι έβγαλε μια κραυγή.

«Παλιομασκαρά! Όστε εσύ ήσουν και μας κορόιδευες; Ήσουν καταπληκτικός, Φούσκα! Αυτή είναι μία από τις μεταμφιέσεις σου;»

«Ναι» απάντησε εκείνος.

Έβγαλε την περούκα με τα κατσαρά μαλλιά και τους την έδειξε. Τη δοκίμασαν όλοι με τη σειρά. Ήταν εκπληκτικό πόσο διαφορετικούς τους έκανε.

«Και τα δόντια είναι τέλεια» είπε ο Χάρι. «Θα τα πλύνω και θα τα φορέσω κι εγώ. Βάζω στοίχημα πως θα είμαι αγνώριστος!»

Και είχε απόλυτο δίκιο! Ο Χάρι έδειχνε τελείως διαφορετικός μόλις φόρεσε τα παράξενα, πεταχτά δόντια. Δεν ήταν συμπαγή δόντια αλλά φτιαγμένα από άσπρο πλαστικό με λίγο ροζ στη βάση τους, που τα έκανε να δείχνουν σαν να έβγαιναν μέσα από τα ούλα.

«Και πώς κούτσαινες! Και τι φωνή ήταν αυτή! Και τα δύο τρικ ήταν απόλυτα πετυχημένα» είπε με θαυμασμό ο Πιπ. «Ξεγέλασες ακόμα και τη μητέρα μου, Φούσκα, και δεν ήταν μόνο η μεταμφιέσή σου, αλλά και η ηθοποιία σου επίσης».

«Ε, καλά, πάντα ήμουν καλός ηθοποιός» είπε ο Φρέντι προσπαθώντας να κρύψει την έπαρσή του. «Ήμουν

πάντα ο πρωταγωνιστής στο σχολικό θέατρο, ξέρετε. Προτού αποφασίσω να γίνω ντετέκτιβ, ήθελα να γίνω ηθοποιός».

Για πρώτη φορά τα τέσσερα παιδιά δεν σταμάτησαν τις καυχησιές του Φρέντι. Τον κοίταζαν όλοι με τέτοια προσοχή και τόσο θαυμασμό, που ο Φρέντι άρχισε να νιώθει άβολα.

«Νομίζω πως ήσουν υπέροχος!» είπε η Μπέτι. «Δεν θα μπορούσα ποτέ να προσποιηθώ έτσι. Θα φοβόμουν πολύ. Πώς τόλμησες, Φούσκα, να αντικρίσεις τον Φεύγα και να του δώσεις εκείνο το γράμμα;»

«Τώρα βλέπω πως αυτό ήταν λάθος» είπε ο Φρέντι σκεπτικός. «Αν περάσει ζεστό σίδερο πάνω από το χαρτί, θα μπορέσει να διαβάσει το γράμμα και φοβάμαι πως είναι λίγο άπρεπο».

«Υπερβολικά άπρεπο!» παρατήρησε η Ντέζι. «Ελπίζω μόνο να μην το δείξει στους γονείς μας. Αυτό θα ήταν αληθινή καταστροφή!»

Ο Πιπ ανησύχησε πολύ. Οι γονείς του ήταν αυστηροί και δεν επέτρεπαν αγένειες και κακή συμπεριφορά.

«Θεέ μου, αυτό θα ήταν τρομερό» αναφώνησε ο Πιπ. «Μακάρι να μπορούσαμε να το πάρουμε πίσω».

Ο Φρέντι, ο οποίος είχε ξαναβρεί τον παλιό του εαυτό τώρα που είχε βγάλει την περούκα και τα δόντια, κοίταξε για λίγο τον Πιπ.

«Αυτή είναι μια πολύ καλή ιδέα, Πιπ» είπε. «Θα το πάρουμε πίσω. Αλλιώς θα το δείξει στους γονείς μας και θα έχουμε μεγάλες φασαρίες».

«Δεν βλέπω να υπάρχει τρόπος να το πάρουμε πίσω»
είπε ο Χάρι.

«Τι θα λέγατε αν κάποιος από εμάς μεταμφιεζόταν
και...» άρχισε να λέει ο Φρέντι. Τα άλλα παιδιά όμως τον
διέκοψαν χωρίς δεύτερη σκέψη.

«Όχι! Δεν έχω καμιά όρεξη να αντικρίσω τον Φεύγα!»

«Δεν θα τολμούσα ποτέ να κάνω τέτοιο πράγμα!»

«Θεέ μου, θα μας συλλάβει!»

«Θα με καταλάβει ό,τι κι αν φοράω!»

«Εντάξει, εντάξει» είπε ο Φρέντι. «Θα πάω μόνος μου
να αντιμετωπίσω τον Φεύγα, σαν Γάλλος και πάλι, και
στοιχηματίζω πως θα πάρω πίσω το γράμμα!»

«Φούσκα, είσαι απίθανος!» φώναξαν όλα μαζί τα παι-
διά και ο Φρέντι μάταια προσπάθησε να δείξει ντροπα-
λός...

6

Ο Φρέντι και ο κύριος Γκουν

«Πώς θα μπορέσεις να πάρεις πίσω το γράμμα μας;» ρώτησε ο Χάρι. «Ο Φεύγας δεν πρόκειται, βέβαια, να σου το δώσει μόλις του το ζητήσεις».

«Η τύχη πάει πάντα με τους τολμηρούς!» είπε ο Φρέντι. «Και εγώ θα είμαι τολμηρός! Πρώτα απ' όλα, θέλω να γράψω άλλο ένα γράμμα με αόρατη γραφή. Δώσε μου το πορτοκάλι, Χάρι».

Ο Χάρι τού έδωσε ένα πορτοκάλι και εκείνος το έστυψε σε ένα φλιτζάνι. Μετά έβγαλε την πένα του με την καθαρή μύτη, πήρε ένα λευκό φύλλο χαρτί, σαν κι εκείνο που είχαν χρησιμοποιήσει για το πρώτο γράμμα, και άρχισε να γράφει...

Αγαπητέ Φεύγα,

Υποθέτουμε πως νομίζεις ότι θα λύσεις πρώτος το επόμενο μυστήριο. Είσαι τόσο έξυπνος, που πιθανό να τα καταφέρεις. Σου ευχόμαστε καλή τύχη!

Πάντα θαυμαστές σου,
τα Πέντε Λαγωνικά... και ο σκύλος τους!

Ο Φρέντι το διάβασε δυνατά. Οι άλλοι γέλασαν.

«Ορίστε!» είπε ο Φρέντι. «Αν μπορούσα να βάλω αυτό το γράμμα στη θέση του άλλου, δεν θα πείραζε καθόλου αν ο αστυνομικός το έδειχνε στους γονείς μας!»

Φόρεσε και πάλι τα ψεύτικα δόντια και αμέσως το πρόσωπό του άλλαξε και έγινε αγνώριστο. Μετά, πολύ προσεκτικά, φόρεσε και την περούκα του. Ήταν τέλειος!

«Τι άλλο αγόρασες;» ρώτησε ο Χάρι.

«Όχι πολλά» παραδέχτηκε ο Φρέντι. «Αυτά τα πράγματα ήταν πολύ πιο ακριβά απ' όσο είχα υπολογίσει. Η περούκα κόστισε σχεδόν όλα μου τα λεφτά! Αγόρασα αυτά τα δόντια και δυο τρία ζευγάρια διαφορετικά φρύδια, ειδικό μεϊκάπ που σε δείχνει χλωμό, κόκκινο ή ότι άλλο θες κι αυτό το καπέλο. Πήρα και μια πιο φτηνή περούκα, η οποία –θα σας τη δείξω– έχει ίσια καστανόξανθα μαλλιά».

Έβαλε το καπέλο του και το στερέωσε απίστευτα στραβά στο κεφάλι του. Κανένας δεν θα φανταζόταν πως αυτός ήταν ο Φρέντι. Διέσχισε το δωμάτιο κουτσαίνοντας.

«Adieu» είπε. «Adieu mes enfants»

«Είπε “Γεια σας, παιδιά μου”» εξήγησε ο Πιπ στην Μπέτι, η οποία κοιτούσε με μάτια γεμάτα θαυμασμό τον Φρέντι, που τώρα προχωρούσε κουτσαίνοντας προς τη σκάλα.

«Γεια σου, Ναπολέων!» φώναξε πίσω του η Μπέτι και όλοι έβαλαν τα γέλια.

«Ελπίζω ο Φεύγας να μην τον μυριστεί» είπε ο Χάρι.

«Ο φίλος μας είναι εξαιρετικά γενναίος και τολμηρός και απίστευτα έξυπνος σε τέτοια πράγματα, αλλά ο Φεύγας δεν ανέχεται να του παίζουν παιχνίδια».

«Άραγε θα έχει καταφέρει να διαβάσει το αόρατο γράμμα;» αναρωτήθηκε η Μπέτι. «Αν ναι, θα έχει θυμώσει όσο ποτέ!»

Ο Φεύγας ήταν πράγματι θυμωμένος. Στην πραγματικότητα κόντευε να σκάσει από την οργή του. Είχε ζεστάνει ένα σίδερο, αφού γνώριζε πως η θερμότητα ήταν ένα από τα πράγματα που έκαναν τα περισσότερα αόρατα γράμματα να εμφανίζονται ολοκάθαρα, και σιδέρωσε προσεκτικά τη λευκή σελίδα.

Δεν πίστευε στα μάτια του όταν διάβασε τα ξεθωριασμένα καφέ γράμματα! Κατάπιε με δυσκολία και τα γουρλωτά μάτια του σχεδόν πετάχτηκαν έξω από τις κόγχες τους.

«Πολύ καλά! Θα δούμε τι έχουν να πουν οι γονείς σας γι' αυτό!» μονολόγησε ο κύριος Γκουν σαν να είχε μπροστά του τα παιδιά. «Οι γονείς σας και ο επιθεωρητής! Αυτό θα τους ανοίξει τα μάτια, είμαι βέβαιος. Ανάγωγα, ελεεινά πλάσματα! Δεν σέβεστε καθόλου την αστυνομία! Όμως τώρα σας έχω στο χέρι! Δεν σκεφτήκατε πως θα ήμουν αρκετά έξυπνος για να διαβάσω το ανόητο αόρατο γράμμα σας, ε;».

Ο κύριος Γκουν είχε πολλά πράγματα να κάνει εκείνη την ημέρα και ήταν κιόλας απόγευμα όταν αποφάσισε να πάει να δείξει το γράμμα στους γονείς των παιδιών.

Δεν απορώ που δεν τόλμησαν να φέρουν το γράμμα οι ίδιοι, σκέφτηκε όταν θυμήθηκε το παράξενο αγόρι που του το είχε δώσει. Αυτός θα είναι κάποιος φίλος τους, υποθέτω. Θα μένει μάλλον με κάποιο απ' αυτά τα παλιόπαιδα.

Αποφάσισε να πάει πρώτα στους Χίλτον. Ήξερε πόσο αυστηροί ήταν ο κύριος και η κυρία Χίλτον με τον Πιπ και την Μπέτι.

Αυτό σίγουρα θα τους ανοίξει τα μάτια, σκεφτόταν καθώς περπατούσε. Μπα! Αυτός δεν είναι ο νεοφερμένος Γάλλος; Τώρα θα μάθω πού μένει.

«Γεια σου!» φώναξε ο κύριος Γκουν στον Φρέντι, που περπατούσε αργά στην άλλη μεριά του δρόμου με την ελπίδα πως ο αστυνομικός θα τον έβλεπε. «Έρχεσαι εδώ ένα λεπτό;»

«Με φωνάξατε;» αποκρίθηκε ευγενικά ο Φρέντι με την ξενική προφορά που είχε χρησιμοποιήσει και προηγουμένως.

«Θέλω να σου κάνω μερικές ερωτήσεις» είπε ο Φεύγας. «Ποιος σου έδωσε εκείνο το ανάγωγο σημείωμα που μου έφερες το πρωί;»

«Ανάγκωγκο; Α, όχι, όχι, όχι, σίγκουρα ντεν ήταν ανάγκωγκο!» είπε ο Φούσκας με αβέβαιη φωνή, κουνώντας τα χέρια του έτσι όπως έκανε ο καθηγητής των γαλλικών στο σχολείο. «Αυτό ντεν μπορεί πιστέψει, κυριός αστυνομικός».

«Κοίτα εδώ» είπε ο κύριος Γκουν. «Ξέρεις να μου πεις ποιανού γράμματα είναι αυτά;»

Έβγαλε τον φάκελο από την τσέπη του και τράβηξε έξω το γράμμα.

«Αυτό είναι. Ρίξε μια ματιά και πες μου αν ξέρεις ποιος έγραψε αυτό το απαράδεκτο γράμμα».

Ο Φρέντι το πήρε και εκείνη τη στιγμή ο αέρας τού έκανε το χατίρι και φύσηξε απότομα. Ο Φρέντι εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία κι άφησε το χαρτί να αιωρηθεί μακριά. Το αγόρι έτρεξε να το αρπάξει και, όταν γονάτισε να το πιάσει, ήταν πολύ εύκολο να το κρύψει στην τσέπη του και να επιστρέψει στον Φεύγα με το καινούριο γράμμα στο χέρι του.

«Φέρ' το μου εδώ, παραλίγο να το χάσεις!» είπε ο κύριος Γκουν και σχεδόν άρπαξε το γράμμα από το χέρι του Φρέντι. «Δεν πρέπει να μου το πάρει ο αέρας, γι' αυτό θα το βάλω πάλι στον φάκελο».

Έκανε αυτό που αποφάσισε και ο Φρέντι χαμογέλασε ικανοποιημένος. Τελικά είχε αποδειχτεί πολύ εύκολο, πολύ πιο εύκολο απ' ότι περίμενε. Ευτυχώς που ο άνεμος είχε σταθεί βοηθός του!

«Πού πάτε, κυριός αστυνομικέ;» ρώτησε ο Φρέντι ευγενικά.

«Πάω στον κύριο και στην κυρία Χίλτον» απάντησε αποφασιστικά ο κύριος Γκουν.

«Τότε εγκώ φεύγει» είπε ο Φρέντι. «Adieu, αγκαπητός κυριός αστυνομικέ».

Έστριψε στην επόμενη γωνία και ο κύριος Γκουν έμεινε για ένα λεπτό να τον κοιτάζει αφηρημένος. Ένιωθε προβληματισμένος, αλλά δεν ήξερε το γιατί.

Αυτός ο Γάλλος είναι πολύ παράξενος, σκέφτηκε. Και θα σκεφτόταν ότι ήταν ακόμα πιο παράξενος, αν μπορούσε να δει τι έκανε το αγόρι μόλις έστριψε στη γωνία!

Ο Φρέντι τράβηξε την περούκα του και έβγαλε τα δόντια του, το περίεργο καπέλο του και το παρδαλό μαντίλι που φορούσε. Τα έκρυψε όλα μέσα σ' έναν θάμνο. Έπειτα, έχοντας πάρει πάλι τη μορφή του Φρέντερικ Άλτζερνον Τρότεβιλ, βιάστηκε να πάει στο σπίτι του Πιπ και της Μπέτι, όπου βρισκόταν ήδη ο κύριος Γκουν. Μπήκε μέσα και ζήτησε, όπως συνήθως, να δει τον Πιπ, αν και ήξερε πολύ καλά πως δεν ήταν εκεί αλλά στο σπίτι του Χάρι.

«Α, εσύ είσαι, Φρέντερικ;» είπε η κυρία Χίλτον κοιτάζοντας από την πόρτα του καθιστικού. «Έρχεσαι εδώ ένα λεπτό; Ο Πιπ λείπει, το ίδιο και η Μπέτι. Ο κύριος Γκουν, όμως, είναι εδώ και μας λέει μια απίστευτη ιστορία. Προφανώς πιστεύει ότι εσύ και τα άλλα παιδιά κάνατε μια ασυγχώρητη απρέπεια».

«Δεν είναι αλήθεια!» είπε ο Φρέντι και μπήκε στο δωμάτιο.

Εκεί είδε τον κύριο Χίλτον και φυσικά τον κύριο Γκουν να κάθεται σε μια καρέκλα με τα χέρια ακουμπισμένα στα γόνατά του.

«Αχά!» έκανε ο αστυνομικός όταν ο Φρέντι μπήκε μέσα. «Να ένας απ' αυτούς που έγραψαν αυτό το αόρατο γράμμα. Τώρα, κυρία, θα σας το δείξω και θα μπορέσετε να το διαβάσετε. Λέει ότι το μυαλό μου έχει σκουριάσει και χρειάζεται λάδωμα!»

Ο κύριος Γκουν έβγαλε το γράμμα από τον φάκελο και το ακούμπησε πάνω στο τραπέζι. Ήταν λευκό, γιατί δεν το είχαν ζεστάνει ακόμη. Ο κύριος Γκουν το κοίταξε και εκνευρίστηκε. Τα γράμματα φαίνονταν την τελευταία φορά που το είχε κοιτάξει.

«Θέλει πάλι ζεστό σίδερο» είπε προς μεγάλη έκπληξη της κυρίας Χίλτον. «Θα ήταν μεγάλη ενόχληση, κυρία, αν σας ζητούσα να μου δώσετε ένα ζεστό σίδερο;»

Το σίδερο ζεστάθηκε και τότε ο κύριος Γκουν το πέ-
ρασε πάνω από το γράμμα.

«Ορίστε!» είπε θριαμβευτικά καθώς τα καφέ γράμ-
ματα γίνονταν σιγά σιγά ορατά. «Διαβάστε αυτό, κυρία,
κύριε. Τι γνώμη έχετε για ένα τέτοιο γράμμα που τόλ-
μησαν να στείλουν σε έναν αντι... ε... αντιπρόσωπο του
νόμου;»

Η κυρία Χίλτον διάβασε δυνατά.

Αγαπητέ Φεύγα,

Υποθέτουμε πως νομίζεις ότι θα λύσεις πρώτος το
επόμενο μυστήριο. Είσαι τόσο έξυπνος, που πιθανό
να τα καταφέρεις. Σου ευχόμαστε καλή τύχη!

Πάντα θαυμαστές σου,
τα Πέντε Λαγωνικά... και ο σκύλος τους!

Βαριά σιωπή έπεσε στο δωμάτιο. Ο κύριος Γκουν
γούρλωσε τα μάτια του. Αυτό δεν ήταν το γράμμα που
είχε διαβάσει προηγουμένως! Το άρπαξε βιαστικά από
τα χέρια της κυρίας Χίλτον.

«Λοιπόν, κύριε Γκουν» είπε ο κύριος Χίλτον μπαίνοντας απότομα στη συζήτηση. «Δεν βλέπω γιατί έχετε παράπονα γι' αυτό. Νομίζω πως είναι ένα αρκετά κολακευτικό και ωραίο γράμμα. Δεν αναφέρει τίποτα για το μυαλό σας – ότι είναι σκουριασμένο και ότι χρειάζεται λάδωμα. Δεν καταλαβαίνω γιατί παραπονιέστε».

Ο κύριος Γκουν διάβασε βιαστικά για μια φορά ακόμα το γράμμα. Δεν πίστευε στα μάτια του!

«Αυτό δεν είναι το σωστό γράμμα» είπε. «Κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ. Εσείς γράψατε αυτή την επιστολή, νεαρέ Φρέντερικ;»

«Εγώ» απάντησε χωρίς δισταγμό ο Φρέντι «και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί είστε τόσο θυμωμένος μαζί μας. Φταίει το ότι εκφράζουμε τον θαυμασμό μας για εσάς ή μήπως πιστεύετε πως δεν είστε αρκετά έξυπνος;»

«Φρέντερικ, αρκετά!» τον διέκοψε ο κύριος Χίλτον.

Ο Φρέντι έδειξε θιγμένος.

«Τι απέγινε το αρχικό γράμμα;» αναρωτήθηκε ο κύριος Γκουν νιώθοντας όλο και πιο μπερδεμένος. «Επίσης, αυτό που θέλω να ξέρω είναι αν εσείς, τα παιδιά, ανακατεύετε με τίποτα μυστήρια και πάλι. Γιατί, αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, είναι προτιμότερο να το ομολογήσετε τώρα, κατάλαβες; Αν τριγυρίζετε κατασκοπεύοντας και ψάχνοντας για στοιχεία, μπορεί να μπλεχτείτε σε μεγάλες φασαρίες».

Ο Φρέντι δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό να αφήσει τον Φεύγα να πιστεύει πως αυτός και τα άλλα

παιδιά προσπαθούσαν να λύσουν κάποιο μυστήριο. Έτσι πήρε ένα πολύ σοβαρό ύφος και είπε: «Δεν είναι σωστό να αποκαλύψω τα μυστικά μας, κύριε Γκουν. Δεν θα ήταν τίμιο».

Πραγματικά ο κύριος Γκουν πίστεψε πως υπήρχε κάποιο μυστικό, ένα μυστήριο για το οποίο αυτός δεν ήξερε τίποτα. Το πρόσωπό του έγινε τόσο κόκκινο, ώστε ο Φρέντι σκέφτηκε πως ήταν ώρα να τα μαζεύει.

«Πρέπει να φύγω» είπε στην κυρία Χίλτον με την πιο ευγενική φωνή του. «Αντίο σας!»

Και προτού ο κύριος Γκουν προλάβει να σκεφτεί κάποια καλή δικαιολογία για να τον σταματήσει, έκανε μεταβολή κι έφυγε! Μόλις βεβαιώθηκε πως δεν τον άκουγαν, ξέσπασε σε τόσο τρανταχτά γέλια που του ήρθαν δάκρυα στα μάτια. Όταν του πέρασε, αποφάσισε να πάει να πάρει τα πράγματα που είχε αφήσει στον θάμνο. Θα τα φορούσε και πάλι για να μην τα κουβαλάει και θα πεταγόταν μέχρι το σπίτι του για να πάρει τον Μπάστερ.

Έτσι, λίγα λεπτά αργότερα ο Φρέντι, μεταμφιεσμένος και πάλι, περπατούσε προς το σπίτι του με τη μορφή του κατσαρομάλλικου παράξενου αγοριού με τα πεταχτά δόντια, που ο κύριος Γκουν είχε κιόλας δει δύο φορές εκείνη την ημέρα.

Ο κύριος Γκουν τον εντόπισε τη στιγμή που ο Φρέντι διάβαινε την πόρτα του σπιτιού του!

«Βρε, βρε, βρε!» αναφώνησε ο κύριος Γκουν ικανοποιημένος. «Ωστε εδώ μένει το μικρό παράσιτο. Μαζί με τον Φρέντερικ Τρότεβιλ! Να μη με λένε Γκουν, αν

δεν έχει βάλει το χεράκι του στην αλλαγή εκείνου του αόρατου γράμματος – αν και ο τρόπος που το έκανε παραμένει ακόμη μυστήριο. Θα μπω στο σπίτι και θα κάνω μερικές έρευνες. Θα υποχρεώσω τον μικρό Γάλλο να μου πει την ιστορία της ζωής του».

Τότε, προς μεγάλη έκπληξη της κυρίας Τρότεβιλ, ο κύριος Γκουν μπήκε με βαριά βήματα στο σαλόνι της.

«Καλησπέρα, κυρία» είπε. «Ήρθα απλώς για να κάνω μερικές ερωτήσεις σ' εκείνο το ξένο αγόρι που φιλοξενείτε εδώ».

Η κυρία Τρότεβιλ τον κοίταξε σαν να έβλεπε μπροστά της κάποιον παλαβό.

«Ποιο αγόρι;» ρώτησε. «Δεν υπάρχει κανένα ξένο αγόρι εδώ. Στο σπίτι βρίσκεται μόνο ο γιος μου, ο Φρέντερικ».

Ο κύριος Γκουν την κοίταξε με δυσπιστία.

«Μα μόλις τον είδα να μπαίνει μέσα από την αυλόπορτα!»

«Αλήθεια;» είπε με έκπληξη η κυρία Τρότεβιλ. «Θα κοιτάξω αν είναι εδώ ο Φρέντερικ και θα τον ρωτήσω».

Φώναξε τον Φρέντι.

«Φρέντερικ! Εδώ είσαι; Α, μπράβο! Έρχεσαι λίγο, σε παρακαλώ;»

«Γεια σας, κύριε Γκουν!» είπε ο Φρέντι μπαίνοντας στο δωμάτιο. «Μου φαίνεται πως με ακολουθείτε όπου κι αν πάω αυτό το απόγευμα».

«Άσε τα κρύα αστείακια» είπε ο κύριος Γκουν, νιώθοντας πως δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει τα νεύρα

του για πολύ ακόμη. «Πού είναι εκείνος ο Γάλλος που είδα να μπαίνει στο σπίτι ένα λεπτό πριν;»

Ο Φρέντι ζάρωσε το μέτωπό του και κοίταξε με προβληματισμένο ύφος τον κύριο Γκουν.

«Γάλλος; Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάτε. Μαμά, έχουμε κανέναν Γάλλο φιλοξενούμενο εδώ πέρα;»

«Όχι βέβαια. Μη γίνεσαι ανόητος, Φρέντερικ» τον μάλωσε η μητέρα του. «Αναρωτιέμαι μήπως κάποιος από τους φίλους σου ήρθε να σε ζητήσει και ο κύριος Γκουν νόμισε πως ήταν κάποιος ξένος».

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος εδώ εκτός από μένα» είπε θριαμβευτικά ο Φρέντι. «Κανένα άλλο αγόρι, εννοώ. Κύριε Γκουν, μήπως χρειάζεστε γυαλιά; Πρώτα είχαμε το γράμμα που νομίζατε πως ήταν διαφορετικό και τώρα αρχίσατε να βλέπετε ξένα αγόρια!»

Ο κύριος Γκουν σηκώθηκε. Ένωθε έτοιμος να εκραγεί έτσι και μιλούσε για ένα λεπτό ακόμα με τον Φρέντι. Έφυγε δίνοντας την υπόσχεση στον εαυτό του πως την επόμενη φορά που θα έβλεπε εκείνο τον Γάλλο, θα τον έσερνε στο αστυνομικό τμήμα! Ναι, αυτό θα έκανε, και τότε ίσως μάθαινε και για το μυστήριο που απασχολούσε αυτά τα παλιόπαιδα!

7

Μια κρυψώνα και μια έκπληξη

Στην επόμενη συνάντησή τους τα Πέντε Λαγωνικά γέλασαν με την ψυχή τους με την ιστορία του Φρέντι. Την έλεγε τόσο παραστατικά, που τα παιδιά ήταν σαν να βλέπουν μπροστά τους πώς έκανε ο καημένος ο κύριος Γκουν.

«Και τώρα πιστεύει, στ' αλήθεια, πως εμείς ερευνούμε κάποιο μυστήριο που εκείνος δεν γνωρίζει» είπε ο Φρέντι. «Ο καημένος ο Φεύγας... Τον έχουμε μπερδέψει τόσο πολύ! Η μητέρα μου είπε πως κάνει έρευνες σε όλο το χωριό για να βρει πού μένει ο Γάλλος, αλλά φυσικά κανένας δεν ξέρει να του πει τίποτα».

«Μακάρι να υπήρχε κάποια υπόθεση να καταπιαστούμε!» αναστέναξε η Μπέτι χαϊδεύοντας τον Μπάστερ. «Ξέρουμε όλα τα κόλπα ενός καλού ντετέκτιβ – πώς να γράφουμε αόρατα, πώς να βγαίνουμε από κλειδωμένα δωμάτια, πώς να μεταμφιεζόμαστε– αλλά δεν έχουμε κανένα μυστήριο για να λύσουμε».

«Θα πρέπει να συνεχίσουμε να κάνουμε πλάκες στον Φεύγα» είπε ο Φρέντι. «Μ' αυτές θα ακονίζουμε το μυαλό μας προς το παρόν. Πιπ, τι λες, θα ήθελες να μεταμφιεστείς και να πας να κάνεις βόλτες εκεί που θα τριγυρίζει ο Φεύγας;»

«Ναι» απάντησε με ενθουσιασμό ο Πιπ, ο οποίος ως εκείνη τη στιγμή είχε δοκιμάσει όλα τα φρύδια, είχε φορέσει αμέτρητες φορές τα δόντια και τις περούκες και είχε βάψει το πρόσωπό του με όλα τα χρώματα που μπόρεσε να σκεφτεί. «Θα μου άρεσε πολύ» συνέχισε. «Άσε με να φορέσω την άλλη περούκα, εκείνη με τα ίσια μαλλιά, Φούσκα, τα δόντια και αυτά τα μεγάλα μαύρα φρύδια. Είναι τέλεια! Και θα βάψω το πρόσωπό μου κόκκινο σαν του Φεύγα».

Όλα αυτά φαίνονταν συναρπαστικά. Όλοι βοήθησαν τον Πιπ να μεταμφιεστεί.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν αγόρασες καθόλου μουστάκια» είπε ο Πιπ, πιστεύοντας πως θα έδειχνε μεγάλος μ' ένα μαύρο μουστάκι.

«Οι φωνές μας δεν ταιριάζουν με τα μουστάκια» είπε ο Φρέντι. «Χρειάζεται αντρική φωνή. Σκέφτηκα κι εγώ να αγοράσω, αλλά δεν θα ήταν η σωστή μεταμφίεση για μας. Μπορούμε να μεταμφιεστούμε μόνο σε παιδιά. Ορίστε, τώρα δείχνεις ολότελα τρομακτικός!»

«Ο Γκουν κατηγορεί τον κεντρικό δρόμο κάθε μέρα την ίδια ώρα, στις εντεκάμισι ακριβώς, και μετά στρίβει στη γωνία της πλατείας» είπε ο Χάρι. «Δεν θα υπάρχει κανένας στον δρόμο – ο καιρός είναι χάλια και έρχεται

και ομίχλη. Περίμενέ τον στη γωνία και ρώτησέ τον την ώρα ή ό,τι σου κατέβει στο κεφάλι».

«Με συγχωρείτε, κύριε, τι ώρα είναι;» είπε ο Πιπ με απρόσμενα βαθιά, βραχνή φωνή.

Όλοι γέλασαν.

«Πολύ καλό» είπε ο Χάρι. «Λοιπόν, ώρα να πηγαίνεις. Και μετά γύρνα αμέσως εδώ να μας πεις τι έγινε».

Ο Πιπ ξεκίνησε. Κάτω στο χωριό είχε πολλή ομίχλη. Δεν έβλεπε ούτε μισό μέτρο μπροστά του. Περίμενε στη γωνία, τεντώνοντας τα αυτιά του για να ακούσει τα βαριά βήματα του Φεύγα. Κάποιος έστριψε απρόσμενα, περπατώντας ήσυχα και ελαφρά, και σχεδόν έπεσε πάνω του.

Ο Πιπ τρόμαξε, ο άλλος άνθρωπος όμως τα χρειάστηκε! Η θέα του κόκκινου προσώπου του Πιπ με τα έντονα φρύδια και τα απαίσια δόντια έκαναν την ηλικιωμένη κυρία Φροστ να βάλει τις φωνές.

«Βοήθεια! Ποιος είσαι;» φώναξε και οπισθοχώρησε τρομαγμένη.

Η γυναίκα γύρισε πίσω και λίγα μέτρα πιο κάτω έπεσε πάνω στον Φεύγα.

«Υπάρχει ένας τρομερός τύπος σε εκείνη τη γωνία» του είπε λαχανιασμένη. «Με απαίσιο κόκκινο πρόσωπο, μεγάλα φρύδια και τα πιο απαίσια δόντια που έχω δει ποτέ μου. Είναι σαν να κρέμονται έξω από το στόμα του!»

Η αναφορά των πεταχτών δοντιών θύμισε στον κύριο Γκουν το αγόρι από τη Γαλλία και αναρωτήθηκε αν ήταν

αυτό που σύχναζε στις γωνίες τρομάζοντας τον κόσμο. Έτσι, προσπαθώντας να περπατάει όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, έφτασε στη γωνία και έστριψε απότομα.

Ο Πιπ ήταν ακόμη εκεί! Ο κύριος Γκουν έπεσε σχεδόν επάνω του, προτού το αγόρι προλάβει να σαλέψει. Ο αστυνομικός κοίταξε με έκπληξη το κατακόκκινο πρόσωπο του αγοριού, τα γελοία φρύδια και τα πολύ γνωστά πεταχτά δόντια.

«Έι, τι σημαίνουν όλα αυτά...» άρχισε να λέει και άπλωσε το δυνατό του χέρι να γραπώσει τον Πιπ.

Το αγόρι ένιωσε το χέρι του αστυνομικού να τον αρπάζει από το αδιάβροχο και στριφογύρισε με μανία για να το βγάλει και να μπορέσει να το σκάσει. Ο κύριος Γκουν έμεινε να στέκεται εκεί, κρατώντας το αδιάβροχο στα χέρια του άλλα όχι για πολύ. Έτρεξε με όλη του τη δύναμη πίσω από τον Πιπ. Ο Πιπ ήταν τρομοκρατημένος. Δεν είχε φανταστεί ποτέ πως ο κύριος Γκουν θα μπορούσε να τον πιάσει τόσο γρήγορα και τώρα το αδιάβροχό του ήταν στα χέρια του. Κατάρα!

Τέλος πάντων, τώρα το σημαντικό ήταν να μην πέσει στα χέρια του, αλλιώς θα έπρεπε να απαντήσει σε πολύ περίεργες ερωτήσεις. Για μια στιγμή ένιωσε άσχημα που βγήκε έξω μ' αυτή την απαίσια εμφάνιση. Όταν όμως κατάφερε να κερδίσει λίγο έδαφος από τον λαχναρισμένο αστυνομικό, άρχισε να απολαμβάνει την περιπέτεια.

Το αγόρι –με τον κύριο Γκουν πάντα πίσω του– διέσχισε τρέχοντας όλο το χωριό. Ανέβηκε στον λόφο και

αποκεί τράβηξε προς την ύπαιθρο, υπολογίζοντας πως θα μπορούσε να κρυφτεί πίσω από κάποιον φράχτη και να αφήσει τον κύριο Γκουν να περιπλανιέται στην ομίχλη.

Έφτασε σε μια πύλη και θυμήθηκε πως ήταν η είσοδος που οδηγούσε σ' ένα παλιό, άδειο σπίτι. Κανένας δεν έμενε σε αυτό εδώ και πολύ καιρό. Ανήκε σε κάποιον που φαινόταν να το έχει ξεχάσει. Πέρασε την πύλη και πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στο σπίτι, ελπίζοντας πως ο κύριος Γκουν θα συνέχιζε χωρίς να τον δει. Ο αστυνομικός όμως δεν το έβαλε κάτω τόσο εύκολα. Ακολούθησε κι αυτός το ίδιο μονοπάτι.

Ο Πιπ έκανε τον γύρο του παλιού σπιτιού και μπήκε σε έναν χορταριασμένο, αφρόντιστο κήπο με πολλά δέντρα. Εντόπισε ένα που του φαινόταν εύκολο για σκαρφάλωμα και στη στιγμή ανέβηκε πάνω του, προτού ο κύριος Γκουν, που έτρεχε πίσω του ασθμαίνοντας σαν τρένο στην ανηφόρα, προλάβει να στρίψει στη γωνία του σπιτιού και να τον δει.

Ο Πιπ κάθισε ψηλά πάνω στο δέντρο όσο πιο ήσυχα μπορούσε. Δεν υπήρχε φυλλωσιά, και αν ο κύριος Γκουν κοιτούσε ψηλά, ήταν χαμένος! Παρακολούθησε τον αστυνομικό να φέρνει βόλτα τον κήπο και διακινδύνευσε να ανέβει λίγο πιο ψηλά, έτσι ώστε ακόμα περισσότερα κλαδιά να τον κρύβουν από τον κύριο Γκουν. Είχε πια φτάσει σχεδόν στην κορυφή του δέντρου, στο ίδιο ύψος με τον τελευταίο όροφο του σπιτιού. Κοιτούσε τον κύριο Γκουν και σχεδόν δεν τολμούσε να αναπνεύσει.

«Ευτυχώς που είναι άδειο το σπίτι» σκέφτηκε ο Πιπ «αλλιώς οι άνθρωποι θα έβγαιναν έξω να δουν τι συμβαίνει και θα μ' έβλεπαν αμέσως». Κουλουριάστηκε κοντά στον κορμό του δέντρου, δίπλα σχεδόν από το παράθυρο. Το κοίταξε και με έκπληξη είδε πως είχε κάγκελα.

Θα πρέπει να ήταν το παράθυρο του παιδικού δωματίου κάποτε, σκέφτηκε. Αν και τα κάγκελα παραείναι πολλά.

Έριξε μια ματιά από το παράθυρο μέσα στο σπίτι και λίγο έλειψε να πέσει από το δέντρο μ' αυτό που είδε! Το δωμάτιο δεν ήταν άδειο! Ήταν επιπλωμένο και μάλιστα δεν του έλειπε απολύτως τίποτα!

Ο Πιπ σάστισε. Αν το σπίτι ήταν άδειο, πώς ήταν δυνατόν ένα δωμάτιο στον τελευταίο όροφο να είναι επιπλωμένο; Οι άνθρωποι όταν φεύγουν από ένα σπίτι δεν ξεχνούν να πάρουν τα πράγματα από ένα δωμάτιο!

Θεέ μου! Λες αυτό το σπίτι να μην είναι τελικά άδειο; σκέφτηκε ο Πιπ. Ίσως μέσα στην ομίχλη να μπερδεύτηκε και να μην μπήκα στο άδειο σπίτι. Μπορεί το σπίτι να κατοικείται και να είναι όλα τα δωμάτια επιπλωμένα. Μακάρι να έστριβε ο Φεύγας! Τότε θα μπορούσα να ρίξω μια ματιά τριγύρω.

Ο Φεύγας έψαχνε όλο το μέρος. Ο κήπος είχε πολύ μεγάλο φράχτη και κανένας δεν θα μπορούσε να βγει αποκεί. Τότε πού είχε τρυπώσει εκείνος ο παράξενος τύπος; Αυτό ήταν ένα αληθινό αίνιγμα για τον αστυνομικό. Ούτε για μια στιγμή δεν πέρασε από το μυαλό του να κοιτάξει ψηλά στα δέντρα.

Τελικά τα παράτησε. Η λεία τού είχε ξεφύγει, αλλά την επόμενη φορά –αχ, την επόμενη φορά– που θα αντάμωνε κάποιον μ' εκείνα τα απαίσια δόντια, θα τον τσάκωνε αμέσως. Υπήρχε κάτι πολύ περίεργο μ' αυτούς τους δύο ανθρώπους που είχαν τα ίδια πεταχτά δόντια.

Ποτέ δεν έχω δει δόντια τόσο πεταχτά! σκέφτηκε ο κύριος Γκουν νικημένος και προχώρησε προς την πύλη, αφήνοντας το σπίτι πίσω του. *Αυτός ο Γάλλος είχε τέτοια δόντια – το ίδιο κι αυτός που κυνηγούσα. Μακάρι να τον είχα πιάσει! Θα του έκανα μερικές διευκρινιστικές ερωτήσεις και να δούμε τι θα έλεγε!*

Ο Πιπ ανάσανε με ανακούφιση όταν τον είδε να φεύγει. Περίμενε μέχρι ο αστυνομικός να εξαφανιστεί και μετά, πολύ προσεκτικά, γλίστρησε πάνω στο κλαδί, προσπαθώντας να φτάσει πιο κοντά στο παράθυρο για να δει καλύτερα μέσα. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Το δωμάτιο είχε μέσα ένα σωρό έπιπλα: έναν καναπέ-κρεβάτι, μια πολυθρόνα, δύο μικρότερες καρέκλες, μια βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία και ένα χαλί στο πάτωμα. Αυτό ήταν εξαιρετικά ασυνήθιστο.

«Υπάρχει και ηλεκτρική θερμάστρα εκεί μέσα» είπε στον εαυτό του ο Πιπ. «Δεν υπάρχει όμως κανένας εδώ και κρίνοντας από τη σκόνη που καλύπτει τα πάντα δεν έχει πατήσει άνθρωπος εδώ και αρκετό καιρό. Σε ποιον να ανήκει, άραγε, το σπίτι;» Κοίταξε τα κάγκελα στο παράθυρο. Κανένας δεν μπορούσε να μπει ή να βγει από το παράθυρο – αυτό ήταν βέβαιο. Τα κάγκελα ήταν τόσο κοντά το ένα στο άλλο, όπως είναι στα περισσότε-

ρα παιδικά δωμάτια, ώστε ούτε ένα παιδί δεν χωρούσε να περάσει ανάμεσά τους.

Ο Πιπ κατέβηκε προσεκτικά από το δέντρο έχοντας τα μάτια του ανοιχτά, μήπως ο κύριος Γκουν παραμόνευε εκεί γύρω. Ο προβληματισμένος άντρας, όμως, είχε γυρίσει πίσω στο χωριό παρηγορώντας τον εαυτό του με τη σκέψη πως αν και είχε χάσει το παιδί με τα κακάσχημα δόντια και φρύδια, είχε στα χέρια του το αδιάβροχό του! Το μόνο που ευχόταν ήταν να υπήρχε κάποιο όνομα επάνω του και τότε...

Ο Πιπ κρύωνε χωρίς το αδιάβροχό του. Σκέφτηκε θλιμμένα τι θα έλεγε στη μητέρα του για να εξηγήσει την απώλειά του. Ήλπιζε πως ίσως εκείνη δεν θα το πρόσεχε μέχρι να έφευγε για το σχολείο του. Από την άλλη πλευρά, όμως, οι μητέρες πάντα προσέχουν τέτοια πράγματα.

Η ομίχλη πύκνωνε όλο και πιο πολύ. Ο Πιπ θα ήθελε να μείνει και να τριγυρίσει λίγο ακόμη ολόγυρα, αλλά φοβήθηκε πως θα χανόταν, αν η ομίχλη γινόταν πιο πυκνή. Έτσι αποφάσισε μόνο να βεβαιωθεί αν το συγκεκριμένο σπίτι ήταν το ίδιο άδειο σπίτι που γνώριζε.

Αυτό ήταν. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Όλα τα δωμάτια στο ισόγειο ήταν εντελώς άδεια. Στην πύλη υπήρχε το όνομα που ο Πιπ είχε δει και πιο πριν: «Μίλτον Χάουζ».

«Είναι μυστήριο!» μουρμούρισε ο Πιπ προχωρώντας μέσα στην ομίχλη. «Αληθινό μυστήριο!»

Σταμάτησε απότομα και τα μάτια του άστραψαν.

*Αυτό μπορεί να είναι το επόμενο μυστήριο! σκέφτηκε.
Θα πρέπει να βρούμε τρόπο να το λύσουμε. Κάτι πολύ
παράξενο συμβαίνει σ' αυτό το παλιό, άδειο σπίτι!*

8

Σχέδια

Ο Πιπ πήρε τον δρόμο για το σπίτι του Φρέντι, όπου τον περίμεναν τα άλλα παιδιά για να τους πει τι είχε συμβεί. Η ομίχλη τον τύλιγε όλο και πιο πολύ και τον έκανε να αισθάνεται μουσκεμένος και να κρυώνει. Τουρτούριζε από το κρύο όταν έφτασε επιτέλους στην πλαϊνή είσοδο του σπιτιού του Φρέντι. Έριξε μια προσεκτική ματιά τριγύρω για να δει αν ήταν κανείς εκεί, γιατί δεν τον ενθουσίαζε και πολύ η ιδέα να πέσει πάνω στην υπηρέτρια ή την κυρία Τρότεβιλ, με την εμφάνιση που είχε. Δεν είδε τίποτα και ανέβηκε τα σκαλιά. Ο Φρέντι είχε έναν χώρο που τον ονόμαζε «εργαστήριο». Ήταν ένα μικρό δωμάτιο γεμάτο βιβλία, παιχνίδια, αθλητικά είδη και ένα άνετο καλάθι για τον Μπάστερ. Τα παιδιά ήταν εκεί και έπαιζαν ένα παιχνίδι με χαρτιά στο πάτωμα. Μόλις μπήκε πετάχτηκαν όρθια, ανυπομονώντας να ακούσουν τι είχε να τους πει.

«Γύρισε, Πιπ!» είπε χαρούμενη η Μπέτι και ο Μπά-

στερ τον υποδέχτηκε σαν να είχε να τον δει εβδομάδες. «Πώς πήγε η συνάντηση με τον κύριο Γκουν, Πιπ; Ήταν ενδιαφέρουσα;»

«Αν μπορώ, ας πω όχι!» αποκρίθηκε ο Πιπ με μάτια που έλαμπαν. Πλησίασε όσο πιο πολύ μπορούσε στη φωτιά που έκαιγε στο τζάκι για να ζεσταθεί.

«Και το πιο σπουδαίο» πρόσθεσε «πιστεύω, φίλοι ντε-τέκτιβ, πως έπεσα πάνω στο νέο μας μυστήριο!»

Τα παιδιά τον κοίταξαν με έκπληξη και χαρά. Η Μπέτι έτρεξε αμέσως δίπλα του.

«Πες μας γρήγορα τι εννοείς! Ποιο είναι το μυστήριο;»

«Θα σας τα πω απ' την αρχή» είπε ο Πιπ. «Θεέ μου, κρυώνω πάρα πολύ!»

«Πού είναι το μπουφάν σου;» ρώτησε η Ντέζι βλέποντας τον Πιπ να τρέμει.

«Το έχει ο γερο-Φεύγας!» απάντησε ο Πιπ. «Πώς σας φαίνεται αυτό;»

«Ο Φεύγας; Πώς σου το πήρε;» απόρησε ο Φρέντι. «Έχει πουθενά γραμμένο το όνομά σου;»

«Θυμάσαι αν το έχει, Μπέτι;» ρώτησε ο Πιπ τη μικρή του αδερφή.

«Όχι, δεν έχει όνομα» είπε η Μπέτι. «Οπότε ο Φεύγας δεν μπορεί να ξέρει ποιανού είναι, εκτός κι αν αρχίσει να ρωτάει τους γονείς μας αν κάποιος από μας έχασε το αδιάβροχό του!»

«Μην ανησυχείς» είπε ο Φρέντι. «Το παλιό μου αδιάβροχο είναι σχεδόν ίδιο με του Πιπ. Εγώ έχω καινούριο. Θα σου δώσω το παλιό, κι έτσι αν ο Φεύγας ρωτήσει

τους γονείς μας αν χάσαμε κάποιο αδιάβροχο, ο Πιπ θα δείξει το δικό μου».

«Ευχαριστώ, Φούσκα» είπε με ανακούφιση ο Πιπ. «Με ξελασπώνεις! Λοιπόν, ώρα να σας διηγηθώ τι μου συνέβη».

Άρχισε να εξιστορεί τα καθέκαστα και τα παιδιά γέλασαν όταν άκουσαν πως η καημένη η κυρία Φροστ τρομοκρατήθηκε μόλις είδε τα μεγάλα φρύδια, το κόκκινο πρόσωπο και τα απαίσια δόντια όταν έστριψε στη γωνία, και σχεδόν έπεσαν κάτω από τα γέλια όταν άκουσαν τον Πιπ να περιγράφει το κυνηγητό και το ψάξιμο που έκανε ο κύριος Γκουν μέσα στην ομίχλη.

«Περίεργο που δεν κοίταξε πάνω στα δέντρα» είπε ο Φρέντι. «Δεν θα γίνει ποτέ καλός ντετέκτιβ! Όμως δεν μας είπες τίποτα ακόμη για το μυστήριο, Πιπ. Ανυπομονούμε ν' ακούσουμε».

«Λοιπόν, όπως όλοι ξέρετε, το Μίλτον Χάουζ είναι άδειο εδώ και χρόνια τώρα, έτσι δεν είναι;» συνέχισε σοβαρά το αγόρι.

Οι άλλοι έγνεψαν καταφατικά. Ήξεραν καλά το σπίτι αυτό.

«Σύμφωνοι, αλλά ακούστε κάτι. Ένα από τα δωμάτια στον τελευταίο όροφο του σπιτιού είναι επιπλωμένο!»

Τα παιδιά τον κοίταξαν άφωνα.

«Επιπλωμένο!» αναφώνησε ο Φρέντι. «Τι παράξενο! Μήπως μένει εκεί κάποιος; Και αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, γιατί να μένει στον τελευταίο όροφο; Αυτό είναι πραγματικά πολύ παράξενο, Πιπ».

«Και βέβαια είναι» συμφώνησε ο Πιπ ευχαριστημένος με το ενδιαφέρον που προκάλεσαν τα νέα του. «Δεν νομίζεις πως βρισκόμαστε στα ίχνη ενός νέου μυστηρίου; Είμαι βέβαιος πως κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει εκεί πέρα».

«Ναι, σίγουρα ακούγεται πολύ παράξενο» συμφώνησε ο Φρέντι. «Κι εγώ νομίζω πως έχουμε να κάνουμε με ένα μυστήριο».

«Ζήτη!» φώναξε η Μπέτι. «Θα έχουμε να ασχοληθούμε με μια σκοτεινή υπόθεση σ' αυτές τις διακοπές! Πώς θα τη λύσουμε;»

«Αυτό δεν είναι συνηθισμένο μυστήριο» είπε σκεπτικός ο Φρέντι. «Εννοώ πως στις περισσότερες υποθέσεις, όπως έχουμε δει, υπάρχουν στοιχεία για να επεξεργαστούμε και ύποπτοι για να παρακολουθήσουμε. Αυτή τη φορά το μόνο που έχουμε είναι ένα επιπλωμένο δωμάτιο στο τελευταίο πάτωμα ενός άδειου σπιτιού. Δεν ξέρουμε καν αν αυτό είναι κακό. Είναι, όμως, παράξενο και ασυνήθιστο κι αυτό μας φτάνει για να προσπαθήσουμε να βρούμε τι κρύβεται εκεί μέσα».

«Τέλεια!» ενθουσιάστηκε η Μπέτι. «Ήθελα τόσο πολύ να ασχοληθούμε με ένα μυστήριο σ' αυτές τις διακοπές... Ιδιαίτερα τώρα που ξέρουμε τόσα κόλπα».

«Λοιπόν, Πιπ, σίγουρα είχες ένα πολύ παραγωγικό απόγευμα» είπε ο Χάρι. «Βγάλε όμως τώρα αυτά τα απαίσια πράγματα που φοράς. Δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι. Αυτά τα φρικτά δόντια σε κάνουν ανατριχιαστικό!»

«Το ξέρω» είπε ο Πιπ.

Τα έβγαλε, τα έπλυνε με προσοχή και τα τοποθέτησε στο τραπέζι για να στεγνώσουν.

«Είναι καταπληκτικά!» συνέχισε. «Ο Φεύγας σχεδόν έπαθε την πλάκα του όταν τα είδε να αστράφτουν μπροστά του και πάλι, αφού πρώτα τα είχε δει στο στόμα του Γάλλου».

Τα παιδιά γέλασαν με τη σκέψη του έκπληκτου κυρίου Γκουν. Ο Φρέντι, όμως, ξαφνικά σοβαρεύτηκε.

«Ελπίζω μόνο ο Φεύγας να μην τριγυρίζει στα πόδια μας κατασκοπεύοντάς μας. Ξέρω πως είχε πλάκα να τον κάνουμε να νομίζει πως είχαμε πέσει με τα μούτρα στη λύση ενός νέου μυστηρίου, για το οποίο αυτός δεν είχε ιδέα, αλλά τώρα που έχουμε στ' αλήθεια μια μυστηριώδη υπόθεση μπροστά μας, θα είναι τρομερό αν μας ακολουθεί όπου πάμε. Θα καταστρέψει όλα μας τα σχέδια».

«Ουφ!» έκανε ο Χάρι. «Δεν θα μπορέσουμε να κρατήσουμε αυτό το μυστήριο για μας, αν ο Φεύγας το μυριστεί. Πρέπει να παραδεχτώ πως δείχνει σκοτεινό... Υπάρχουν ήδη ένα σωρό ερωτήματα που απαιτούν απαντήσεις, τις οποίες εμείς ακόμη δεν έχουμε! Για παράδειγμα: Ποιος χρησιμοποιεί αυτό το δωμάτιο; Γιατί βρίσκεται σε ένα άδειο σπίτι; Το γνωρίζει αυτό ο ιδιοκτήτης του σπιτιού; Πότε έρχεται και πότε φεύγει αυτός που χρησιμοποιεί το δωμάτιο;»

«Ναι. Όλα αυτά τα ερωτήματα πρέπει να τα απαντήσουμε εμείς» συμφώνησε ο Φρέντι. «Θα είναι πολύ ενδιαφέρον! Προτείνω να προσπαθήσουμε να μπούμε στο δωμάτιο».

«Οχ, όχι!» φώναξαν όλοι μαζί την ίδια στιγμή.

«Δεν θα τολμούσαμε να κάνουμε κάτι τέτοιο» είπε ο Χάρι. «Δεν επιτρέπεται να κάνουμε διάρρηξη σε σπίτι, ακόμα κι αν είναι άδειο. Ξέρεις πως δεν μπορούμε».

«Δεν χρειάζεται να κάνουμε διάρρηξη» είπε ο Φρέντι με αξιοπρέπεια. «Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν μπορούμε να πάμε στον μεσίτη και να του ζητήσουμε το κλειδί για να ρίξουμε μια ματιά στο σπίτι».

Κανένας δεν το είχε σκεφτεί αυτό. Η Ντέζι κοίταξε τον Φρέντι με δυσπιστία.

«Δεν θα έδιναν ποτέ το κλειδί σε παιδιά, ανόητε!» είπε.

«Σ' εμένα θα το δώσουν» επέμεινε ο Φρέντι, ο οποίος πίστευε πως μπορούσε να κάνει τα πάντα. «Έτσι κι αλλιώς δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα. Μήπως είδες το όνομα στην πινακίδα που έγραφε "ΠΩΛΕΙΤΑΙ", Πιπ; Το όνομα του μεσίτη, εννοώ».

«Όχι, δεν θυμάμαι να είδα κάτι τέτοιο» είπε ο Πιπ. «Όμως είχε πολλή ομίχλη. Αλλά αυτό μπορούμε να το βρούμε πολύ εύκολα πηγαίνοντας μια βόλτα αποκεί».

«Πάμε τώρα» είπε με ανυπομονησία η Μπέτι.

Οι άλλοι, όμως, δεν συμφωνούσαν καθόλου με αυτό.

«Έχει πολλή ομίχλη, Μπέτι» εξήγησε ο Χάρι. «Δεν μπορείς να δεις τίποτα τώρα. Ευτυχώς που ξέρουμε τον δρόμο για το σπίτι πολύ καλά, αλλιώς μπορεί να χανόμαστε».

Η ομίχλη ήταν πραγματικά πολύ πυκνή. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα εκείνη τη μέρα. Τα Πέντε Λαγωνι-

κά δυσανασχέτησαν κάπως. Ήθελαν να συνεχίσουν την έρευνα γι' αυτό το νέο μυστήριο!

«Θα πρέπει να είμαστε πάρα πολύ προσεκτικοί. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον Φεύγα να μάθει τι κάνουμε» είπε ο Χάρι. «Καλύτερα να προσπαθήσουμε να τον ξεστρατίσουμε σε λάθος δρόμο, αν καταλάβουμε πως μας κατασκοπεύει».

«Και βέβαια!» συμφώνησε η Μπέτι. «Αυτό να κάνουμε. Θα έχει πλάκα. Μπορούμε να σκαρφιστούμε ένα ψευτομυστήριο μόνο γι' αυτόν. Τι λέτε; Μια μεγάλη ληστεία ή κάτι τέτοιο».

«Δεν είναι κακή ιδέα» είπε ο Χάρι. «Αν μπορέσουμε να βάλουμε τον Φεύγα στα ίχνη κάποιου ψεύτικου μυστηρίου, δεν θα σπαταλούσε χρόνο ή προσπάθειες ψάχνοντας για το πραγματικό. Έτσι, αν τον δούμε να τριγυρίζει εδώ πέρα και να μας ακολουθεί ή να κάνει ερωτήσεις, θα του παρουσιάσουμε ένα πρώτης τάξεως μυστήριο που θα φτιάξουμε μόνοι μας».

Η ιδέα φαινόταν πολύ καλή. Δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό των παιδιών να εμπιστευτούν τον κύριο Γκουν και να τον αφήσουν να δουλέψει μαζί τους. Αντιπαθούσε τα παιδιά τόσο πολύ και ήταν τόσο γκαφατζής, που αν ήθελαν να πουν κάτι σε κάποιον, προτιμούσαν να το πουν στον φίλο τους, τον επιθεωρητή Τζενκς, τον «πολύ μεγάλο αστυνομικό», όπως τον αποκαλούσε η Μπέτι. Θα τους άκουγε με ιδιαίτερη προσοχή και μεγάλο ενδιαφέρον, και βέβαια ποτέ δεν θα στόλιζε τον εαυτό του με κανέναν από τους επαίνους που ανή-

καν στα παιδιά. Ο Φεύγας, από την άλλη μεριά, ήξεραν πολύ καλά πως θα κορόιδευε ό,τι έκαναν και στο τέλος θα ισχυριζόταν ότι όλες οι καλές ιδέες ήταν δικές του. Ήταν, όμως, καχύποπτος τύπος και αν πίστευε πως ερευνούσαν και πάλι ένα μυστήριο, σίγουρα θα προσπαθούσε να ανακατευτεί.

Τα παιδιά ένιωθαν ενθουσιασμένα όταν σκέφτονταν αυτό το καινούριο μυστήριο. Είχαν απολαύσει τη λύση κι άλλων μυστηρίων στο παρελθόν και τώρα... να που παρουσιαζόταν ένα καινούριο – και μάλιστα πολύ παράξενο.

«Θα δούμε τι θα κάνουμε μ' αυτόν» είπε έπειτα από αρκετή σκέψη ο Φρέντι. «Νομίζω πως το πρώτο πράγμα που πρέπει να γίνει είναι να βρεθεί ο μεσίτης αυτού του σπιτιού και, όπως σας είπα και πριν, να προσπαθήσουμε να πάρουμε τα κλειδιά. Μετά θα μπορέσουμε να ερευνήσουμε εκείνο το δωμάτιο και να ανακαλύψουμε – αν είναι δυνατό – γιατί και από ποιον είναι επιπλωμένο».

«Σωστά» συμφώνησε ο Χάρι. «Μπορείς να ασχοληθείς με τον μεσίτη αύριο. Είσαι πολύ καλός σε κάτι τέτοια. Αλλά αν καταφέρεις να του πάρεις τα κλειδιά, εγώ θα σε παραδεχτώ».

«Περίμενε και θα δεις» είπε ο Φρέντι, ο οποίος είχε τόσο μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, που είχε την πεποίθηση πως τίποτα δεν ήταν αδύνατο γι' αυτόν. Φανταζόταν από τώρα τον εαυτό του αρχηγό της Βρετανικής Αστυνομίας και διάσημο ντετέκτιβ!

Κανένας δεν έδειχνε επιθυμία να συνεχίσουν να παί-

ζουν χαρτιά. Η σκέψη του καινούριου μυστηρίου τούς είχε αναστατώσει όλους.

«Πιστεύετε πως θα κρύβει κάποιον κίνδυνο;» ρώτησε η Μπέτι λίγο ανήσυχη. «Δεν έχουμε ασχοληθεί ποτέ με κάτι πραγματικά επικίνδυνο. Δεν νομίζω πως θα μου άρεσε ένα τέτοιου είδους μυστήριο».

«Αν είναι επικίνδυνο, τότε θα το αντιμετωπίσουμε εμείς, τα τρία αγόρια» είπε ο Φρέντι με στόμφο. «Εσείς, κορίτσια, θα πρέπει να μείνετε μακριά».

«Μωρέ τι μας λες!» αντέδρασε με αγανάκτηση η Ντέζι. «Η Μπέτι μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Εγώ, όμως, θα συμμετέχω σε αυτή την υπόθεση από την αρχή ως το τέλος, Φούσκα. Είμαι το ίδιο καλή μ' εσάς».

«Εντάξει, εντάξει» είπε ο Φρέντι. «Μη θυμώνεις. Ηρέμησε. Ωραία! Ακούω το κουδούνι για το κακάο και τα βουτήματα. Πεινάω πάρα πολύ!»

«Πάντα πεινάς πολύ» είπε η Ντέζι που ήταν ακόμη θυμωμένη.

Στη θέα όμως του υπέροχου ροφήματος που τους είχε ετοιμάσει η κυρία Τρότεβιλ, κανένας δεν ένιωθε τίποτε άλλο, παρά μόνο ευχαρίστηση. Ένα γευστικό κακάο και ένα ολοκαίνουριο μυστήριο για να λύσουν. Τι άλλο ήθελαν;

9

Το πρόβλημα που ονομάζεται... Φεύγας!

Αποφασίστηκε πως τα Πέντε Λαγωνικά θα συναντιούνταν την επόμενη μέρα και θα πήγαιναν στο Μίλτον Χάουζ για να βρουν το όνομα του μεσίτη.

«Μπορούμε, επίσης, να ρίξουμε καμιά ματιά τριγύρω» πρότεινε η Ντέζι. «Εγώ, για παράδειγμα, θα ήθελα πολύ να σκαφαλώσω πάνω σ' εκείνο το δέντρο!»

«Δεν πρέπει να δει ο Φεύγας πού πάμε» είπε ο Πιπ. «Θα μπορούσε να μας χαλάσει τα σχέδια».

«Μόλις βρούμε το όνομα του μεσίτη, θα αφήσουμε τον Φούσκα να πάει και να κάνει τα κόλπα του» είπε ο Χάρι. «Εμείς θα τον περιμένουμε να γυρίσει και, όταν επιστρέψει με τα κλειδιά, θα ανοίξουμε το άδειο σπίτι και θα μπούμε μέσα».

Το σχέδιο φαινόταν καλό. Όλοι ήλπιζαν πως δεν θα είχε ομίχλη την επόμενη μέρα, αλλιώς οι γονείς τους ίσως να μην τους επέτρεπαν να απομακρυνθούν από τους δρό-

μους του χωριού, που τους ήξεραν πολύ καλά. Το Μίλτον Χάουζ ήταν πάνω σ' έναν λόφο, αρκετά μακριά από τους γνωστούς δρόμους που περπατούσαν συνήθως.

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε ηλιόλουστη και όμορφη. Όλοι χάρηκαν. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα πήγαιναν στο Μίλτον Χάουζ. Ξεκίνησαν αμέσως μετά το πρωινό και συναντήθηκαν κάπου στο χωριό. Ο Μπάστερ πήγε μαζί τους, φυσικά, και περπατούσε δίπλα τους πιο σοβαρός απ' όσο συνήθως, σαν να ήξερε πως κάποιο μυστήριο κρυβόταν εκεί κοντά.

Ανέβηκαν τον λόφο και ακολούθησαν τον δρόμο που οδηγούσε στο κάπως απομονωμένο Μίλτον Χάουζ. Ήταν το τελευταίο σπίτι του δρόμου και βρισκόταν στο βάθος ενός μεγάλου χορταριασμένου κήπου. Ήταν ολοφάνερο πως είχε πολλά χρόνια να πατήσει εκεί το πόδι του κηπουρός. Φαινόταν απομονωμένο και έρημο μέρος. Το σπίτι ήταν μεγάλο, ψηλό, κακόγουστο και είχε δυο τρεις γελοίους πυργίσκους.

«Να το Σπίτι του Μυστηρίου» είπε ο Πιπ, καθώς τα παιδιά στέκονταν και το κοιτούσαν από τον δρόμο. «Έτσι όπως το βλέπετε, δεν θα πιστεύατε πως το σπίτι είναι εντελώς άδειο και ακατοίκητο; Κι όμως υπάρχει ένα επιπλωμένο δωμάτιο στον τελευταίο όροφο, όπου κάποιος πρέπει να έρχεται και να μένει τότε τότε!»

Τα παιδιά ένωσαν ένα ρίγος να τα διαπερνά. Ήταν κάτι το συναρπαστικό. Πιθανόν κανένας άλλος, εκτός από τα ίδια και αυτόν που επίπλωσε το δωμάτιο, δεν ήξερε το μυστικό.

«Ας πάρουμε τώρα το όνομα του μεσίτη και τη διεύθυνσή του» είπε ο Φρέντι. «Είδε κανείς την πινακίδα;»

Κανένας δεν είχε δει τίποτα. Και το χειρότερο, δεν φαινόταν να υπάρχει κάτι τέτοιο. Άλλα άδεια σπίτια, που είχαν προσπεράσει στον δρόμο τους, είχαν τουλάχιστον μία, αν όχι δυο, πινακίδες με την ένδειξη «ΠΩΛΕΙΤΑΙ» και πληροφορίες γραμμένες σε αυτή. Το Μίλτον Χάουζ, όμως, δεν φαινόταν να έχει τέτοια πινακίδα.

«Σίγουρα πωλείται;» ρώτησε προβληματισμένος ο Χάρι, όταν πια είχαν βεβαιωθεί πως δεν υπήρχε κανένα πωλητήριο στο σπίτι. «Δεν είναι απόλυτο πως όλα τα άδεια σπίτια πωλούνται. Μπορεί αυτό να το έχουν εγκαταλείψει έτσι. Αν και δεν πιστεύω πως ο ιδιοκτήτης του θα ήθελε να το δει να γκρεμίζεται σιγά σιγά».

«Είναι παράξενο» είπε ο Φρέντι. «Ούτε εγώ το καταλαβαίνω».

«Δεν θα μας χρησιμεύσει σε τίποτα να πάμε τώρα σε κάποιον μεσίτη και να ζητήσουμε τα κλειδιά» είπε η Ντέζι. «Αν το σπίτι δεν πωλείται δεν θα υπάρχουν κλειδιά».

«Να πάρει!» αναφώνησε ο Φρέντι αναστατωμένος που τα σχέδιά τους πήγαιναν στον βρόντο κι έμεινε για λίγο σκεπτικός. «Λοιπόν» συνέχισε «θα σας πω τι θα μπορούσα να κάνω. Θα μπορούσα να πάω στο μεγαλύτερο μεσιτικό γραφείο του χωριού, να ζητήσω έναν κατάλογο με τα σπίτια που είναι προς πώληση και πάνω στην κουβέντα να αναφέρω και το Μίλτον Χάουζ. Μπορεί να μάθω κάτι ενδιαφέρον».

«Ναι, καλή ιδέα» είπε η Ντέζι. «Εσύ, άλλωστε, είσαι ο

μόνος που θα μπορούσε να τα καταφέρει. Έχεις το θάρρος να κάνεις τα πάντα και είσαι ο πιο ώριμος απ' όλους μας. Μπορείς να πεις πως σε έστειλαν να ρωτήσεις η μητέρα σου ή η θεία σου».

«Ναι» συμφώνησε ο Φρέντι. «Νομίζω πως θα τα καταφέρω μια χαρά, χωρίς να βάλω σε υποψίες τον μεσίτη. Αλλά, προτού φύγω, ας ρίξουμε μια ματιά τριγύρω. Θέλω να σκαρφαλώσω πάνω σ' εκείνο το δέντρο για να δω κι εγώ αυτό το περίφημο δωμάτιο».

«Δεν θα έπρεπε να αφήσουμε κάποιον να φυλάει τσίλιες, μήπως και εμφανιστεί κανείς;» ρώτησε ο Πιπ. «Δεν θέλουμε να μας κάνουν τσακωτούς μέσα σε ξένη ιδιοκτησία. Μπέτι, μείνε εσύ!»

«Τι μας λες!» απάντησε η Μπέτι θυμωμένη που την άφηναν έξω από την εξερεύνηση. «Κάτσε εσύ να φυλάς τσίλιες, Πιπ».

«Μπορεί να μείνει ο Μπάστερ» πρότεινε ο Φρέντι. «Εδώ, Μπάστερ, στάσου στην πύλη και γάβγισε αν δεις κανέναν!»

Ο Μπάστερ στάθηκε στην πύλη δίπλα στον Φρέντι, κοιτάζοντας το αφεντικό του στα μάτια σαν να καταλάβαινε κάθε λέξη που του έλεγε.

«Εντάξει» είπε ο Φρέντι ευχαριστημένος. «Θα μείνει να φυλάει όλο το πρωί, αν θέλουμε».

Μόλις όμως πήραν και πάλι το μονοπάτι, ο Μπάστερ έτρεξε πίσω τους! Δεν ήθελε να μείνει στην πύλη, αν ήταν να μείνει ολομόναχος.

«Τελικά δεν είναι και τόσο έξυπνος όσο νομίζαμε»

είπε ο Πιπ. «Ποτέ δεν θα τον καταφέρεις να μείνει εκεί, Φούσκα».

«Θα τον καταφέρω» επέμεινε ο Φρέντι και οδήγησε σταθερά τον Μπάστερ πίσω στην πύλη. Έβγαλε πρώτα το παλτό του και μετά το πουλόβερ του. Το άφησε κάτω, λίγα μέτρα μέσα από την πύλη, στην άκρη του μονοπατιού.

«Πρόσεχέ το, Μπάστερ, πρόσεχέ το!» τον διέταξε ο Φρέντι. «Κάτσε πάνω... έτσι μπράβο! Είναι το καλύτερό μου πουλόβερ. Πρόσεχέ μου το, γεράκο μου!»

Ο Μπάστερ ήξερε πάρα πολύ καλά πώς να φυλάει πράγματα κι έτσι πήγε αμέσως και κάθισε πάνω του. Θα έμενε εκεί μέχρι να γυρίσει πίσω ο Φρέντι και να το πάρει. Αυτή τη φορά δεν έκανε καμιά προσπάθεια να αφήσει το πουλόβερ και να ακολουθήσει τα παιδιά. Κάθισε εκεί, ήσυχος, κοιτάζοντάς τους θλιμμένα καθώς απομακρύνονταν.

«Καημένε, Μπάστερ! Θέλει κι αυτός να έρθει. Βάζω στοίχημα πως καταλαβαίνει ότι τον κορόιδεψες, Φούσκα» είπε ο Πιπ. «Έχει κατεβάσει τα αυτιά του και δεν έχει κουνήσει ούτε μία φορά την ουρά του από τη στιγμή που τον αφήσαμε».

«Δεν πειράζει, θα μας προειδοποιήσει αν έρθει κάποιος» είπε ο Φρέντι. «Όχι βέβαια ότι περιμένω κανέναν. Αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Οι ντετέκτιβ πρέπει να είναι προετοιμασμένοι για τα πάντα».

«Είναι ωραίο που είμαστε και πάλι οι Ντετέκτιβ» είπε χαρούμενα η Μπέτι. «Πιπ, αυτό είναι το δέντρο στο οποίο σκαρφάλωσες;»

Βέβαια! Ήταν τόσο εύκολο στο σκαρφάλωμα, που ακόμα και η Μπέτι, με τη βοήθεια του Φρέντι, μπόρεσε να σκαρφαλώσει από κλαδί σε κλαδί και να φτάσει στο μέρος απ' όπου μπορούσε να δει το κρυφό δωμάτιο. Ήταν ακριβώς όπως το είχε δει ο Πιπ την προηγούμενη μέρα. Κομψά επιπλωμένο, έδειχνε άνετο, αν και πολύ σκονισμένο. Τα παιδιά, το ένα μετά το άλλο, ανέβηκαν πάνω στο δέντρο και ικανοποίησαν την περιέργειά τους. Έβρισκαν ενδιαφέροντα όσα είχαν ακούσει γι' αυτό, αλλά ήταν ακόμα πιο συναρπαστικό να το βλέπουν στ' αλήθεια. Ποιος και γιατί χρησιμοποιούσε αυτό το δωμάτιο;

«Εγώ πάω στο μεσιτικό γραφείο» είπε ο Φρέντι κατεβαίνοντας από το δέντρο. «Αναλαμβάνεις εσύ τώρα, Χάρι. Ρίξτε καμιά ματιά ολόγυρα. Έχετε τον νου σας για ίχνη, κάποιο σχισμένο χαρτάκι, τίποτε αποτσίγαρο, οτιδήποτε θα μπορούσε να αποτελέσει στοιχείο».

«Τέλεια!» έκανε η Μπέτι γεμάτη χαρά. «Τρελαίνομαι να ψάχνω για στοιχεία!»

«Τα έλεγες “αρχεία” πέρσι» την πείραξε ο Πιπ. «Το θυμάσαι;»

Η Μπέτι δεν ήθελε να θυμάται τέτοια πράγματα κι έτσι προτίμησε να μην απαντήσει.

Κατέβηκαν όλοι από το δέντρο και άρχισαν να ψάχνουν γύρω από το σπίτι.

«Είναι άδειο» είπε ο Χάρι. «Μακάρι να βρίσκαμε ένα παράθυρο ξεχασμένο ανοιχτό ή κάτι τέτοιο. Τότε θα μπορούσαμε να μπούμε μέσα».

Κανένα παράθυρο όμως δεν ήταν ανοιχτό – ούτε καν μια χαραμάδα. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά κάθε παράθυρο είχε διπλό σύρτη.

«Όποιος έμενε εδώ, θα πρέπει να φοβόταν πάρα πολύ τους κλέφτες» συμπέρανε η Ντέζι. «Μόνο αν έσπαζε ένα παράθυρο ή καμιά πόρτα θα μπορούσε να μπει κάποιος μέσα σ' αυτό το σπίτι».

Έψαξαν για πατημασιές, αλλά δεν βρήκαν τίποτα. Ούτε αποτοίγαρα ή κομματάκια χαρτιού.

«Δεν βρήκαμε ούτε ένα στοιχείο!» μουρμούρισε η Μπέτι στενοχωρημένη.

«Κοιτάξτε, παντού υπάρχουν οι δικές μας πατημασιές!» είπε η Ντέζι δείχνοντας με το χέρι της τα ίχνη τους, που φαίνονταν καθαρά στο λασπωμένο χώμα. «Αφήσαμε μπόλικά στοιχεία που δείχνουν ότι περάσαμε αποδώ. Νομίζω πως πρέπει να είμαστε πιο προσεκτικοί».

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτά τώρα» είπε ο Πιπ. «Για ακούστε! Αυτός δεν είναι ο Μπάστερ; Γιατί γαβγίζει;»

Ο Μπάστερ πραγματικά γάβγιζε σαν τρελός και τα τέσσερα παιδιά τον άκουγαν ανήσυχα. Ο Φρέντι είχε γυρίσει πίσω στο χωριό. Δεν ήταν εκεί για να τους πει τι να κάνουν. Ο Πιπ, η Ντέζι, και η Μπέτι κοίταξαν τον Χάρι.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Μπέτι. «Ακούω κάποιον να έρχεται!»

«Κρυφτείτε!» τους σύστησε χαμηλόφωνα ο Χάρι. «Γρήγορα, σκορπιστείτε στους θάμνους!»

Απλώθηκαν τριγύρω, και η Μπέτι, με την καρδιά της

να χτυπά δυνατά, κρύφτηκε πίσω από έναν μικρό θάμνο, ελπίζοντας πως δεν φαινόταν. Με τρόπο είδε τον αστυνομικό του χωριού, με τη γνωστή μπλε σκούρα στολή του, να κατηφορίζει πάνω στο ποδήλατό του τον δρόμο που περνούσε μπροστά από το σπίτι. Ήταν τρομερή κακοτυχία που περνούσε από εκείνο το μέρος αυτό το πρωινό, γιατί σπάνια πήγαινε με το ποδήλατό του από τον δρόμο που οδηγούσε στο Μίλτον Χάουζ. Έπρεπε, όμως, να πάει σε ένα απομακρυσμένο αγρόκτημα για να μιλήσει με τον αγρότη για κάτι αδέσποτες αγελάδες. Έτσι, ο κύριος Γκουν κατέληξε να περνάει από το Μίλτον Χάουζ.

Ονειρευόταν ένα ωραίο ζεστό φαγητό καθώς περνούσε αργά από μπροστά του. Δεν είχε καν προσέξει τον Μπάστερ, που καθόταν υπομονετικά πάνω στο πουλόβερ του Φρέντι. Ο Μπάστερ, όμως, όχι μόνο τον είδε και τον άκουσε, αλλά τον μύρισε κιόλας. Κι αυτό που μύρισε δεν ήταν μια μυρωδιά που του άρεσε και πολύ. Ο κύριος Γκουν ήταν εχθρός του. Για την ακρίβεια ήταν φυσικός εχθρός όλων των μικρών σκυλιών, γιατί με τα μεγάλα προσπαθούσε να είναι πιο φιλικός. Ο Μπάστερ δεν άντεξε να μη γαβγίσει επιθετικά όταν τον είδε να περνά συλλογισμένος πάνω στο ποδήλατό του. Το γάβγισμα τρόμαξε τον αστυνομικό και τον έκανε να αναπηδήσει. Έψαξε να βρει από πού ερχόταν και, προς μεγάλη του έκπληξη, είδε τον Μπάστερ να κάθεται πάνω σ' ένα μάλλινο πουλόβερ γαβγίζοντας αγριεμένα.

«Αχά!» έκανε ο κύριος Γκουν και κατέβηκε αμέσως

από το ποδήλατο. «Εσύ, σκυλάκι, δεν ανήκεις σ' εκείνο το χοντρό αγόρι; Αφού είσαι εδώ, τότε σίγουρα κάπου εδώ γύρω τριγυρνά κι αυτός και σκαρώνει κατεργαριές – δεν έχω καμιά αμφιβολία γι' αυτό!»

Ο αστυνομικός πέρασε από την πύλη και μπήκε στον κήπο. Ο Μπάστερ γάβγισε πιο δυνατά από ποτέ, αλλά δεν σηκώθηκε από το πουλόβερ του Φρέντι. Όχι! Του το είχαν εμπιστευθεί να το φυλάει και θα το προστάτευε και με τη ζωή του ακόμα αν χρειαζόταν!

Ο κύριος Γκουν χάρηκε όταν διαπίστωσε πως ο Μπάστερ δεν στριφογύριζε στα πόδια του, όπως έκανε συνήθως. Ήταν όμως πολύ περίεργος να δει πάνω σε τι καθόταν ο σκύλος. Γονάτισε και τράβηξε απότομα το πουλόβερ. Ο Μπάστερ ήταν τόσο αγριεμένος, που σχεδόν δάγκωσε το δάχτυλο του κυρίου Γκουν. Ο αστυνομικός τράβηξε αμέσως το χέρι του.

«Ελεεινό πλάσμα! Βρομόσκυλο! Πρέπει να σε τάραξουν στο ξύλο, ναι, αυτό πρέπει να σου κάνουν» είπε ο κύριος Γκουν αυστηρά. «Αυτό που χρειάζεσαι είναι ένα γερό χέρι ξύλο και θα ήθελα πάρα πολύ να σου το έδινα εγώ!»

Ο Μπάστερ είπε μερικά πολύ άσχημα πράγματα στον κύριο Γκουν μ' έναν χείμαρρο από γαβγίσματα. Ο αστυνομικός πέρασε από δίπλα του, κρατώντας το ποδήλατο ανάμεσα σ' αυτόν και τον σκύλο, και ανηφόρισε προς το μονοπάτι που οδηγούσε στο σπίτι. Ήταν βέβαιος πως πολύ γρήγορα θα έβλεπε τον Φρέντι.

Έκανε τον γύρο του σπιτιού κι έφτασε μέχρι τον κήπο

στο πίσω μέρος. Δεν είδε κανέναν. Πρόσεξε όμως τις πολλές πατημασιές στη λάσπη. Ακούμπησε το ποδήλατο στον τοίχο του σπιτιού και άρχισε να τις εξετάζει με μεγάλο ενδιαφέρον. Τότε, ξαφνικά, με την άκρη του ματιού του είδε το πον πον του κόκκινου σκούφου της Μπέτι πίσω από τον θάμνο. Σηκώθηκε όρθιος και φώναξε προς τα εκεί.

«Ει, εσύ! Σε βλέπω! Βγες από τον θάμνο!»

Η καημένη η Μπέτι βγήκε τρέμοντας. Ο κύριος Γκουν την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω.

«Α! Ένα από τα παιδιά των Χίλτον και πάλι. Δεν μπορείτε να μην μπλέκετε σε φασαρίες, έτσι; Πού είναι οι άλλοι; Πού είναι το χοντρό αγόρι; Δεν πιστεύω να έχετε και εκείνο τον Γάλλο μαζί σας; Θέλω πολύ να του μιλήσω!»

Μόλις η Μπέτι, τρομαγμένη, βγήκε τρέμοντας από την κρυψώνα της, τα άλλα παιδιά εμφανίστηκαν ένα ένα με τη σειρά. Δεν μπορούσαν να αφήσουν τη μικρούλα Μπέτι να φάει μόνη της όλη την κατσάδα από τον Φεύγα...

Ο αστυνομικός ξαφνιάστηκε όταν είδε τόσα παιδιά να ξεφυτρώνουν πίσω από τους θάμνους.

«Τι γυρεύετε εδώ πέρα; Παίζετε κρυφτό σε ξένη ιδιοκτησία; Φαντάζεστε πως επειδή είστε φίλοι με τον επιθεωρητή Τζενκς μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε, ε; Αλλά εγώ λέω πως δεν μπορείτε. Εγώ κάνω κουμάντο σ' αυτό το χωριό, καταλάβατε; Και κάθε ανοησία σας θα αναφέρεται κατευθείαν στους γονείς σας!»

«Μα, κύριε Γκουν, είναι τόσο κακό που παίζουμε κρυ-

φτό σ' ένα άδειο σπίτι;» απολογήθηκε ο Χάρι με την πιο αγαθή φωνή του. «Λυπούμαστε πολύ. Κανένας δεν μας το είχε πει αυτό».

Ο κύριος Γκουν ρουθούνισε, όπως έκανε πάντα.

«Κάτι σκαρώνετε εσείς, δεν μου το βγάζετε από το μυαλό» είπε. «Γιατί βρίσκεστε εδώ; Καλύτερα να μου το πείτε τώρα αμέσως! Αν συμβαίνει κάτι, θα το μάθω αργά ή γρήγορα».

Ο Χάρι ήξερε πως ο Φεύγας υποπτευόταν ότι τα παιδιά ήταν εκεί λόγω κάποιου νέου μυστηρίου και ήταν ενοχλημένος που ο αστυνομικός έπεσε πάνω τους ακριβώς στο μέρος όπου ήταν κρυμμένο το μυστήριο. Αποφάσισε πως ήταν προτιμότερο να φύγουν αμέσως και να κάνουν τον κύριο Γκουν να πιστέψει πως έπαιζαν μόνο κρυφτό, όπως πολύ βολικά τους είχε υποδείξει ο ίδιος.

«Ελάτε» είπε στους άλλους. «Πάμε να παίξουμε κρυφτό κάπου αλλού».

«Ναι! Φευγάτε!» είπε μεγαλόπρεπα ο κύριος Γκουν, νιώθοντας πως αυτή τη φορά είχε βάλει στη θέση τους αυτά τα ενοχλητικά παιδιά. «Φευγάτε! Καταλάβετε;»

Οι έρευνες του Φρέντι

Τα παιδιά πήραν το μονοπάτι και βγήκαν στον δρόμο για να περιμένουν τον Φρέντι. Ο κύριος Γκουν είχε ήδη πάρει το ποδήλατό του και είχε φύγει. Ο Μπάστερ αρνήθηκε να πάει μαζί τους. Ο Φρέντι δεν τον είχε απαλλάξει από το καθήκον του κι έτσι δεν μπορούσε να αφήσει το πουλόβερ του αφεντικού του!

«Τι να κάνει, άραγε, ο Φούσκας;» αναρωτήθηκε ο Πιπ.
«Υποθέτω πως δεν θα βρήκε κανένα κλειδί!»

Ο Φρέντι, στο μεταξύ, είχε γυρίσει πίσω στο χωριό και είχε πάει στο μεγαλύτερο από τα δύο μεσιτικά γραφεία. Ένας κύριος, καθισμένος πίσω από το γραφείο του, σήκωσε τα μάτια του από τα χαρτιά του και κοίταξε με περιέργεια τον Φρέντι που έμπαινε.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ενοχλημένος.

«Έχετε καθόλου απομονωμένες κατοικίες που να βρίσκονται αρκετά μακριά από τον δρόμο;» ρώτησε ο Φρέντι με σοβαρή φωνή. «Η θεία μου θα ήθελε να πάρει

πληροφορίες. Θέλει ένα μεγάλο σπίτι με κήπο και, αν είναι δυνατόν, στα περίχωρα».

«Πες στη θεία σου να μου τηλεφωνήσει ή να μου γράψει» είπε ο άντρας κοιτάζοντάς τον καχύποπτα πάνω από τα μεγάλα γυαλιά του. «Η δώσε μου τη διεύθυνσή της και θα της γράψω εγώ».

Αυτό δεν εξυπηρετούσε καθόλου τον Φρέντι. Ήθελε τώρα αυτές τις πληροφορίες.

«Θα ήθελε να της πάω εγώ μερικές συγκεκριμένες προτάσεις σήμερα» είπε ο Φρέντι. «Χμ... ένα σπίτι σαν το Μίλτον Χάουζ μπορεί να της έκανε».

«Πόσα χρήματα διαθέτει;» ρώτησε ο μεσίτης εξακολουθώντας να κοιτάζει με καχυποψία τον Φρέντι.

Ήταν ολοφάνερο πως δεν του άρεσαν τα παιδιά.

Ο Φρέντι δεν ήξερε τι να απαντήσει. Ήξερε πάρα πολλά πράγματα, αλλά οι τιμές των ακινήτων δεν ήταν μέσα σ' αυτά. Δίστασε.

«Χμ... γύρω στις πεντακόσιες χιλιάδες» είπε με θάρρος, πιστεύοντας πως με αυτά τα χρήματα σίγουρα θα αγόραζαν ένα σπίτι σαν το Μίλτον Χάουζ.

Ο μεσίτης γέλασε ειρωνικά.

«Πάρε δρόμο αποδώ!» είπε. «Με δουλεύεις; Άκου πεντακόσιες χιλιάδες! Ούτε παράγκα δεν αγοράζεις με τόσο λίγα λεφτά σήμερα. Τράβα να πεις στη θεία σου πως καλύτερα να ξοδέψει τα λεφτά της σ' ένα κουκλόσπιτο! Και με την ευκαιρία, δεν μου δίνεις και τη διεύθυνσή της;»

Ο Φρέντι ήταν προετοιμασμένος για μια τέτοια ερώ-

τηση και χωρίς δισταγμό έδωσε μια απόλυτα πειστική διεύθυνση, την οποία ο μεσίτης έγραψε με αρκετή αμφιβολία.

«Ίσως να ήταν καλύτερα να μου έδινες και το τηλέφωνό της» είπε ελπίζοντας να αιφνιδιάσει τον Φρέντι.

«Βεβαίως» είπε ο Φρέντι και έδωσε ένα τυχαίο νούμερο.

Προτού ο έκπληκτος μεσίτης προλάβει να κάνει κάποιο σχόλιο γι' αυτό το περίεργο τηλέφωνο, ο Φρέντι τού είχε πει ένα ευγενικό «αντίο» και είχε φύγει.

«Ουφ!» αναστέναξε ο Φρέντι κατεβαίνοντας τρεχάτος τον δρόμο. «Τι απαίσιος, καχύποπτος άνθρωπος! Δεν έμαθα και πολλά απ' αυτόν για το Μίλτον Χάουζ. Καλύτερα να δοκιμάσω στο άλλο μεσιτικό γραφείο κι αυτή τη φορά η αγαπημένη μου θεία ίσως θα πρέπει να ξοδέψει πενήντα εκατομμύρια για ένα σπίτι».

Μπήκε στο δεύτερο γραφείο και με ανακούφιση είδε μέσα μόνο ένα αγόρι. Δεν φαινόταν και πολύ μεγαλύτερό του. Ήταν χλωμό και γεμάτο σπυράκια. Κανονικά ο Φρέντι θα τον είχε χαιρετήσει λέγοντας «Γεια χαρά, Σπιθουράκια!», αυτή τη φορά όμως σκέφτηκε να το αποφύγει.

«Καλημέρα» χαιρέτησε ο Φρέντι με την πιο υποβλητική φωνή του.

«Μέρα!» είπε ανόρεχτα ο Σπιθουράκις. «Τι θέλεις;»

«Δεν έχει σημασία τι θέλω εγώ αλλά τι χρειάζεται η θεία μου, η Αλίσια» απάντησε ο Φρέντι. «Επιθυμεί, χμ... την αγορά μιας κατοικίας, μιας απομονωμένης κατοικίας, και διαθέτει, χμ... γύρω στα πενήντα εκατομμύρια».

«Φίουυυυ» σφύριξε με θαυμασμό ο Σπιθουράκις. «Πολλά λεφτά! Ποια είναι η θεία σου;»

«Η γυναίκα του θείου μου!» είπε ο Φρέντι και χαμογέλασε κατεργάρικα.

Έβγαλε από την τσέπη του μια σακουλίτσα με καραμέλες μέντας και πρόσφερε μία στο αγόρι. Ο Σπιθουράκις τού χαμογέλασε και πήρε την καραμέλα.

«Δεν είμαστε συνηθισμένοι σε ανθρώπους που εμφανίζονται έτσι ξαφνικά και θέλουν να ξοδέψουν πενήντα εκατομμύρια για κάποια κατοικία εδώ γύρω» είπε ο Σπιθουράκις και χαμογέλασε πάλι. «Υπάρχουν όμως αρκετά ακατοίκητα σπίτια, αν η θεία σου θέλει να διαλέξει. Υπάρχει το Έλμχερστ, το Σάνλαντς, το Τσέρι-Τρι, το Μπάρναμ Χάουζ και...»

«Υπάρχει κανένα στον δρόμο με τις καστανιές;» ρώτησε ο Φρέντι μασουλώντας την καραμέλα του.

Ο δρόμος με τις καστανιές ήταν εκεί που βρισκόταν το Μίλτον Χάουζ.

«Ναι. Το Φέργουεϊς» είπε το αγόρι, αφού πρώτα συμβουλευτήκε ένα μεγάλο βιβλίο πιπιλίζοντας την καραμέλα του.

«Και το Μίλτον Χάουζ;» ρώτησε όσο πιο αθώα μπορούσε ο Φρέντι. «Κι αυτό είναι άδείο».

«Δεν είναι για πούλημα» είπε το αγόρι.

«Γιατί όχι;» απόρησε ο Φρέντι.

«Γιατί κάποιος το έχει ήδη αγοράσει, μπουμπουνοκέφαλε!» είπε ο Σπιθουράκις. «Τέσσερα χρόνια ήταν για πούλημα και τελικά κάποιος το αγόρασε πέρσι».

«Α...» έκανε μπερδεμένος ο Φρέντι. «Τότε, όμως, γιατί δεν έχουν μετακομίσει εκεί;»

«Πού θες να ξέρω;» είπε ο Σπιθουράκιας ροκανίζοντας τη μέντα του. «Από πού αγόρασες τις καραμέλες; Είναι πολύ ωραίες.»

«Τις πήρα από το Λονδίνο προχτές» είπε ο Φρέντι. «Πάρε κι άλλη. Ξέρεις πότε θα μετακομίσουν εκεί οι νέοι ιδιοκτήτες;»

«Δεν έχω ιδέα» απάντησε ο Σπιθουράκιας. «Όταν ένα σπίτι πουληθεί, το αφεντικό μου, ο κύριος Ρίτσαρντς, δεν ενδιαφέρεται καθόλου πια γι' αυτό. Μη μου πεις πως η θεία σου, η Αλίσια, έχει ξετρελαθεί με αυτό το έρημο, παλιό σπίτι!»

«Μπορεί να είναι ακριβώς αυτό που ψάχνει» είπε ο Φρέντι. «Σκέφτηκα πως ίσως να μην άρεσε σ' αυτούς που το αγόρασαν, αφού δεν πήγαν να μείνουν εκεί, και να θέλουν να το πουλήσουν στη θεία μου. Μήπως ξέρεις το όνομα και τη διεύθυνσή τους;»

«Θεέ και Κύριε! Η θεία σου δείχνει αποφασισμένη να πάρει αυτό το σπίτι» είπε ο Σπιθουράκιας. «Περίμενε ένα λεπτό. Μπορεί να σου βρω το όνομα που θέλεις. Νομίζω πως είναι μέσα σ' αυτό το βιβλίο.»

Ο Φρέντι περίμενε καθώς ο Σπιθουράκιας έψαχνε σε καταλόγους με ονόματα. Ήταν πολύ ανυπόμονος να μάθει το όνομα και τη διεύθυνση του ανθρώπου που είχε αγοράσει το σπίτι. Ένωθε πως έπρεπε να βρει κάτι, αλλιώς οι άλλοι της παρέας θα έλεγαν πως δεν ήταν και τόσο έξυπνος.

«Εδώ είμαστε!» ανακοίνωσε θριαμβευτικά ο Σπιθουράκιος. «Το όνομα είναι Κραμπ. Κυρία Κραμπ, Χιλγουέις, Λιτλ Μίντον – αυτό είναι εδώ κοντά, ξέρεις. Λοιπόν, το σπίτι το αγόρασε η κυρία Κραμπ, αλλά το γιατί δεν πήγε να μείνει εκεί ένας Θεός το ξέρει! Πλήρωσε είκοσι εκατομμύρια γι' αυτό».

«Ουάου!» έκανε ο Φρέντι. «Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ. Θα πω στη θεία μου να πάει να δει την κυρία Κραμπ. Ίσως να μη θέλει πια το Μίλτον Χάουζ και να το πουλήσει στη θεία μου».

«Στο καλό!» είπε το αγόρι καθώς ο Φρέντι σηκώθηκε να φύγει. «Δώσε χαιρετισμούς στη θεία σου την Αλίσια και πες της πως δεν θα με πείραζε καθόλου να είχα μερικά από τα πενήντα εκατομμύριά της!»

Ο Φρέντι έφυγε. Ήταν πολύ προβληματισμένος. Η κυρία Κραμπ δεν φαινόταν καθόλου μυστηριώδης. Σχεδόν μπορούσε να φανταστεί πώς έμοιαζε – μια καθωσπρέπει, μικροσκοπική ηλικιωμένη κυρία, με τα μαλλιά της πιασμένα κότσο στη βάση του λαιμού της, λευκούς γιακάδες στα φορέματά της και φούστες που έφταναν μέχρι το πάτωμα. Πιθανότατα να είχε και μία δύο γάτες.

Το αγόρι ξεκίνησε και πάλι για το Μίλτον Χάουζ. Πριν φτάσει εκεί συνάντησε στον δρόμο τους υπόλοιπους της παρέας, που έδειχναν πολύ στενοχωρημένοι.

«Να, έρχεται ο Φούσκας!» φώναξε η Μπέτι. «Φούσκα, πώς τα πήγες; Αχ, Φούσκα, ο Φεύγας μάς βρήκε και μας έδιωξε!»

«Δεν είναι δυνατόν! Μιλάτε σοβαρά;» είπε ο Φρέντι

δείχνοντας ανήσυχος. «Αυτό θα πει ατυχία. Δεν θέλαμε ειδικά αυτός να ανακατεύεται στις υποθέσεις μας. Αν του μπει η ιδέα πως ασχολούμαστε με κάτι, θα παρακολουθεί και το σπίτι και εμάς και βέβαια θα ματαιώνει ό,τι πάμε να κάνουμε. Ποιος ήταν τόσο ανόητος ώστε να τον εντοπίσει ο Φεύγας;»

«Ο Μπάστερ μάς πρόδωσε» είπε ο Χάρι. «Αποδείχτηκε πως δεν ήταν και τόσο έξυπνη η ιδέα σου να τονβάλουμε φύλακα στην πύλη, Φούσκα, γιατί μόλις είδε τον Φεύγα να περνάει, σχεδόν ξελαρυγγιάστηκε από το γάβγισμα. Και, φυσικά, ο Φεύγας τον είδε και, γνωρίζοντας πως είναι ο σκύλος σου, μπήκε να δει τι συμβαίνει. Και βρήκε εμάς – όχι εσένα!»

«Να πάρει!» αναφώνησε ο Φρέντι. «Δεν μου πέρασε ποτέ από το μυαλό πως ο Μπάστερ θα έβαζε σε υποψίες τον Φεύγα, αν τύχαινε να περάσει αποδώ. Νόμιζα πως θα μας προειδοποιούσε μόνο. Πού είναι τώρα;»

«Κάθεται ακόμη πάνω στο πουλόβερ σου και θα το φυλάει μέχρι αύριο το πρωί, αν δεν πας να το πάρεις» είπε ο Χάρι. «Μία μόνο σκέψη έχει στο σκυλίσιο κεφάλι του αυτή τη στιγμή – να φυλάει το πουλόβερ σου».

«Θα πάω να τον φέρω» είπε αποφασιστικά ο Φρέντι. «Συνεχίστε τον δρόμο σας και θα σας προφτάσω».

Έτρεξε στο Μίλτον Χάουζ. Ο Μπάστερ ξέσπασε σε μια ομοβροντία χαρούμενων γαβγισμάτων μόλις τον είδε.

«Καλός σκυλάκος!» είπε ο Φρέντι και τον χάιδεψε απαλά. «Εντάξει, Μπάστερ, τελείωσε η βάρδιά σου, αγόρι μου. Άσε με να πάρω το πουλόβερ μου».

Ο Μπάστερ επέτρεψε στο αφεντικό του να πάρει την μπλούζα του και να τη φορέσει. Το αγόρι, που δεν είχε ψάξει με τους άλλους προσεκτικά γύρω από το σπίτι, σκέφτηκε να ρίξει μια γρήγορη ματιά τριγύρω. Ίσως να έπεφτε στην αντίληψή του κάτι που οι άλλοι είχαν παραβλέψει. Έτρεξε, λοιπόν, στο σπίτι και άρχισε να κοιτάζει ερευνητικά μέσα από τα παράθυρα.

Αναπήδησε με τρόμο όταν μια αυστηρή φωνή ήρθε από την άλλη άκρη του κήπου.

«Ορίστε μας! Τι δουλειά έχεις εδώ πέρα; Δεν σας έδιωξα όλους αποδώ λίγα λεπτά πιο πριν;»

Η επιστροφή του Φεύγα, σκέφτηκε ο Φρέντι, που τα είχε βάλει με τον εαυτό του επειδή τον είχαν κάνει τσακωτό. *Να πάρει!*

Ο Φεύγας τον πλησίασε καβάλα πάντα στο ποδήλατό του.

«Για πες μου τι κάνεις εδώ» απαίτησε να μάθει.

Ο Φρέντι κοίταξε τριγύρω σαν να έψαχνε κάτι.

«Άφησα τα παιδιά εδώ γύρω» είπε «αλλά τώρα δεν τα βρίσκω».

«Και κρυφοκοιτούσες από τα παράθυρα για να δεις αν μπήκαν μέσα από κάποια χαραμάδα!» παρατήρησε ειρωνικά ο Φεύγας.

«Πόσο έξυπνος είστε, κύριε Γκουν!» είπε ο Φρέντι. «Έχετε πάντα τόσο καταπληκτικές ιδέες... Μήπως τυχαίνει να ξέρετε πού είναι οι άλλοι;»

«Ίσως να τους συνέλαβα όλους επειδή έπαιζαν σε ξένη ιδιοκτησία» είπε ο κύριος Γκουν αινιγματικά. «Πες

μου γιατί ενδιαφέρεστε τόσο πολύ γι' αυτό το μέρος κι εγώ θα σου πω πού είναι οι άλλοι».

«Αχ, κύριε Γκουν, αλήθεια θα μου πείτε;» είπε ο Φρέντι κάνοντας αργά βηματάκια προς τα πίσω. «Θα τους βγάλετε από τη φυλακή αν σας πω; Έχετε πει στους γονείς τους πως τους έχετε συλλάβει; Τι είπαν;»

«Σταμάτα να με κοροϊδεύεις» νευρίασε ο Φεύγας. «Θα μου πεις γιατί τριγυρνάτε εδώ πέρα; Αυτό το σπίτι είναι άδειο και δεν επιτρέπεται να έρχονται παιδιά».

Ο Φρέντι συνέχισε να οπισθοχωρεί αργά και ο κύριος Γκουν τον ακολουθούσε το ίδιο αργά, με το πρόσωπό του κατακόκκινο από τον θυμό.

Από τα πέντε παιδιά της παρέας απεχθανόταν περισσότερο τον Φρέντι. Ευτυχώς για το αγόρι, είχε μαζί του τον Μπάστερ και ο πιστός σκύλος νιώθοντας πως τα πράγματα είχαν ξεπεράσει κάποια όρια άρχισε να γρυλίζει. Μετά άρχισε να μυρίζει τον αέρα γύρω από τα πόδια του κυρίου Γκουν και ο αστυνομικός τον κλότσησε μακριά.

«Κοιτάξτε, κύριε Γκουν, αν ξανακλωτήσετε τον Μπάστερ θα σας δαγκώσει και τότε μην πείτε ότι το φταίξιμο θα είναι δικό του» είπε ο Φρέντι θυμωμένος με την κραυγή που έβγαλε ο Μπάστερ. «Και δεν θα τον κρατήσω έτσι και σας ορμήσει. Σας αξίζει!»

Ο κύριος Γκουν κλότσησε τον Μπάστερ ξανά και το σκυλί όρμησε καταπάνω του γρυλίζοντας αγριεμένα. Ο κύριος Γκουν βλέποντας δυο σειρές άσπρα, κοφτερά δόντια να τον απειλούν, καβάλησε το ποδήλατό του και

έφυγε με ταχύτητα κάνοντας δυνατές πεταλιές, με τον Μπάστερ να τρέχει ξοπίσω του γαβγίζοντας άγρια.

«Δεν έχω πει ακόμη την τελευταία μου λέξη!» φώναξε ο Φεύγας καθώς περνούσε την πύλη. «Θα φτάσω στην άκρη του νήματος και τότε θα τα πούμε!»

«Αντίο και όταν φτάσετε στην άκρη στείλτε μου μια κάρτα!» φώναξε με τη σειρά του ο Φρέντι. «Μπάστερ, έλα εδώ!»

Εκπλήξεις από την κυρία Κραμπ

Τα παιδιά μπορεί να απογοητεύτηκαν, αλλά κατά βάθος το περίμεναν ότι ο Φρέντι δεν θα κατάφερνε να πάρει τα κλειδιά του Μίλτον Χάουζ.

«Είναι περίεργο που η κυρία Κραμπ αγόρασε ένα σπίτι και δεν πήγε να μείνει εκεί» είπε ο Χάρι. «Γιατί επίπλωσε μόνο ένα δωμάτιο στον τελευταίο όροφο και δεν μίλησε σε κανέναν γι' αυτό; Είναι ένα παράξενο μυστικό».

«Δεν μπορούμε έτσι στα καλά καθούμενα να πάμε και να τη ρωτήσουμε γιατί έχει τακτοποιημένο μόνο εκείνο το δωμάτιο του σπιτιού» είπε η Ντέζι. «Θα σοκαριστεί και μόνο που θα σκεφτεί πως σκαρφαλώσαμε πάνω σ' ένα δέντρο και κοιτάξαμε μέσα».

«Και βέβαια δεν θα τη ρωτήσουμε έτσι» είπε ο Φρέντι. «Μπορούμε, όμως, να πάμε και να την επισκεφθούμε με κάποια δικαιολογία, όπως κάνουμε συνήθως, και να προσπαθήσουμε να την κάνουμε να μιλήσει».

«Τι δικαιολογία θα βρούμε για να εμφανιστούμε ξαφ-

νικά στο σπίτι της μέσα στο καταχείμωνο;» ρώτησε η Ντέζι.

«Χμ! Κάτι θα σκεφτούμε» είπε ο Φρέντι. «Οι καλοί ντετέκτιβ πάντα βρίσκουν τρόπους να πιάνουν κουβέντα με τον κόσμο».

«Ποια είναι η διεύθυνσή της;» ρώτησε ο Πιπ.

Ο Φρέντι τού είπε.

«Τότε μπορούμε να πάμε εύκολα εκεί με τα ποδήλατά μας» είπε ο Χάρι. «Εγώ λέω να πάμε. Ανυπομονώ να δω τι κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά – αν μπορέσουμε να μάθουμε βέβαια».

«Καλά όλα αυτά, αλλά τι θα της πούμε όταν μας ρωτήσει γιατί θέλαμε τόσο πολύ να τη συναντήσουμε;» επέμεινε η Ντέζι, που δεν της άρεσε η ιδέα να εμφανιστούν έτσι ξαφνικά μπροστά σε μια ηλικιωμένη γυναίκα χωρίς μια πειστική δικαιολογία.

«Αμάν, Ντέζι, μη γίνεσαι κουραστική!» νευρίασε ο Φρέντι, που δεν είχε σκεφτεί καμιά δικαιολογία ακόμη. «Άσ' το σ' εμένα αυτό. Θα πάμε εκεί, θα ρίξουμε μια ματιά και μετά θα δούμε ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να πιάσουμε κουβέντα με την κυρία Κράμπα».

«Κυρία Κραμπ, θέλεις να πεις» τον διόρθωσε γελώντας η Μπέτι. «Δεν είναι σωστό να τη λες Κράμπα!»

«Δεν μπορούμε να πάμε όλοι μαζί να τη δούμε» είπε η Ντέζι. «Σίγουρα θα υποψιαστεί κάτι, αν πέντε παιδιά εμφανιστούν ξαφνικά μπροστά της και αρχίζουν να της μιλάνε για το Μίλτον Χάουζ».

«Λοιπόν, εγώ είδα τους μεσίτες και ο Πιπ ανακάλυψε

το μυστήριο» είπε ο Φρέντι. «Έτσι, είναι η δική σας σειρά, Ντέζι, Χάρι και Μπέτι, να κάνετε κάτι».

Θα προτιμούσε να κάνει τα πάντα μόνος του, αλλά ένας καλός αρχηγός δίνει σε όλους από μια ευκαιρία. Και ο Φρέντι ήταν καλός αρχηγός.

«Α!» αναφώνησε η Ντέζι χωρίς να την ενθουσιάζει και πολύ η ιδέα. «Εντάξει. Αν και νομίζω πως εσύ θα τα κατάφερνες καλύτερα απ' όλους μας, Φούσκα».

«Ναι, θα τα κατάφερνα» παραδέχτηκε ο Φρέντι παραμερίζοντας τη μετριοφροσύνη του. «Αλλά μην ξεχνάτε πως έκανα προπόνηση τους τελευταίους τρεις μήνες ώστε να είμαι έτοιμος για δράση. Έτσι κι αλλιώς, πάντως, δεν νομίζω πως θα συναντήσουμε ιδιαίτερες δυσκολίες με την κυρία Κραμπ».

Αποφάσισαν, λοιπόν, να πάνε το απόγευμα με τα ποδήλατά τους να δουν την κυρία Κραμπ. Ο Μπάστερ θα βολευόταν στο καλάθι του ποδηλάτου του Φρέντι, αφού η απόσταση δεν ήταν και πολύ μεγάλη.

«Και, μα την αλήθεια, προσπάθησε να μην πηδήσεις από το καλάθι!» του υπενθύμισε ο Φρέντι. «Έτσι έκανες την τελευταία φορά που σε πήρα με το ποδήλατο. Είδες ένα κουνέλι, ή κάτι τέτοιο, και πετάχτηκες από το καλάθι σαν τρελός. Λίγο έλειψε να σε πατήσει ένα αυτοκίνητο».

Γουφ! γάβγισε ο Μπάστερ δείχνοντας ανήσυχος. Πάντα ήξερε πότε ο Φρέντι τού έλεγε να μην κάνει κάτι.

«Καλό σκυλί!» τον καλόπιασαν αμέσως όλοι και τον χάιδεψαν τρυφερά. Δεν μπορούσαν να τον βλέπουν στενοχωρημένο.

Κανόνισαν να συναντηθούν έξω από το σπίτι του Πιπ αμέσως μετά το μεσημεριανό φαγητό για να ξεκινήσουν με τα ποδήλατά τους για το Λιτλ Μίντον. Έτσι, λίγο μετά το μεσημέρι, έφυγαν όλοι μαζί για να βρουν την κυρία Κραμπ, χτυπώντας τα κουδούνια τους κάθε φορά που συναντούσαν κάποιον στον δρόμο. Ο Μπάστερ καθόταν στητός στο καλάθι του Φρέντι με τη γλώσσα κρεμασμένη έξω από το στόμα του από τον ενθουσιασμό.

Έφτασαν στο Λιτλ Μίντον σε λιγότερο από είκοσι λεπτά και άρχισαν να ψάχνουν για το Χιλγουέις. Ένα παιδί τούς έδειξε τον δρόμο.

Ήταν ένα συμπαθητικό σπίτι, παλιό και όμορφο, με ψηφιδωτά παράθυρα και ψηλές καμινάδες. Ο κήπος ήταν πολύ περιποιημένος.

«Δεν απορώ που η κυρία Κράμπα προτιμά να μένει εδώ, παρά σ' εκείνο το έρημο κι άσχημο παλιό σπίτι» παρατήρησε ο Φρέντι κατεβαίνοντας από το ποδήλατό του. «Τι λέει το σχέδιό μας;»

Κανένας δεν είχε σχέδιο. Ξαφνικά τους φαινόταν απίθανα δύσκολο να βρουν τρόπο να μπουν και να μιλήσουν στην κυρία Κραμπ για το Μίλτον Χάουζ.

Ο Φρέντι σήκωσε τον Μπάστερ από το καλάθι του ποδηλάτου και τον ακούμπησε κάτω. Ο σκύλος θέλησε να ξεμουδιάσει τα πόδια του και έτρεξε προς την πόρτα του κήπου. Τότε ένας μεγάλος σκύλος πετάχτηκε από τον κήπο γαβγίζοντας και όρμησε προς την πόρτα όπου στεκόταν ο Μπάστερ. Εκείνος, ξαφνιασμένος, γρύλισε και γύρισε απότομα. Ο μεγάλος σκύλος γρύλι-

σε κι εκείνος και όλες οι τρίχες του λαιμού του ανορθώθηκαν.

«Θα έχουμε φασαρίες!» τσίριξε η Μπέτι. «Φούσκα, πάρε τον Μπάστερ!»

Προτού, όμως, ο Φρέντι προλάβει να αρπάξει τον Μπάστερ, ο μεγάλος σκύλος πήδησε καταπάνω του και ο σκυλοκαβγάς ξεκίνησε. Τα σκυλιά γρύλιζαν άγρια και γάβγιζαν μανιασμένα. Τα παιδιά, όλα μαζί, άρχισαν να φωνάζουν στον Μπάστερ.

«Έλα εδώ, Μπάστερ, έλα δω! Μπάστερ, έλα εδώ!»

Αλλά ο Μπάστερ δεν είχε σκοπό να βάλει την ουρά κάτω από τα σκέλια και να φύγει στη μέση του σκυλοκαβγά. Ευχαριστιόταν τους σκυλοκαβγάδες και σπάνια του τύχαινε κάποιο τέτοιο μπέρδεμα. Δεν τον πείραζε που το άλλο σκυλί ήταν μεγαλύτερο απ' αυτόν –μπορούσε να δαγκώσει το ίδιο δυνατά όπως κι εκείνο!

Η πόρτα του σπιτιού άνοιξε και μια καλοσυνάτη, στρουμπουλή ηλικιωμένη γυναίκα έτρεξε έξω στον κήπο.

«Αχ, Θεέ μου! Ο Τόμας επιτέθηκε στον σκύλο σας;» ρώτησε. «Τόμας, σταμάτα αμέσως!»

Αλλά ούτε ο Τόμας ούτε και ο Μπάστερ τής έδωσαν την παραμικρή σημασία. Αυτός ο –μάλλον διασκεδαστικός– καβγάς ήταν δική τους υπόθεση και θα τον συνέχιζαν όσο ήθελαν!

Η Μπέτι έκλαιγε με λυγμούς. Ήταν αναστατωμένη με τον θόρυβο και τη συμπλοκή και πολύ φοβισμένη μήπως πάθαινε κακό ο Μπάστερ. Η στρουμπουλή κυρία στενοχωρήθηκε πολύ με τα δάκρυα της μικρής.

«Μισό λεπτό, γλυκιά μου, ξέρω πώς να τους σταματήσω» είπε καθησυχαστικά στο κορίτσι. «Μην κλαις άλλο!»

Μπήκε βιαστικά στο σπίτι και βγήκε κρατώντας έναν κουβά με νερό. Με μια αποφασιστική κίνηση τον άδεια-σε πάνω στα δύο σκυλιά που γρύλιζαν.

Τα ζώα έπαθαν τέτοιο σοκ, μόλις το παγωμένο νερό τα έλουσε, που χώρισαν αμέσως με τρόπο. Η κυρία Κραμπ έπιασε τον Τόμας και ο Φρέντι τον Μπάστερ.

«Είσαι πολύ κακό σκυλί, Τόμας!» τον μάλωσε η στρουμπουλή κυρία. «Θα σε κλειδώσω στην αυλή για όλη την υπόλοιπη μέρα».

Στράφηκε προς τα παιδιά.

«Περιμένετε λίγο να τον βάλω στο σπιτάκι του και θα γυρίσω αμέσως».

Πήγε προς το πίσω μέρος του σπιτιού, σέρνοντας ξοπίσω της έναν θυμωμένο και απογοητευμένο Τόμας.

«Αυτή είναι η κυρία Κραμπ;» ψιθύρισε ο Χάρι.

Ο Φρέντι έγνεψε καταφατικά.

«Έτσι νομίζω. Κοιτάξτε τον καημένο τον Μπάστερ. Έχει μια δαγκωματιά στο πόδι του. Τρέχει αίμα».

Η Μπέτι ξανάρχισε να κλαίει από την τρομάρα της και τη στενοχώρια. Δεν άντεχε να βλέπει τον Μπάστερ ματωμένο. Ο Μπάστερ ήταν ο μόνος που δεν φαινόταν να νοιάζεται και πολύ για τη δαγκωματιά. Έγλειψε την πληγή στο πόδι του και μετά κούνησε την ουρά του ζωηρά σαν να έλεγε «Πολύ καλός καβγάς! Κρίμα που τελείωσε τόσο γρήγορα».

«Δεν έφταιγες εσύ, Μπάστερ» τον παρηγόρησε η Ντέζι. «Αυτό το απαίσιο σκυλί σου όρμησε πρώτο».

Η κυρία Κραμπ γύρισε πίσω, δείχνοντας πολύ λυπημένη για το δυσάρεστο περιστατικό και, καθώς η Μπέτι έκλαιγε ακόμη, πέρασε το χέρι της γύρω από τους ώμους του κοριτσιού και το αγκάλιασε.

«Μην κλαις, χρυσό μου» είπε. «Αυτό το κακό σκυλί, ο Τόμας, δεν πλήγωσε πολύ το δικό σας το σκυλάκι. Ο Τόμας είναι πολύ καβγατζής. Ανήκει στον αδερφό μου και αν κάποιο άλλο σκυλί ή γάτα κάνει πως πατάει το πόδι του στον κήπο, πετάγεται και τους ορμά».

«Ο καημένος ο Μπ... Μπ... Μπάστερ... π... π... πληγώθηκε» κλαψούρισε η Μπέτι, που δεν της άρεσε καθόλου η θέα του αίματος.

«Κοιτάξτε τι θα κάνουμε. Θα τον πάρουμε μέσα στο σπίτι και θα καθαρίσουμε και θα δέσουμε την πληγή του. Πώς σου φαίνεται αυτή η ιδέα;» είπε η κυρία Κραμπ.

«Μου αρέσει πολύ» συμφώνησε η Μπέτι σκουπίζοντας τα μάτια της.

Σκέφτηκε πως ο Μπάστερ θα έδειχνε αξιαγάπητος με μπανταρισμένο πόδι. Θα τον αγαπούσε ακόμα πιο πολύ!

«Ελάτε μέσα» τους προσκάλεσε η κυρία Κραμπ. «Αφήστε τα ποδήλατά σας στην πόρτα του κήπου. Έτσι μπράβο. Εμένα με λένε κυρία Κραμπ και μένω σ' αυτό το σπίτι με τον αδερφό μου».

«Α!» έκανε αμήχανα η Ντέζι και σκέφτηκε πως θα έπρεπε να πουν και τα δικά τους ονόματα στην κυρία Κραμπ.

Έτσι σύστησε ευγενικά όλα τα παιδιά. Λίγο αργότερα, όλοι τους ήταν σ' ένα άνετο και ζεστό καθιστικό και η κυρία Κραμπ καθάριζε κι έδενε πολύ προσεκτικά το πόδι του Μπάστερ. Του άρεσε πάρα πολύ όλη αυτή η περιποίηση.

«Νομίζω πως στην κουζίνα υπάρχουν μερικά φρέσκα ψωμάκια» είπε η κυρία Κραμπ με ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της, όταν τελείωσε τη φροντίδα του Μπάστερ. «Τι λέτε, θα θέλατε από ένα;»

Τα παιδιά σκέφτηκαν πως θα ήθελαν περισσότερα από ένα, αλλά δεν είπαν τίποτα. Η κυρία Κραμπ φαινόταν πολύ συμπαθητική. Όταν πήγε να φέρει τα ψωμάκια, ο Φρέντι σκούνησε την Ντέζι.

«Καλύτερα να αρχίσεις να κάνεις ερωτήσεις» της υπενθύμισε. «Αυτή είναι μια πολύ καλή ευκαιρία».

Η Ντέζι αναρωτήθηκε πώς θα άρχιζε να ρωτά για το Μίλτον Χάουζ, αλλά τελικά αυτό αποδείχτηκε απρόσμενα εύκολο.

Όταν η κυρία Κραμπ γύρισε φέρνοντας τα ψωμάκια, τα μοίρασε στα παιδιά και μετά ξεκίνησε τη συζήτηση.

«Από πού έρχεστε; Από μακριά;»

«Όχι, όχι» απάντησε η Ντέζι. «Ερχόμαστε από το Πίτερσγουντ. Εκεί μένουμε».

«Αλήθεια;» είπε η κυρία Κραμπ προσφέροντας ένα ψωμάκι και στον Μπάστερ, που έδειχνε έκπληκτος αλλά και πολύ πολύ ικανοποιημένος. «Ξέρετε, σχεδόν ήρθα να μείνω εκεί πριν από έναν χρόνο. Δεν φαντάζομαι να ξέρετε ένα σπίτι που το λένε Μίλτον Χάουζ...»

«Ναι, το γνωρίζουμε» είπαν όλοι μαζί με μια φωνή.

Η κυρία Κραμπ έδειξε έκπληκτη με τη σκέψη πως το Μίλτον Χάουζ ήταν τόσο γνωστό.

«Αγόρασα το Μίλτον Χάουζ» συνέχισε η κυρία Κραμπ παίρνοντας και η ίδια ένα ψωμάκι. «Ο αδερφός μου ήθελε να ζήσει στην εξοχή και πίστευε πως το Μίλτον Χάουζ θα ήταν ιδανικό για τους δυο μας».

«Α!» έκανε η Ντέζι, που εκείνη τη στιγμή δέχτηκε άλλη μια σκουντιά από τον Φρέντι. «Τότε... γιατί δεν πήγατε να μείνετε εκεί; Φαντάζομαι πως μένετε εδώ».

Αυτό δεν ήταν και πολύ έξυπνο, αλλά η κυρία Κραμπ δεν φάνηκε να κατάλαβε τίποτα και συνέχισε ανυποψίαστη.

«Όταν το αγόρασα συνέβη κάτι πολύ παράξενο».

Τα παιδιά τέντωσαν αμέσως τ' αυτιά τους. Ο Μπάστερ, που αμέσως κατάλαβε το ενδιαφέρον όλων, τέντωσε κι αυτός τα δικά του.

«Τι παράξενο συνέβη;» ρώτησε με ανυπομονησία η Μπέτι.

«Ένας άντρας ήρθε να με δει και σχεδόν με ικέτευσε να του πουλήσω το σπίτι που μόλις είχα αγοράσει» εξήγησε η κυρία Κραμπ. «Έλεγε πως αυτό το σπίτι ανήκε στην αγαπημένη του μητέρα και ο ίδιος είχε μεγαλώσει σ' αυτό και τώρα ήθελε να πάει να ζήσει εκεί με τη γυναίκα του και τα παιδιά του! Και, μάλιστα, μου πρόσφερε και πολύ περισσότερα χρήματα απ' αυτά που είχα πληρώσει εγώ για να το αγοράσω. Για να σκεφτώ... Είχα δώσει...»

«Είκοσι εκατομμύρια!» πετάχτηκε ο Πιπ, που θυμόταν τι του είχε πει ο Φρέντι.

Ο Φρέντι με τον Χάρι τον κλότσησαν με θυμό. Η κυρία Κραμπ κοίταξε τον Πιπ κατάπληκτη.

«Πώς το ήξερες αυτό;» απόρησε. «Τι καταπληκτικό! Τόσα ακριβώς ήταν τα χρήματα που έδωσα. Εσύ, όμως, πώς το ήξερες;»

Ο Πιπ έγινε κατακόκκινος. Δεν ήξερε τι να πει. Ο Φρέντι, όπως πάντα, ανέλαβε να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά.

«Ο φίλος μας είναι αληθινός μάντης!» είπε σοβαρά. «Καταπληκτικός. Είναι κάτι σαν χάρισμα, υποθέτω. Είναι απίστευτο πόσο καλός μάντης είναι ο Πιπ, έτσι δεν είναι, παιδιά;» είπε γυρίζοντας και κοιτάζοντας με σημασία τους άλλους για να συμφωνήσουν.

Τα παιδιά, χωρίς δεύτερη σκέψη, είπαν μ' ένα στόμα: «Βέβαια! Πολύ καλός».

Ευτυχώς η κυρία Κραμπ φάνηκε ικανοποιημένη μ' αυτή την απλοϊκή εξήγηση.

«Δεν ξέρω γιατί σας ζαλίζω με όλα αυτά» είπε. «Πρέπει να σας φαίνονται ανιαρά, αλλά όταν μου αναφέρατε πως είστε από το Πίτερσγουντ, μου θυμίσατε το Μίλτον Χάουζ. Φυσικά, τώρα είμαι χαρούμενη που δεν πήγαμε εκεί, γιατί σχεδόν αμέσως βρήκαμε αυτό το σπίτι που είναι πολύ καλύτερο».

«Χωρίς αμφιβολία!» συμφώνησε ο Φρέντι. «Είναι θαυμάσιο. Αλλά μου φαίνεται πραγματικά παράξενο που αυτός ο άντρας ήθελε να ζήσει στο Μίλτον Χάουζ

μόνο και μόνο επειδή είχε μεγαλώσει εκεί, κυρία Κραμπ! Πώς είπατε πως είναι το όνομά του;»

«Δεν είπα» παρατήρησε έκπληκτη η κυρία Κραμπ. «Ίσως, όμως, να τον ξέρετε. Υποθέτω πως μένει εκεί τώρα και πιθανόν να γνωρίζετε τα παιδιά του».

Κανένας τους δεν της είπε ότι το Μίλτον Χάουζ ήταν άδειο. Κανένας τους δεν της είπε πως δεν υπήρχαν παιδιά εκεί. Δεν ήθελαν να φανερώσουν τίποτε απ' αυτά που ήξεραν. Το μυστήριο φαινόταν να γίνεται όλο και πιο σκοτεινό.

«Το όνομά του είναι Ποπς;» ρώτησε ο Φρέντι, λέγοντας το πρώτο όνομα που του ήρθε στο μυαλό για να την κάνει να θυμηθεί το σωστό όνομα.

«Όχι, όχι, καμία σχέση» είπε η κυρία Κραμπ. «Περιμένετε μια στιγμή, νομίζω ότι έχω ένα γράμμα απ' αυτόν κάπου εδώ. Συνήθως κρατάω όλα τα επαγγελματικά γράμματα για δύο χρόνια, ξέρετε, και μετά τα καταστρέφω. Α, μάλιστα, εδώ είναι! Αχ, Θεέ μου! Πού είναι τα γυαλιά μου;»

Ήταν ολοφάνερο πως η κυρία Κραμπ δεν μπορούσε να διαβάσει τίποτα χωρίς τα γυαλιά της. Στάθηκε δίπλα στο γραφείο κρατώντας το γράμμα στο ένα της χέρι και κοιτάζοντας απελπισμένα τριγύρω για τα γυαλιά της.

Τότε ο Πιπ απέδειξε ότι ήταν πολύ έξυπνος. Είδε ότι τα γυαλιά ήταν μέσα στη θήκη τους, ακουμπισμένα στο τραπέζι που βρισκόταν κοντά του. Τα μάζεψε γρήγορα, τα ακούμπησε στην αδειανή καρέκλα δίπλα του και μετά σηκώθηκε όρθιος και πήγε κοντά στην κυρία Κραμπ.

«Επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω» προσφέρθηκε ευγενικά. «Μπορώ να σας διαβάσω εγώ το όνομα».

«Ναι, αλλά πού είναι τα γυαλιά μου;» είπε η κυρία Κραμπ. «Πρέπει να τα βρω οπωσδήποτε».

Δεν μπόρεσε να τα βρει φυσικά και τελικά άφησε τον Πιπ να διαβάσει το όνομα. Το παιδί διάβασε δυνατά: «Τζον Χένρι Σμιθ». Καθώς όμως διάβαζε αυτό το πολύ συνηθισμένο όνομα, τα μάτια του σάρωσαν και τη διέυθυνσή του! Ναι, ο Πιπ αποδείχτηκε πολύ έξυπνος τη συγκεκριμένη στιγμή. Τα είχε βάλει με τον εαυτό του που τόσο απρόσεκτα είχε ξεφουρνίσει εκείνο το ποσό των είκοσι εκατομμυρίων και ήθελε να επανορθώσει γι' αυτή την απροσεξία.

«Ναι, αυτός είναι» είπε η κυρία Κραμπ. «Είχε τόσο συνηθισμένο όνομα που το είχα ξεχάσει! Λοιπόν, γνωρίζετε με τα παιδιά του κυρίου Σμιθ;»

«Χμ... όχι δεν τα ξέρουμε» είπε η Ντέζι. «Δεν νομίζω να τα έχουμε συναντήσει ποτέ. Όπως και να 'χει, σας ευχαριστούμε πάρα πολύ, κυρία Κραμπ, που ήσασταν τόσο ευγενική μ' εμάς και με τον Μπάστερ, αλλά τώρα πρέπει να πηγαίνουμε για να προλάβουμε να γυρίσουμε σπίτια μας προτού νυχτώσει».

Αποχαιρέτησαν την κυρία Κραμπ, που τους προσκάλεσε να την επισκεφθούν και πάλι. Μετά ανέβηκαν στα ποδήλατά τους κι έφυγαν, αλλά μόλις βεβαιώθηκαν πως η ηλικιωμένη γυναίκα δεν τους έβλεπε πια, σταμάτησαν ανυπόμονα για να μιλήσουν γι' αυτά που είχαν μάθει!

12

Η σειρά του Χάρι

«Θεέ μου! Επιτέλους βρήκαμε κάτι!» είπε ο Φρέντι. «Πιπ, πρόσεξες τη διεύθυνση του Τζον Σμιθ;»

«Φυσικά» απάντησε με σοβαρότητα ο Πιπ. «Δεν κατάλαβες γιατί προσφέρθηκα να τη βοηθήσω να διαβάσει το όνομα;»

«Σε είδα που έβαλες τα γυαλιά της κυρίας Κραμπ στην καρέκλα» είπε η Ντέζι.

«Ναι, αλλά τα έβαλα και πάλι πάνω στο τραπέζι πριν φύγουμε» είπε ο Πιπ. «Θυμάμαι πολύ καλά τη διεύθυνση. Ήταν Κόσγουεϊ 6, Λίμερινγκ. Θυμάμαι και το τηλέφωνο».

«Πολύ καλή δουλειά, Πιπ» τον επαίνεσε με θαυμασμό ο Φρέντι. «Έκανες μια τρομερή γκάφα μ' εκείνα τα είκοσι εκατομμύρια, αλλά μετά τα κατάφερες πάρα πολύ καλά. Ακόμα κι εγώ δεν θα τα κατάφερνα καλύτερα».

«Σίγουρα δεν θα τα κατάφερνες τόσο καλά» είπε η Μπέτι, πολύ περήφανη για τον αδερφό της. «Όλα αυτά

δεν σας φαίνονται περίεργα; Αν ο κύριος Σμιθ ήθελε τόσο πολύ το σπίτι επειδή ήταν το πατρικό του και ο ίδιος είχε μεγαλώσει εκεί, τότε γιατί επίπλωσε μόνο ένα δωμάτιο;»

«Αυτό το δωμάτιο έχει ένα καγκελόφραχτο παράθυρο» είπε ο Φρέντι έπειτα από πολλή σκέψη. «Ίσως αυτό να ήταν το παράθυρο του παιδικού δωματίου την εποχή που ήταν αυτός παιδί και πιθανόν να επίπλωσε μόνο αυτό το δωμάτιο επειδή έχει ωραίες αναμνήσεις. Μπορεί να είναι ένα υπερβολικά συναισθηματικό άτομο. Αν και πρέπει να παραδεχτώ ότι δεν ακούγεται και πολύ πειστική αυτή η εξήγηση. Ωστόσο, οι ντετέκτιβ πρέπει να σκέφτονται όλες τις πιθανότητες».

Κανένας τους βέβαια δεν πίστεψε πως έτσι είχαν τα πράγματα.

«Εμείς πρέπει να ανακαλύψουμε αν κάποια κυρία Σμιθ ζούσε πράγματι εκεί πριν από πολλά χρόνια» είπε ο Χάρι σκεφτικά. «Και, βέβαια, αν κάποιο από τα παιδιά της λεγόταν Τζον. Και αν αυτό το δωμάτιο ήταν παιδικό».

«Ναι. Αυτό είναι κάτι που γίνεται» συμφώνησε ο Φρέντι. «Και ίσως να πρέπει να βρούμε αν ο Τζον Σμιθ μένει ακόμη στο Λίμερινγκ».

«Το Λίμερινγκ είναι χιλιόμετρα μακριά!» παρατήρησε ο Χάρι. «Οι δικοί μας ποτέ δεν θα μας αφήσουν να κάνουμε τόσο δρόμο ως εκεί».

«Έχουμε τον αριθμό του τηλεφώνου του. Μπορούμε να του τηλεφωνήσουμε, ανόητε!» είπε ο Φρέντι.

Ανέβηκαν και πάλι στα ποδήλατά τους και ξεκίνησαν με βιασύνη, γιατί είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει.

«Ποιανού σειρά είναι να κάνει την έρευνα αυτή τη φορά;» ρώτησε η Ντέζι. «Εγώ έκανα το καθήκον μου. Νομίζω πως είναι η σειρά του Χάρι ή της Μπέτι».

«Πώς μπορούμε να ανακαλύψουμε ποιος ζούσε στο Μίλτον Χάουζ πριν από τόσα χρόνια;» απώρησε ο Χάρι. «Κανένας δεν θα ξέρει να μας πει!»

«Βάλε το μυαλό σου να δουλέψει, χοντροκέφαλε!» νευρίασε ο Φρέντι. «Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να μάθεις αυτό που θέλεις. Θα μπορούσα να σου πω ένα σωρό, αλλά πρέπει να σκεφτείς κάποιον μόνος σου. Έναν καλό ντετέκτιβ δεν θα τον προβλημάτιζε ένα τόσο απλό ζητημάκι. Ουφ! Σε δέκα λεπτά θα μπορούσα να βρω ποιος έμενε εκεί στο παρελθόν».

«Φούσκα, είσαι σκέτο σαΐνι!» είπε θυμωμένα ο Χάρι.

«Δεν φταίω εγώ. Ακόμα κι όταν ήμουν μωρό συνήθιζα...»

«Σκάσε πια!» τον σταμάτησαν ο Πιπ και ο Χάρι, που δεν υπήρχε περίπτωση ν' αφήσουν τον Φρέντι να τους διηγηθεί πόσο έξυπνο και καταπληκτικό μωρό ήταν...

Ο Φρέντι έδειξε να προσβάλλεται.

«Λοιπόν, γεια σας» είπε ξερά όταν έφτασαν στη γωνία του σπιτιού του Πιπ. «Θα σας δω όλους αύριο. Βρες την πληροφορία που θέλουμε, Χάρι, και θα περιμένουμε να την ακούσουμε».

Ο τόνος της φωνής του ήταν πολύ σοβαρός και επίσημος, όπως ταιριάζει σε έναν αρχηγό. Η Μπέτι σφύριξε χαρούμενα.

«Δεν είναι καταπληκτικό που έχουμε να λύσουμε ένα τόσο σκοτεινό μυστήριο;» είπε.

«Δεν το έχουμε προχωρήσει και πολύ ακόμη!» είπε ο Φρέντι χαμογελώντας στο κορίτσι. «Και αν ο γερο-Μπάστερ δεν είχε ανακατευτεί σ' εκείνο τον καβγά, αμφιβάλλω αν θα είχαμε μάθει τόσα πολλά από την κυρία Κραμπ».

«Καημένε, γλυκέ μου Μπάστερ!» είπε η Μπέτι κοιτάζοντας τον μικρό τετράποδο σκοτσέζο που καθόταν υπομονετικά στο καλάθι του ποδηλάτου του Φρέντι. «Σε πονάει το ποδαράκι σου;»

Δεν τον πονούσε, αλλά ο Μπάστερ δεν επρόκειτο ποτέ να αρνηθεί τη συμπάθεια που του πρόσφεραν. Άπλωσε το μπανταρισμένο του πόδι και πήρε μια πολύ δυστυχημένη έκφραση.

«Είναι κατεργάρης!» είπε ο Φρέντι χαϊδεύοντάς του το κεφάλι. «Έτσι δεν είναι, Μπάστερ; Τον ευχαριστήθηκαν τον καβγά και όλη τη φασαρία που ακολούθησε, έτσι δεν είναι, πονηρούλη; Και βάζω στοίχημα πως έδωσες κι εσύ μερικές πολύ καλές δαγκωματιές. Και τώρα περιμένεις να σε κανακεύουμε τις επόμενες μέρες μόνο και μόνο επειδή έχεις έναν επίδεσμο στο πόδι σου!»

«Εγώ θα τον κανακεύω» δήλωσε η Μπέτι και τον φίλησε στην κορυφή του κεφαλιού του. «Τρομοκρατήθηκαν όταν είδα εκείνο το μεγάλο σκυλί να του επιτίθεται».

«Καημενούλα μου, Μπέτι» είπε ο Φρέντι. «Με τα γρουλίσματα του Μπάστερ και τα δικά σου ουρλιαχτά καταφέραμε να μπούμε μέσα στο σπίτι της κυρίας Κραμπ και να πάρουμε όλες τις πληροφορίες που θέλαμε – και ακόμα περισσότερες!»

Είπαν «καληνύχτα» και χώρισαν. Έφτασαν στα σπίτια τους την ώρα που το σκοτάδι άρχισε να πέφτει. Ήταν ένα παγερό βράδυ του Δεκέμβρη και η σκέψη της φωτιάς που σπίθιζε στο τζάκι και ενός φλιτζανιού αχνιστό κακάο ήταν καλοδεχούμενη απ' όλους τους Ντετέκτιβ!

Ο Χάρι και η Ντέζι συζητούσαν για το πώς θα μπορούσαν να μάθουν για τον Τζον Χένρι Σμιθ και τη μητέρα του.

«Θα μπορούσαμε να πάμε στο γειτονικό σπίτι και να ρωτήσουμε αν η κυρία Σμιθ έμενε ποτέ εκεί» πρότεινε η Ντέζι. «Θα μας έλεγαν “Όχι, έμενε στο Μίλτον Χάουζ πολλά χρόνια πριν” ή κάτι παρόμοιο».

«Ή θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε τον μανάβη του χωριού» είπε ο Χάρι. «Εξυπηρετεί όλο τον κόσμο και μπορεί να θυμάται την κυρία Σμιθ. Ναι, μπορούμε να τον ρωτήσουμε. Μια ζωή βρίσκεται σ' αυτό το μέρος και τους ξέρει όλους».

«Μπορούμε να ρωτήσουμε και τη μαμά» πρότεινε η αδερφή του.

«Καλύτερα όχι. Θα αναρωτιόταν γιατί ξαφνικά θέλουμε να μάθουμε κάτι τέτοιο».

«Μπορούμε να ρωτήσουμε και στο ταχυδρομείο. Τους ξέρουν όλους, γιατί ο ταχυδρόμος παραδίδει γράμματα σε όλα τα σπίτια».

«Ναι, αυτό είναι, θα ρωτήσουμε τον ταχυδρόμο!» φώναξε ο Χάρι με μάτια που σπίθιζαν. «Φυσικά! Αυτός θα ξέρει σίγουρα ποιος έμενε παλιά στο Μίλτον Χάουζ».

«Ναι. Πολύ καλή ιδέα» συμφώνησε αμέσως και η

Ντέζι. «Μπορούμε εύκολα να το κάνουμε. Με ποιον τρόπο όμως; Δεν μπορούμε να πάμε απλώς και να τον ρωτήσουμε απευθείας αν έμενε κάποιος Τζον Χένρι Σμιθ με τη μητέρα του στο Μίλτον Χάουζ πολλά χρόνια πριν. Θα φαινόταν ανόητο!»

«Ναι» μουρμούρισε ο αδερφός της. «Τέλος πάντων, θα σκεφτώ κάτι απόψε και θα τον περιμένω αύριο το πρωί κατά τις έντεκα, όταν παραδίδει το δεύτερο πακέτο με τα γράμματα».

Έτσι, λίγο πριν από τις έντεκα το επόμενο πρωί, ο Χάρι και η Ντέζι τριγυρνούσαν έξω από την πόρτα του σπιτιού τους περιμένοντας τον γερο-Σιμς, τον ταχυδρόμο. Εμφανίστηκε στην ώρα του, όπως πάντα, μοιράζοντας γράμματα σε όλα τα σπίτια του χωριού με τη σειρά. Όταν πλησίασε κοντά στα παιδιά, ο Χάρι τού φώναξε προσπαθώντας, ωστόσο, να παραστήσει τον αδιάφορο.

«Γεια σας, κύριε Σιμς! Υπάρχει κανένα γράμμα για μένα;»

«Όχι, Χάρι. Μήπως είναι τα γενέθλιά σου και περιμένεις κάρτες;» ρώτησε ο Σιμς.

«Ε, όχι!» απάντησε ο Χάρι. «Θεέ μου! Πόσα γράμματα έχετε να παραδώσετε, κύριε Σιμς! Όλα αυτά είναι το δεύτερο ταχυδρομείο; Φαντάζομαι πως η τσάντα σας θα είναι τελείως άδεια όταν θα γυρίσετε πίσω στο ταχυδρομείο».

«Ναι» είπε ο Σιμς «δεν μου μένει κανένα. Εκτός από μερικά που έχουν λάθος διεύθυνση. Τότε, αν δεν μπορέσω να βρω πού μένουν αυτοί οι άνθρωποι, πρέπει να τα πάω πίσω. Αλλά ξέρω πού μένουν σχεδόν όλοι!»

«Βάζω στοίχημα πως δεν μπορείτε να θυμηθείτε όλα τα ονόματα των ανθρώπων που ζούσαν στο Πίτερσγουντ από τότε που γίνατε ταχυδρόμος!» είπε ο Χάρι με τον τρόπο του.

«Έτσι λες, ε!» είπε ο Σιμς και στηρίχτηκε στην πόρτα του κήπου. «Ε, λοιπόν, αυτό είναι για μένα παιχνιδάκι! Η γυναίκα μου λέει πως ποτέ δεν ξεχνώ ούτε ένα όνομα. Μπορώ να σου πω ποιος ζούσε στο σπίτι σας πριν έρθετε εσείς. Ναι, τώρα τελευταία ήταν η κυρία Χάμπντεν και ερχόμουν με πολύ φόβο κάθε πρωί γιατί είχε δύο αγριόσκυλα. Και πριν απ' αυτήν, στο σπίτι έμενε ο πλοίαρχος Λέισι. Αυτός ήταν ένας πολύ καθωσπρέπει κύριος. Και πριν απ' αυτόν...»

Ο Χάρι δεν ήθελε ν' ακούσει άλλα για τους παλιούς ιδιοκτήτες του δικού του σπιτιού, έτσι διέκοψε τον Σιμς.

«Κύριε Σιμς, έχετε πράγματι καταπληκτική μνήμη. Τώρα θα προσπαθήσω να σας πιάσω αδιάβαστο. Ποιος ζούσε στο Μίλτον Χάουζ πριν χρόνια;»

«Στο Μίλτον Χάουζ; Α αυτό είναι πανεύκολο!» είπε ο Σιμς και το πρόσωπό του έλαμψε. «Μα οι τρεις δεσποινίδες Ντάνκαν ζούσαν εκεί. Τις θυμάμαι πάρα πολύ καλά μάλιστα».

«Ντάνκαν;» επανέλαβε έκπληκτος ο Χάρι. «Είστε σίγουρος; Νόμιζα πως κάποιος με το όνομα Σμιθ έμενε εκεί».

«Όχι. Δεν ζούσε ποτέ κανείς με το όνομα Σμιθ εκεί» είπε ο Σιμς ζαρώνοντας το μέτωπό του. «Θυμάμαι αυτό το σπίτι από τότε που το έχτιζαν. Το έφτιαξε ο συνταγ-

ματάρχης Ντάνκαν για τον ίδιο και τις τρεις κόρες του. Να δεις πώς τις έλεγαν; Α, ναι! Ήταν η δεσποινίς Λούσι, η δεσποινίς Χάνα και η δεσποινίς Σάρα. Πολύ καλές κυρίες και δεν παντρεύτηκε ποτέ καμιά τους».

«Και έζησαν εκεί για πολύ καιρό;» ρώτησε ο Χάρι.

«Ναι, βέβαια, έμεναν εκεί μέχρι και πριν από έξι χρόνια περίπου» απάντησε ο Σιμς. «Ο γέρος κύριος πέθανε και μετά τον ακολούθησαν δύο από τις κυρίες. Η τελευταία έφυγε και πήγε να μείνει με μια φίλη της – ήταν τόσο μόνη!»

Ο Χάρι θυμήθηκε το καγκελόφραχτο παράθυρο.

«Υπήρξε ποτέ παιδικό δωμάτιο στο Μίλτον Χάουζ;» ζήτησε να μάθει. «Υπήρξαν ποτέ παιδιά εκεί;»

«Α, όχι. Οι νεαρές κυρίες ήταν περίπου είκοσι ετών όταν ήρθαν στο σπίτι» είπε ο Σιμς. «Δεν υπήρξαν ποτέ παιδιά σ' αυτό το σπίτι. Ποτέ, κανένα παιδί».

«Ποιος έζησε εκεί μετά τους Ντάνκαν;» ρώτησε η Ντέζι με τη σκέψη πως οι Σμιθ μπορεί να είχαν έρθει μετά.

«Μετά το πήρε η δεσποινίς Κένεντι, που το έκανε κάτι σαν οικοτροφείο» συνέχισε ο Σιμς. «Αλλά αυτό αποδείχτηκε σκέτη αποτυχία. Κράτησε μόνο δυο χρόνια. Από τότε είναι άδειο. Άκουσα πως κάποιος το αγόρασε, αλλά δεν ήρθε ποτέ να μείνει σ' αυτό. Γι' αυτό δεν πηγαίνω γράμματα εκεί».

«Και κανείς με το όνομα Σμιθ δεν έζησε ποτέ εκεί;» ξαναρώτησε η Ντέζι προβληματισμένη.

«Δείχνεις επιμονή με τους Σμιθ, όποιοι κι αν είναι!»

παρατήρησε ο ηλικιωμένος κύριος Σιμς και ετοιμάστηκε να φύγει. «Μήπως εννοείτε τον γέρο-Σμιθ, τον στρατηγό; Αλλά αυτός μένει στο Κλίντον Χάουζ!»

«Έχετε δίκιο, αυτόν λέγαμε. Μπερδευτήκαμε λίγο» παραδέχτηκε ο Χάρι για να μην υποψιαστεί τίποτα ο ταχυδρόμος. «Λοιπόν, κύριε Σιμς, η μνήμη σας είναι καταπληκτική. Πείτε στη γυναίκα σας πως προσπαθήσαμε να σας πιάσουμε αδιάβαστο, αλλά δεν τα καταφέραμε!»

Ο Σιμς χαμογέλασε πλατιά και ξεκίνησε και πάλι ανεβαίνοντας σιγά σιγά τον λόφο. Ο Χάρι και η Ντέζι αντάλλαξαν ματιές.

«Τι έχεις να πεις γι' αυτό;» ρώτησε ο Χάρι. «Ο κύριος Τζον Χένρι Σμιθ είπε ένα κάρο ψέματα για να πάρει αυτό το σπίτι! Από πού, όμως, κρατά η σκούφια του και γιατί έπαιξε ένα τέτοιο παιχνίδι;»

Ποιος είναι ο Τζον Χένρι Σμιθ;

Όταν ο Χάρι πήγε στο σπίτι του Πιπ για να συναντήσει τα παιδιά, τα νέα που έφερνε προκάλεσαν μεγάλη έκπληξη.

«Έκανες πολύ καλά που σκέφτηκες να ρωτήσεις τον γερο-Σιμς» είπε με έξαψη ο Φρέντι. «Μια πολύ καλή ιδέα, αντάξια ακόμα και με εκείνες του μεγάλου ντετέκτιβ, του Σέρλοκ Χολμς».

Αυτός πραγματικά ήταν ένας πολύ μεγάλος έπαινος από τον Φρέντι. Ο Χάρι, όμως, πάντα σωστός και τίμιος, παραδέχτηκε πως η Ντέζι τού είχε δώσει την ιδέα.

«Ναι, αλλά την εκτέλεσες πάρα πολύ καλά» είπε ο Φρέντι. «Τα πράγματα γίνονται όλο και πιο περίεργα, όπως θα έλεγε και η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων. Όταν άκουσα για πρώτη φορά το όνομα, σκέφτηκα ότι το Τζον Χένρι Σμιθ ακουγόταν πάρα πολύ συνηθισμένο – το είδος του ονόματος που οι άνθρωποι χρησιμοποιούν όταν δεν θέλουν να αποκαλύψουν την πραγματική τους ταυτότητα».

«Απίστευτο! Όλη αυτή η ιστορία για τη μητέρα του που ζούσε εκεί ήταν ψεύτικη» είπε η Μπέτι. «Γιατί να ήθελε, όμως, τόσο πολύ το συγκεκριμένο σπίτι; Πιστεύετε πως χρησιμοποιεί το κρυφό δωμάτιο;»

«Δεν μπορώ να ξέρω» είπε ο Φρέντι. «Το μόνο που γνωρίζω είναι πως έχουμε στα χέρια μας μια πολύ παράξενη υπόθεση. Θα πρέπει να βρούμε ποιος είναι ο Τζον Χένρι Σμιθ».

Οι άλλοι τον κοίταξαν επίμονα και η Μπέτι ένωσε μια ανατριχίλα να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά της. Στη φαντασία της ο Τζον Χένρι Σμιθ ήταν ένα πολύ περίεργο και μάλλον επίφοβο άτομο. Δεν την ενθουσίαζε και πολύ η ιδέα να τον συναντήσει.

«Δεν... δεν μπορούμε να πάμε στο Λίμερινγκ» μουρμούρισε με σιγανή φωνή.

«Όχι. Το τόνισα και πριν αυτό. Μπορούμε όμως να τηλεφωνήσουμε» είπε ο Φρέντι. «Πιπ, θυμάσαι ποιος είναι ο αριθμός, σωστά;»

«Ναι» απάντησε ο Πιπ. «Τηλεφώνησε εσύ, Φούσκα. Αυτό το τηλεφώνημα είναι πολύ σημαντικό. Αν κάποιος πρέπει να μιλήσει με τον ίδιο τον Τζον Χένρι Σμιθ, εσύ είσαι ο πιο κατάλληλος για μια τέτοια συνομιλία».

«Εντάξει» συμφώνησε ο Φρέντι, που εκείνη τη στιγμή ένωσε πολύ σπουδαίος. «Θα πάω στον τηλεφωνικό θάλαμο και θα τηλεφωνήσω αποκεί. Αν η μητέρα σου με ακούσει να τηλεφωνώ αποδώ, Πιπ, ίσως απαιτήσει να μάθει τι σημαίνουν όλα αυτά».

«Ναι, σίγουρα θα το απαιτούσε» συμφώνησε ο Πιπ.

«Πήγαινε καλύτερα στον θάλαμο. Ο Μπάστερ μπορεί να μείνει εδώ, μια που το πόδι του είναι χτυπημένο».

Γουφ, γάβγισε ο Μπάστερ παραπονιάρικα.

Ήταν πολύ αστείος εκείνη τη μέρα, γιατί κάθε φορά που ήθελε μερικά χάδια, σηκωνόταν και περπατούσε κουτσαίνοντας άσχημα, πράγμα που στενοχωρούσε πολύ τα παιδιά. Στην πραγματικότητα, όμως, το πληγωμένο του πόδι γινόταν πολύ γρήγορα καλά και δεν χρειαζόταν ούτε καν τον επίδεσμο. Αλλά ο Μπάστερ ήταν αποφασισμένος να χαρεί τις περιποιήσεις και το αποκλειστικό ενδιαφέρον όσο περισσότερο μπορούσε!

Παρ' όλα αυτά πήγε μαζί με τον Φρέντι. Δεν υπήρχε περίπτωση να μείνει πίσω μόνος του, τη στιγμή που το αφεντικό του θα έβγαινε έξω. Έτσι, κουτσαίνοντας, ακολούθησε τον Φρέντι στον τηλεφωνικό θάλαμο.

Ο Φρέντι ένιωθε να βρίσκεται σε υπερδιέγερση. Ο Τζον Χένρι Σμιθ ήταν το κλειδί αυτού του μυστηρίου και σε λίγα λεπτά θα μιλούσε μαζί του! Έβαλε το ακουστικό στο αυτί του και ζήτησε από την τηλεφωνήτρια τον αριθμό που ήθελε. Εκείνη τού είπε πόσα νομίσματα έπρεπε να βάλει στη σχισμή. Τα έσπρωξε μέσα και μετά περίμενε την απάντηση, ενώ η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Τότε άκουσε μια φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Εμπρός!»

«Γεια σας!» είπε ο Φρέντι. «Παρακαλώ, ο κύριος Τζον Χένρι Σμιθ είναι εκεί;»

Σιωπή ακολούθησε τα λόγια του. Μετά η φωνή απάντησε αργά.

«Τι αριθμό πήρατε;»

Ο Φρέντι επανέλαβε τον αριθμό.

«Ποιος σας είπε πως θα βρείτε τον κύριο Σμιθ σ' αυτό το τηλέφωνο; Ποιος είστε;»

Ο Φρέντι ξεφούρνισε το πρώτο όνομα που του ήρθε στο μυαλό.

«Ονομάζομαι Ντόναλντ Ντάκλεμπι» απάντησε.

Σιωπή και πάλι.

«Πώς είπατε το όνομά σας;»

«Μπορείτε να μου πείτε αν ο κύριος Σμιθ μένει ακόμη στο Λίμερινγκ ή έχει μετακομίσει στο Πίτερσγουντ;» ρώτησε ο Φρέντι αποφασισμένος να περάσει στην επίθεση.

Ήξερε πολύ καλά πως ο Τζον Χένρι Σμιθ δεν είχε μετακομίσει στο Πίτερσγουντ, αλλά δεν έβλαπτε να τον ταρακουνήσει λίγο.

Για άλλη μια φορά σιωπή ακολούθησε τα λόγια του. Αυτή τη φορά κράτησε τόσο πολύ, που ο Φρέντι αναγκάστηκε να μιλήσει και πάλι.

«Εμπρός; Εμπρός!»

Δεν πήρε όμως καμιά απάντηση. Ο άνθρωπος στην άλλη άκρη της γραμμής είχε κατεβάσει το ακουστικό του.

Ο Φρέντι κατέβασε κι αυτός το δικό του κι άρχισε να σκέφτεται. Δεν είχε μάθει και πολλά πράγματα! Δεν ήξερε καν αν ο άνθρωπος με τον οποίο μιλούσε ήταν ο Τζον Χένρι Σμιθ ή όχι! Δεν ήταν καθόλου ικανοποιημένος. Ο Φρέντι δεν ήξερε τι ακριβώς περίμενε να μάθει

απ' αυτό το τηλεφώνημα, αλλά σίγουρα ήλπιζε για κάτι πιο συγκεκριμένο.

Βγήκε από τον τηλεφωνικό θάλαμο κι έπεσε πάνω στον Φεύγα, που τον παρακολουθούσε πίσω από το τζάμι. Να γιατί γρύλιζε ο Μπάστερ!

Ο κύριος Γκουν ήταν γεμάτος υποψίες από την κορυφή ως τα νύχια! Σε ποιον τηλεφωνούσε το αγόρι; Δεν είχε τηλέφωνο στο σπίτι του; Και βέβαια είχε. Ίσως όμως να μην ήθελε να ακούσει η μητέρα του τι θα έλεγε, γι' αυτό τον λόγο είχε πάει στον τηλεφωνικό θάλαμο. Επομένως, ο Φρέντι τηλεφωνούσε για κάτι το οποίο είχε σχέση με το μυστήριο που ο Φεύγας ήταν σίγουρος ότι ερευνούσαν τα παιδιά!

«Σε ποιον τηλεφωνούσες;» ρώτησε.

«Δεν νομίζω πως σας αφορά» είπε ο Φρέντι με την ευγενική φωνή που πάντα εξαγρίωνε τον κύριο Γκουν.

«Πήγατε ξανά στο Μίλτον Χάουζ;» συνέχισε τις ερωτήσεις του ο κύριος Γκουν, που είχε μια έντονη αίσθηση πως εκείνο το σπίτι ήταν η φωλιά του μυστηρίου.

«Μίλτον Χάουζ; Κατά πού πέφτει αυτό;» ρώτησε αθώα ο Φρέντι.

Ο κύριος Γκουν ξεροκατάπιε με θυμό και το πρόσωπό του άρχισε να παίρνει εκείνο το κόκκινο χρώμα που ξετρέλαινε τα παιδιά.

«Παράτα τα αστειάκια! Ξέρεις πολύ καλά κατά πού πέφτει το Μίλτον Χάουζ, όπως το ξέρω κι εγώ – ίσως εσύ το ξέρεις και καλύτερα από μένα!»

«Α! Εννοείτε εκείνο το παλιό σπίτι όπου παίζαμε κρυ-

φτό προχτές» είπε ο Φρέντι σαν να το έφερε μόλις στη μνήμη του. «Γιατί δεν έρχεστε να παίξετε κι εσείς μαζί μας κάποια φορά, κύριε Γκουν;»

Ο Μπάστερ άρχισε να γρυλίζει απειλητικά. Ο κύριος Γκουν απομακρύνθηκε σιγά σιγά από κοντά του. Αυτό ήταν το χειρότερο, όταν κουβέντιαζε με τον Φρέντι. Ο χοντρούλης είχε πάντα αυτό τον σκύλο μαζί του και ο Μπάστερ είχε τον τρόπο να κάνει μια συζήτηση να τελειώνει πολύ πριν από την ώρα της...

Ο Μπάστερ έτρεξε στα πόδια του κυρίου Γκουν και ο αστυνομικός τον κλότσησε.

«Μην πληγώσετε και το άλλο του πόδι!» φώναξε ο Φρέντι και ο κύριος Γκουν έδειξε να πιστεύει πως οι κλοτσιές του, δυο τρεις μέρες πριν, είχαν προκαλέσει το τραύμα στο πόδι του Μπάστερ.

«Τότε πάρ' τον αποδώ» είπε «και φεύγα κι εσύ! Μη χαζεύεις σε τηλεφωνικούς θαλάμους! Πάντα ανακατεύεσαι σε κάτι και προκαλείς φασαρίες!»

Έφυγε, και ο Φρέντι χαμογέλασε. Ο καημένος ο Φεύγας! Η εύστροφη γλώσσα του Φρέντι πάντα τον εξουδετέρωνε. Το αγόρι γύρισε πίσω στο σπίτι του Πιπ.

Οι άλλοι τον άκουσαν με μεγάλο ενδιαφέρον να τους λέει για το τηλεφώνημα και διασκέδασαν με τον υποψιασμένο Φεύγα.

«Εγώ πάντως, Φούσκα, δεν είμαι και τόσο βέβαιος ότι έκανες καλά που ανέφερες το Πίτερσγουντ» είπε ο Χάρι ύστερα από λίγη σκέψη. «Μπορεί να τον έβαλες σε υποψίες και τώρα να προσέχει πάρα πολύ. Αυτό που

θέλω να πω είναι πως, αν ο κύριος Σμιθ σκαρώνει βρομοδουλειές στο Μίλτον Χάουζ, θα πρέπει να ξαφνιαστήκε πολύ διαπιστώνοντας ότι κάποιος ξέρει κάτι γι' αυτόν και για το μέρος όπου βρίσκεται το σπίτι, δηλαδή το Πίτερσγουντ!»

«Να πάρει η ευχή! Ναι, νομίζω πως έχεις δίκιο» είπε ο Φρέντι, μόλις έφερε στον νου του τον ήσυχο και αβίαστο τρόπο με τον οποίο ο συνομιλητής του έκλεισε το τηλέφωνο όταν άκουσε για το Πίτερσγουντ. Το Μίλτον Χάουζ βρισκόταν στα περίχωρα του Πίτερσγουντ. Ναι, το τηλεφώνημα αυτό σίγουρα είχε βάλει τον κύριο Τζον Χένρι Σμιθ σε υποψίες.

«Αν τον έβαλα σε υποψίες, τότε το πιο πιθανό είναι να έρθει τρέχοντας στο Πίτερσγουντ για να δει αν το πολύτιμο μυστικό του δωμάτιο είναι όπως το άφησε» είπε ο Φρέντι. «Έτσι, μπορεί μ' αυτό το τηλεφώνημα να σπρώξαμε τα πράγματα να προχωρήσουν πιο γρήγορα. Θα προσέχουμε πολύ το Μίλτον Χάουζ αποδώ και πέρα. Αν ο κύριος Σμιθ αποφασίσει να έρθει εδώ, θα πρέπει να μπορέσουμε να τον δούμε και να μάθουμε τι σόι άνθρωπος είναι».

«Δεν μπορούμε να παρακολουθούμε το σπίτι μέρα νύχτα» παρατήρησε ο Χάρι.

«Εγώ μπορώ» δήλωσε ο Φρέντι. «Η μητέρα μου δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβει ότι λείπω από το σπίτι».

«Όμως, Φούσκα, ακόμα κι εσύ δεν θα τολμήσεις να πας στο Μίλτον Χάουζ μέσα στη νύχτα!» είπε η Μπέτι τρομαγμένη και στο άκουσμα μόνο αυτής της πιθανότητας.

«Θα κάνει πολύ κρύο και θα έχει σκοτάδι πίσσα. Θα είναι απαίσια!»

«Δεν θα είναι και τόσο σκοτεινά» είπε ο Φρέντι. «Το φεγγάρι είναι σχεδόν γεμάτο. Και δεν θα κρυώνω. Εντόπισα ένα ετοιμόρροπο καλοκαιρινό κτίσμα στον κήπο του Μίλτον Χάουζ και μπορώ να πάρω μαζί μου μερικές χοντρές κουβέρτες για να είμαι πιο άνετα».

Τα παιδιά τον κοίταξαν με δέος. Κανένας απ' αυτούς δεν είχε το κουράγιο να πάει μόνος του στο Μίλτον Χάουζ μέσα στη νύχτα.

«Μα την αλήθεια, είμαι ατρόμητος!» δήλωσε με στόμφο ο Φρέντι απολαμβάνοντας τον θαυμασμό τους. «Όταν ήμουν δυο ετών, πήγα...»

«Σταμάτα!» φώναξαν ο Χάρι και ο Πιπ. «Καταστρέφεις τα πάντα όταν αρχίζεις να καυχιέσαι».

«Θα πάρεις και τον Μπάστερ μαζί σου;» ρώτησε η Μπέτι.

«Δεν ξέρω» απάντησε ο Φρέντι. «Θα τον ήθελα για να μου κρατά συντροφιά. Από την άλλη πλευρά, όμως, μπορεί να γαβγίσει αν έρθει κανείς και τότε θα με προδώσει».

«Χιονίζει έξω;» ρώτησε ξαφνικά η Ντέζι.

Χιονίζει. Μεγάλες άσπρες νιφάδες έπεφταν απαλά στη γη. Τα παιδιά τις κοιτούσαν από το παράθυρο.

«Αυτό σημαίνει πως θα πρέπει να είμαι πολύ προσεκτικός και να μην προδώσω την παρουσία μου εκεί αφήνοντας πατημασιές στο χιόνι» είπε ο Φρέντι. «Θα προσπαθήσω να μπω μέσα από τον φράχτη του κήπου.

Έτσι κι αλλιώς το χιόνι θα με βοηθήσει να καταλάβω αν έχει πάει κανείς στο σπίτι πριν από μένα. Τα ίχνη του θα φαίνονται καθαρά πάνω στο χιόνι».

«Κάνουμε μια βόλτα ως το Μίλτον Χάουζ;» είπε ο Πιπ. «Έτσι για να ρίξουμε μια ματιά και να παρατηρήσουμε αν πήγε κανείς στο σπίτι;»

«Όχι. Θα πάμε αύριο» αποφάσισε ο Φρέντι. «Ο κύριος Τζον Χένρι Σμιθ δεν νομίζω να έρθει σήμερα. Το πιο πιθανό είναι να έρθει αύριο και τότε μπορεί να παρατηρήσουμε κάποιο ίχνος του».

Αφού, λοιπόν, θα έμεναν μέσα, αποφάσισαν να παίξουν ένα επιτραπέζιο παιχνίδι και ξελιγώθηκαν στα γέλια όταν η Μπέτι, αφηρημένη, ρώτησε την Ντέζι αν είχε την κάρτα με τον κύριο Τζον Χένρι Σμιθ, αντί για τον κύριο Μπόουνς τον χασάπη.

«Νιώθω πως η υπόθεσή μας αρχίζει να γίνεται πολύ ενδιαφέρουσα» είπε ο Φρέντι καθώς καληνύχτιζε τους άλλους. «Δεν θα εκπλαγώ αν πολλά και σημαντικά πράγματα αρχίσουν να γίνονται πολύ σύντομα!»

Επιστροφή στο Μίλτον Χάουζ

Το επόμενο πρωί τα Πέντε Λαγωνικά και ο Μπάστερ ξεκίνησαν για το Μίλτον Χάουζ. Το χιόνι που έπεφτε όλη τη νύχτα είχε σχηματίσει ένα πυκνό στρώμα πάνω στη γη και τα παιδιά άφηναν πίσω τους βαθιά ίχνη. Ο Πιπ και η Μπέτι έπρεπε να περάσουν μπροστά από το σπίτι του κυρίου Γκουν για να συναντήσουν τους άλλους και ο αστυνομικός τούς είδε από το παράθυρό του. Αναρωτήθηκε αν έκαναν κάτι που έπρεπε να ξέρει. Ήταν απόλυτα βέβαιος πως τα παιδιά βρίσκονταν στα ίχνη κάποιας υπόθεσης και ο Φεύγας δεν μπορούσε να αντέξει την ιδέα πως θα έλυναν πρώτοι το μυστήριο. Αποφάσισε να τους ακολουθήσει. Δεν μπορούσε να πάρει το ποδήλατό του με τόσο χιόνι κι έτσι ξεκίνησε με τα πόδια, προσπαθώντας βέβαια να μην τον πάρουν είδηση.

Μόλις όμως ο Πιπ και η Μπέτι συναντήθηκαν με τους άλλους, ο Μπάστερ αντιλήφθηκε ότι τους παρακο-

λουθούν. Σταμάτησε και γρύλισε κοιτάζοντας προς τα πίσω. Τα παιδιά στράφηκαν κι εκείνα και με την άκρη του ματιού τους διέκριναν τη γνωστή σκούρα μπλε στολή να κρύβεται γρήγορα πίσω από έναν φράχτη.

«Ο Φεύγας μάς παρακολουθεί» είπε περιφρονητικά ο Φρέντι. «Τι πρόβλημα που είναι! Δεν γίνεται να πάμε στο Μίλτον Χάουζ με αυτόν στο κατόπι μας. Τι θα κάνουμε;»

«Δεν είμαστε πολύ μακριά από το σπίτι μου» είπε ο Χάρι. «Τι λέτε; Να πάω εκεί και να γράψω ένα σημείωμα που θα τον κάνει να νομίζει πως λύνουμε ένα μυστήριο; Όχι αυτό που πραγματικά ερευνάμε αλλά ένα πλαστό».

Όλοι γέλασαν σιγανά.

«Ναι» συμφώνησε ο Φρέντι. «Και θα το ρίξουμε κάτω τάχα από απροσεξία για να το βρει αυτός! Βάζω στοίχημα πως θα το αρπάξει να το διαβάσει και θα ριχτεί με τα μούτρα στα ψεύτικα ίχνη! Ίσως έτσι πάψει να μας ενοχλεί».

Ο Χάρι πετάχτηκε στο σπίτι του κι έγραψε με μολύβι ένα σύντομο σημείωμα.

Αγαπητέ Φούσκα,

Θέλω να σου αποκαλύψω πως βρίσκομαι στα ίχνη του ληστή που έκλεψε εκείνα τα κοσμήματα. Φρόντισε να συναντηθούμε στο Φίλινγκ Χιλ και θα σου δείξω πού έκρυψε τα κλοπιμαία, προτού τα εξαφανίσει και πάλι.

Χάρι

Ο Χάρι χαμογελούσε καθώς σφράγιζε τον φάκελο. Συνάντησε τους άλλους και ξεκίνησαν και πάλι όλοι μαζί με την ελπίδα ότι ο κύριος Γκουν θα ήταν ακόμη πίσω τους.

Ο Φρέντι γέλασε όταν ο Χάρι τού είπε τι είχε γράψει.

«Ωραία! Τώρα ο Φεύγας πιστεύει πως κυνηγάμε έναν κλέφτη κοσμημάτων και θα τρέξει στο Φίλινγκ Χιλ για να κάνει μερικές έρευνες εκεί πέρα. Αυτό θα τον κρατήσει μακριά μας για λίγο!»

«Να τος, πίσω από εκείνο το δέντρο» είπε η Μπέτι. «Μην κοιτάξει κανείς. Εσείς, αγόρια, αρχίστε να σπρώχνετε μεταξύ σας, τάχα πως παίζετε, και πάνω στο παιχνίδι πετάξτε το σημείωμα. Έτσι ο Φεύγας θα νομίζει ότι σας έπεσε τυχαία».

«Καλή ιδέα, Μπέτι» την επαίνεσε ο Φρέντι. «Γίνεσαι όλο και καλύτερη ντετέκτιβ».

Τα παιδιά ξεκίνησαν και πάλι, κι όταν έφτασαν σε ένα σημείο όπου ο Φεύγας θα μπορούσε να τους βλέπει καλά, άρχισαν να σπρώχνονται κάνοντας πως αστειεύονταν μεταξύ τους. Ο Χάρι και ο Φρέντι προσπαθούσαν να ρίξουν ο ένας τον άλλο κάτω από το πεζοδρόμιο και κάποια στιγμή έριξαν με τρόπο το σημείωμα. Μετά, τα πέντε παιδιά και ο Μπάστερ συνέχισαν και πάλι τον δρόμο τους. Ο Μπάστερ λίγο έλειψε να τα χαλάσει όλα, όταν έτρεξε πίσω από το σημείωμα κι άρχισε να το μυρίζει.

«Μπάστερ! Βλακόσκυλο! Έλα εδώ και παράτα το χαρτί» είπε ο Φρέντι μιλώντας χαμηλόφωνα. «Μην τολμήσεις να το σηκώσεις και να μας το φέρεις!»

Ο Μπάστερ, αν και έκπληκτος, κατάλαβε ότι έπρεπε να αφήσει το σημείωμα εκεί που ήταν. Κουτσαίνοντας ακόμη πήγε πίσω στους άλλους, νιώθοντας πληγωμένος που ο Φρέντι τον είχε μαλώσει.

«Πώς θα ξέρουμε ότι ο Φεύγας το βρήκε και το πήρε;» ρώτησε ο Χάρι με αγωνία. «Μακάρι να πιάσει το κόλπο μας!»

«Θα μπω μέσα στο μαγαζί με τα ζαχαρωτά και θα τον παρακολουθήσω, ενώ εσείς θα συνεχίσετε να προχωράτε αμέριμνοι» είπε ο Φρέντι.

Έτσι το αγόρι μπήκε στο μαγαζί με τα γλυκά και, ενώ αγόραζε σοκολάτες, παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή τις κινήσεις του κυρίου Γκουν. Με μεγάλη χαρά τον είδε να σηκώνει το σημείωμα.

Στοιχηματίζω πως θα το διαβάσει, σκέφτηκε ο Φρέντι. Του αρέσει να χώνει τη μύτη του σε ξένες υποθέσεις.

Ο κύριος Γκουν έβαλε το σημείωμα στην τσέπη του. Φυσικά και σκόπευε να το διαβάσει! Δίστασε για λίγο, γιατί δεν ήξερε αν θα έπρεπε να συνεχίσει να ακολουθεί τα παιδιά ή να γυρίσει σπίτι του και να διαβάσει το σημείωμα. Μπορεί απ' αυτό να μάθαινε κάτι πολύ ενδιαφέρον!

Τελικά αποφάσισε να γυρίσει στο σπίτι του. Άνοιξε το σημείωμα, το διάβασε και ρουθούνησε με ικανοποίηση.

«Χα! Το ήξερα πως σκάρωναν κάτι» μουρμούρισε. «Ωστε βρίσκονται στα ίχνη κάποιου κλέφτη. Υποθέτω πως πρόκειται για τη ληστεία στο σπίτι των Σπάρλινγκ. Για κοίτα, φίλε μου, ποιος να το φανταζόταν πως ο λη-

στής θα ερχόταν προς τα εδώ; Στο Φίλινγκ Χιλ λένε πως θα συναντηθούν. Ωραία, θα περάσω αποκεί τώρα ή αργότερα κι αν δεν ανακαλύψω κάτι, να μη με λένε Θεόφιλο Γκουν!»

Ο κύριος Γκουν ήταν πολύ ευχαριστημένος.

Αυτά τα παιδιά νομίζουν ότι είναι πολύ έξυπνα, αλλά το σημείωμα που τους έπεσε πρόδωσε το παιχνίδι τους, σκέφτηκε ο αστυνομικός. Τώρα ξέρω τι κυνηγάνε. Το ήξερα πως είχαν ανακατευτεί πάλι σε κάτι. Δεν μπορούν να κάτσουν στ' αυγά τους ούτε λεπτό!

Έμεινε για λίγο βυθισμένος στις σκέψεις του.

Αυτό το παιδί, ο Χάρι, λέει πως ο κλέφτης άφησε τα πράγματα στο Φίλινγκ Χιλ για λίγο και μετά τα ξαναπήρε. Πού τα πήγε όμως; Και γιατί ενδιαφέρονται τόσο πολύ για το Μίλτον Χάουζ; Αχά! Το βρήκα! Ο κλέφτης έκρυψε τα κοσμήματα σ' εκείνο το άδειο σπίτι!

Αυτό δεν είχε καμιά σχέση βέβαια με το σενάριο που είχε σκαρφιστεί ο Χάρι, αλλά ο κύριος Γκουν ήταν πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του. Πίστευε πως καταλάβαινε τα πάντα τώρα. Με κάποιον τρόπο αυτά τα παιδιά είχαν χώσει τη μύτη τους στην υπόθεση της ληστείας στο σπίτι των Σπάρλινγκ, είχαν βρεθεί στα ίχνη του κλέφτη και είχαν ανακαλύψει πού είχε κρύψει τα κλοπιμαία. Τώρα ακολουθούσαν πάλι τα κοσμήματα και μπορεί το Μίλτον Χάουζ να ήταν το κλειδί του μυστηρίου!

Μάλιστα! Θα πρέπει να προσέχω πολύ αυτό το σπίτι αποδώ και πέρα, σκέφτηκε. Αν υπάρχουν τίποτα κοσμήματα κρυμμένα εκεί, εγώ θα είμαι αυτός που θα τα βρει

κι όχι εκείνος ο χοντρομπαλάς. Κόβει το μυαλό του αλλά όχι όσο το δικό μου. Χα! Θα τον κάνω να μετανιώσει που είπε πως το μυαλό μου θέλει λάδωμα!

Στο μεταξύ, χωρίς να ξέρουν τίποτα για όλες αυτές τις σκέψεις που έκανε ο κύριος Γκουν, τα παιδιά πήγαιναν προς το Μίλτον Χάουζ, κοιτάζοντας πάντα πίσω τους, μήπως ο αστυνομικός συνέχιζε να τα παρακολουθεί.

«Δεν νομίζω πως μας ακολουθεί πια» είπε ο Φρέντι. «Πιθανόν τώρα να είναι ήδη στον δρόμο για το Φίλινγκ Χιλ!»

Έφτασαν στο Μίλτον Χάουζ και σχεδόν αμέσως ο Φρέντι έβγαλε ένα επιφώνημα έκπληξης.

«Κοιτάξτε εκεί! Υπάρχουν πατημασιές μπροστά στην πόρτα!»

Τα παιδιά τις παρατήρησαν με προσοχή. Είδαν μια γραμμή από ίχνη, πολύ μεγάλα ίχνη, να διασχίζουν το μονοπάτι και να καταλήγουν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού. Υπήρχε κι άλλη μια γραμμή, παράλληλη με την πρώτη, που οδηγούσε πίσω στον δρόμο.

«Κάποιος ήταν εδώ» είπε ο Φρέντι με υπερένταση.

«Ναι, θα έλεγα πως πραγματικά έβαλες σε υποψίες τον Τζον Χένρι Σμιθ και ήρθε εδώ πέρα τη νύχτα!» συμπέρανε ο Χάρι.

«Πώς ήρθε;» αναρωτήθηκε ο Πιπ.

«Με αυτοκίνητο μάλλον!» είπε η Ντέζι. «Είδα ίχνη από ρόδες αυτοκινήτου έξω στον δρόμο, αλλά δεν έδωσα σημασία. Ελάτε να δείτε».

Πήγαν όλοι μαζί να δουν και διαπίστωσαν πως πραγ-

ματικά ένα αυτοκίνητο είχε περάσει από τον δρόμο με τις καστανιές την προηγούμενη νύχτα και είχε σταματήσει έξω από το Μίλτον Χάουζ. Εκεί είχε κάνει στροφή και είχε γυρίσει πίσω από τον ίδιο δρόμο. Τα σημάδια από τις ρόδες του φαίνονταν πολύ καθαρά.

«Τώρα βρίσκουμε μια άκρη!» είπε ο Πιπ. «Απ' ότι φαίνεται, ο τύπος με τον οποίο μίλησες στο τηλέφωνο για το Μίλτον Χάουζ ανησύχησε όταν κατάλαβε ότι κάποιος μπορεί να ξέρει κάτι και ήρθε εδώ για να δει αν είναι όλα εντάξει. Ποιος ήταν όμως; Ο Τζον Χένρι Σμιθ; Και ποιος είναι τέλος πάντων αυτός ο τύπος; Πολύ θα ήθελα να ξέρω».

«Ας σκαφαλώσουμε στο δέντρο για να δούμε αν έχει αλλάξει κάτι στο δωμάτιο» πρότεινε ο Χάρι.

Έτσι, ανέβηκαν όλοι πάνω στο δέντρο και ο ένας μετά τον άλλο άρχισαν να σαρώνουν με το βλέμμα το δωμάτιο. Είδαν μερικά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα!

«Κάποιος έβαλε μια τσαγιέρα πάνω στο μάτι της κουζίνας» είπε η Ντέζι.

«Και κάποιος γέμισε με κονσέρβες το απέναντι ράφι» συμπλήρωσε ο Πιπ.

«Και υπάρχουν μερικά βιβλία στο περβάζι του παραθύρου που δεν ήταν εκεί την προηγούμενη φορά... Βιβλία σε μια ξένη γλώσσα που δεν ξέρω» πρόσθεσε ο Χάρι.

«Και το δωμάτιο έχει ξεσκονιστεί» πετάχτηκε η Μπέτι. «Δείχνει αρκετά καθαρό τώρα. Και είδα δύο κουβέρτες πάνω στον καναπέ. Τι να σημαίνουν, άραγε, όλα αυτά;»

«Σημαίνουν πως το δωμάτιο ετοιμάστηκε για να δεχτεί κάποιον επισκέπτη!» είπε θριαμβευτικά ο Φρέντι. «Ναι, μόνο αυτό μπορεί να σημαίνουν όλες οι ετοιμασίες. Ποιος όμως να είναι ο επισκέπτης; Όχι ο κύριος Τζον Χένρι Σμιθ – είμαι βέβαιος γι' αυτό! Κάποιος άλλος που χρησιμοποιεί το δωμάτιο κατά διαστήματα, όταν θέλει να κρυφτεί. Είναι πολύ παράξενο».

«Μακάρι να μπορούσαμε να μπούμε μέσα και να εξερευνήσουμε όλο το σπίτι» είπε ο Πιπ. «Δυστυχώς, όμως, τα πάντα είναι πολύ καλά κλεισμένα».

«Περίμενε μια στιγμή» είπε ο Φρέντι έπειτα από αρκετή σκέψη. «Μπορεί να υπάρχει τρόπος. Μόλις σκέφτηκα κάτι. Αν υπάρχει τρύπα για τα κάρβουνα, ίσως να υπάρχει και τρόπος να μπούμε μέσα».

«Τι θες να πεις;» ρώτησαν οι άλλοι αρκετά μπερδεμένοι.

«Ελάτε και θα δείτε» είπε ο Φρέντι .

Κατέβηκαν από το δέντρο και ακολουθώντας τον Φρέντι κατευθύνθηκαν στην είσοδο της κουζίνας. Το χιόνι είχε αρχίσει να πέφτει και πάλι και ο Φρέντι ήταν ευχαριστημένος.

«Το χιόνι θα κρύψει τις πατημασιές μας» είπε. «Είχα αρχίσει να ανησυχώ γι' αυτές. Κοιτάξτε! Αυτό είναι που ήλπιζα να δω!»

Έδειξε με το χέρι του ένα σημείο στο έδαφος, που το είχε καθαρίσει από το χιόνι με την μπότα του. Οι υπόλοιποι είδαν ένα στρογγυλό σιδερένιο καπάκι, οι άκρες του οποίου ήταν μαύρες από την παλιά καρβουνόσκηνη.

«Μια καταπακτή... Από αυτήν έριχναν το κάρβουνο στην καρβουναποθήκη στο υπόγειο» είπε ο Φρέντι. «Αυτή σίγουρα οδηγεί σε ένα υπόγειο για κάρβουνα και αποκεί θα υπάρχουν σκαλιά που οδηγούν στην κουζίνα. Αν, λοιπόν, περάσουμε απ' αυτή την τρύπα και βρεθούμε στο υπόγειο, αποκεί πολύ εύκολα θα μπορέσουμε να ανεβούμε στο κυρίως σπίτι!»

«Φούσκα, είσαι απίθανος!» παραδέχτηκαν τα παιδιά.

«Όμως νομίζεις πως θα ήταν καλή ιδέα να μπούμε μέσα μ' αυτά τα ρούχα;» πρόσθεσε ο Πιπ. «Θα γίνουμε χάλια και ξέρω καλά πως η μητέρα μου θα κάνει ένα σωρό περίεργες ερωτήσεις, αν με δει να πηγαίνω στο σπίτι βουτηγμένος στην καρβουνόσκονη».

«Έχεις δίκιο, δεν μπορούμε να κατέβουμε τώρα» μурμουρίσε ο Φρέντι. «Θα κατέβω μόνος μου το βράδυ!»

Τα παιδιά τον κοίταξαν με δέος. Να πάει στο Μίλτον Χάουζ, το μυστηριώδες σπίτι, νυχτιάτικα, και να κατέβει στο υπόγειο με τα κάρβουνα! Στα μάτια τους αυτό φάνταζε σαν ηρωικός άθλος.

«Θα μεταμφιεστώ κιόλας» είπε ο Φρέντι.

«Γιατί;» τον ρώτησε η Μπέτι.

«Έτσι, για καλό και για κακό. Δεν θέλω να με αναγνωρίσει κανείς».

«Α, εννοείς μήπως σε δει ο κύριος Γκουν» είπε η Μπέτι.

Ο Φρέντι δεν εννοούσε καθόλου αυτό. Ήθελε να μεταμφιεστεί απλά και μόνο επειδή του άρεσε. Γιατί αγόρασε τότε τόσα πράγματα, αν ήταν να μην τα χρησιμοποιεί αρκετά;

Αισθάνθηκε σπουδαίος και δυνατός. Το μυστήριο, όπως είχε πει και την προηγούμενη μέρα, αποκτούσε ενδιαφέρον! Πολύ γρήγορα, χωρίς καμιά αμφιβολία, τα Πέντε Λαγωνικά θα το έλυναν και θα μπορούσαν να μιλήσουν στον επιθεωρητή Τζενκς γι' αυτό.

«Δεν θα πούμε λέξη στον επιθεωρητή, μέχρι να το ξεκαθαρίσουμε εντελώς ώστε να είμαστε σε θέση να του πούμε τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια» είπε ο Φρέντι. «Τότε, αν πρέπει να γίνουν συλλήψεις ή κάτι τέτοιο, αυτό θα είναι δική του δουλειά».

«Τι λες τώρα! Νομίζεις πως υπάρχει περίπτωση άνθρωποι να συλληφθούν και να πάνε φυλακή;» ρώτησε η Μπέτι με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη.

«Ποτέ δεν ξέρεις» είπε μεγαλόπρεπα ο Φρέντι. «Λοιπόν, καλύτερα να πηγαίνουμε τώρα. Αργότερα θα σας πω και τα σχέδιά μου για απόψε το βράδυ».

Το κρυφό δωμάτιο

Τα Πέντε Λαγωνικά και ο Μπάστερ ήταν καθισμένοι γύρω από το τζάκι στη βιβλιοθήκη του Πιπ και συζητούσαν για τα νυχτερινά σχέδια του Φρέντι.

«Οι γονείς μου θα λείψουν για δυο μέρες» είπε ο Φρέντι. «Είμαι τυχερός. Έτσι δεν θα ξέρουν αν θα είμαι εκεί απόψε ή όχι. Θα πάω στο καλοκαιρινό σπιτάκι στο Μίλτον Χάουζ και θα βολευτώ εκεί με μερικές κουβέρτες. Αν δεν ακούσω τίποτα μέχρι τα μεσάνυχτα θα μπω στο σπίτι από την καταπακτή».

«Κι έτσι και σε πιάσουν;» ρώτησε ο Πιπ.

«Το σκέφτηκα κι αυτό» είπε συλλογισμένα ο Φρέντι. «Αν γίνει κάτι τέτοιο, πρέπει με κάποιον τρόπο εσείς να το μάθετε. Ακούστε, λοιπόν, ποιος είναι αυτός ο τρόπος. Φαντάζομαι πως αν με πιάσουν, θα με κλειδώσουν κάπου, σε κάποιο δωμάτιο ίσως. Από το παράθυρο αυτού του δωματίου εγώ θα πετάξω έξω ένα σημείωμα. Το πρωί, αν δεν έχω γυρίσει, κάποιος από σας θα έρθει

εκεί και με πολλή προσοχή θα ψάξει γύρω από το σπίτι για να βρει το σημείωμα. Καταλάβετε; Θα είναι, βέβαια, ένα αόρατο σημείωμα».

Η περιγραφή του Φρέντι ακουγόταν συναρπαστική. Μόνο η Μπέτι έδειχνε σοβαρή.

«Αχ, φοβάμαι μη σε πιάσουν, Φούσκα!»

«Μην ανησυχείς. Είμαι τσακάλι εγώ!» την καθησύχασε εκείνος. «Αυτοί οι τύποι θα πρέπει να είναι πάρα πολύ πονηροί για να με πιάσουν!»

«Εντάξει» είπε ο Χάρι. «Θα πας απόψε μεταμφιεσμένος στο Μίλτον Χάουζ και θα περιμένεις μέχρι τα μεσάνυχτα για να δεις αν θα έρθει κανείς. Αν δεν εμφανιστεί κανένας, θα μπεις στο σπίτι από την καταπακτή και θα εξερευνήσεις το κρυφό δωμάτιο για να βρεις –αν μπορείς– πληροφορίες για τον μυστηριώδη Τζον Χένρι Σμιθ. Αλήθεια, αναρωτιέμαι ακόμη γιατί αυτό το παράθυρο έχει κάγκελα, αφού δεν υπήρχαν ποτέ παιδιά στο σπίτι».

«Δεν ξέρω» είπε ο Φρέντι. «Αλλά νομίζω πως απόψε θα μάθω».

«Αν δεν σε πιάσουν, θα γυρίσεις στο σπίτι σου, θα κοιμηθείς και θα συναντηθούμε το πρωί για να μας τα πεις όλα» συνέχισε ο Χάρι. «Αν όμως δεν εμφανιστείς, ένας από μας θα έρθει να κατασκοπεύσει στο σπίτι και θα ψάξει να βρει ένα σημείωμα γραμμένο με αόρατο μελάνι. Μην ξεχάσεις να πάρεις ένα πορτοκάλι μαζί σου, Φούσκα, για την περίπτωση που χρειαστεί να γράψεις εκείνο το σημείωμα».

«Φυσικά και δεν θα το ξεχάσω» είπε ο Φρέντι. «Αλλά αφού δεν πρόκειται να με πιάσουν, δεν θα υπάρχουν και γράμματα που θα πέφτουν από παράθυρα! Μην ανησυχείς!»

«Έτσι κι αλλιώς, Φούσκα, ξέρεις πώς να βγαίνεις από κλειδωμένα δωμάτια, αν χρειαστεί» είπε η Μπέτι.

«Φυσικά» απάντησε ο Φρέντι. «Δεν έχω ανάγκη εγώ, να είστε σίγουροι γι' αυτό».

Αφού οι γονείς του Φρέντι έλειπαν, τα Πέντε Λαγωνικά αποφάσισαν να πάνε στο σπίτι του και να του κρατήσουν συντροφιά ενόσω εκείνος θα μεταμφιεζόταν. Όλοι τους ένιωθαν ενθουσιασμένοι, αν και η Μπέτι πίστευε πως αυτή η μυστηριώδης υπόθεση ήταν επικίνδυνη και η ίδια έδειχνε αρκετά ανήσυχη.

«Μην είσαι ανόητη» είπε ο Φρέντι. «Τι κίνδυνο μπορεί να κρύβει; Θα τα καταφέρω μια χαρά, σου λέω. Πρόκειται για μια περιπέτεια σαν όλες τις άλλες... Και άνθρωποι σαν εμένα δεν λένε ποτέ "όχι" σε περιπέτειες».

«Είσαι πολύ γενναίος, Φούσκα» είπε η Μπέτι.

«Αυτό δεν είναι τίποτα!» καμάρωσε ο Φρέντι. «Μπορώ να σου μιλήσω για μια περίπτωση όπου στάθηκα στ' αλήθεια γενναίος. Αλλά υποθέτω πως θα σας κάνω να βαρεθείτε, έτσι δεν είναι;» ρώτησε κοιτάζοντας γύρω του ερευνητικά.

«Ναι, σίγουρα θα βαρεθούμε!» βιάστηκε να τον διαβεβαιώσει ο Πιπ. «Θα βάλεις κι εκείνα τα απαίσια δόντια, Φούσκα;»

«Φυσικά!» είπε ο Φρέντι και τα έβαλε στο στόμα του.

Αμέσως όλη του η εμφάνιση άλλαξε και καθώς χαμογέλασε στα παιδιά γύρω του, τα τρομακτικά πεταχτά δόντια τον έκαναν να μοιάζει εντελώς διαφορετικός από τον συνηθισμένο εαυτό του.

Ο Φρέντι έδειχνε τέλειος όταν τον άφησαν οι άλλοι της παρέας παίρνοντας και τον Μπάστερ μαζί τους. Το αγόρι είχε αποφασίσει πως δεν ήταν σωστό να αφήσει τον σκύλο μόνο του στο σπίτι, αφού θα γάβγιζε ως το πρωί. Έτσι, τον έστειλε να περάσει τη νύχτα με τον Χάρι και την Ντέζι. Η Μπέτι ήθελε να τον πάρει αυτή στο δικό τους σπίτι, αλλά ο Πιπ είπε πως η μητέρα τους θα έκανε ένα σωρό ερωτήσεις, αν ο Μπάστερ εμφανιζόταν ξαφνικά για να μείνει εκεί τη νύχτα, κι αυτό μπορεί να είχε απρόβλεπτες συνέπειες για τη νυχτερινή αποστολή του Φρέντι.

Έτσι ο Χάρι και η Ντέζι τον πήραν στο δικό τους σπίτι και ο Μπάστερ, αν και παραξενεμένος, τους ακολούθησε κουτσαίνοντας κάθε φορά που το θυμόταν! Πίστευε πως ο Φρέντι θα πήγαινε να τον πάρει από τον Χάρι κάποια στιγμή αργά ή γρήγορα.

Ο Φρέντι έμεινε ξάγρυπνος μέχρι αργά εκείνο το βράδυ διαβάζοντας. Ήταν ντυμένος σαν το αγόρι από τη Γαλλία και η μεταμφίεσή του ήταν τέλεια. Αν του έριχνε κανείς μια ματιά σ' αυτή την κατάσταση, θα πάθαινε σοκ. Ευτυχώς, κανένας δεν τον είδε.

Όταν πήγε δέκα η ώρα, ο Φρέντι γλίστρησε ήσυχα έξω από το σπίτι. Το φεγγάρι ήταν σχεδόν γεμάτο και το φεγγαρόφωτο έκανε το λευκό χιόνι να λάμπει. Τα βή-

ματα του Φρέντι δεν ακούγονταν καθόλου. Βγήκε στον δρόμο, πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στον λόφο κι έφτασε στον δρόμο με τις καστανιές προχωρώντας κοντά στους φράχτες, εκεί που υπήρχαν σκοτεινές σκιές. Δεν είδε κανέναν. Ο κύριος Γκουν δεν έκανε περιπολία εκείνο το βράδυ, γιατί ήταν κρεβατωμένος στο σπíti του με βαρύ κρυολόγημα που τον είχε πιάσει ξαφνικά και τον ταλαιπωρούσε. Αλλιώς θα ήταν εκεί, γύρω από το Μίλτον Χάουζ, στην προσπάθειά του να βρει στοιχεία.

Τώρα, όμως, ήταν στο κρεβάτι, φταρνιζόταν δυνατά και προσπαθούσε να κοιμηθεί πίνοντας καυτό τσάι με λεμόνι και μέλι, αποφασισμένος να ξεφορτωθεί αυτό το κρυολόγημα μέχρι την άλλη μέρα, για να μη δώσει την ευκαιρία σ' εκείνα τα ενοχλητικά παιδιά να λύσουν πριν από την αφεντιά του αυτό το νέο μυστήριο.

Έτσι, δεν υπήρχε κανένας για να παρακολουθήσει τον Φρέντι. Γλίστρησε μέσα από τη μεγάλη πύλη, παραμένοντας πάντα στη σκιά, κι έκανε τον γύρο του σπιτιού, ελπίζοντας πως ακόμα κι αν ερχόταν κανείς στο Μίλτον Χάουζ την επόμενη μέρα, δεν θα πρόσεχε τις πατημασιές του. Έφτασε στο μικρό, ετοιμόρροπο καλοκαιρινό ξυλόσπιτο και μπήκε μέσα. Είχε μαζί του δύο χοντρές κουβέρτες, τις οποίες άφησε πάνω σ' ένα κάθισμα.

Πήγε να ρίξει μια ματιά στο κρυφό δωμάτιο με τα περιέργα κάγκελα. Ήταν κανείς εκεί; Θα ερχόταν κάποιος μέσα στη νύχτα;

Έκανε κρύο. Ο Φρέντι γύρισε στο σπιτάκι και τυλίχτηκε με τις κουβέρτες. Σε λίγο ζεστάθηκε. Άρχισε να

νυστάζει και ανοιγόκλεινε συνέχεια τα μάτια του για να κρατηθεί ξύπνιος. Ξαφνικά άκουσε το ρολόι της εκκλησίας του χωριού να χτυπάει έντεκα. Τότε θα πρέπει να αποκοιμήθηκε, γιατί το επόμενο πράγμα που άκουσε ήταν το ρολόι να χτυπάει και πάλι. Αυτή τη φορά χτύπησε δώδεκα.

«Θεέ μου» μουρμούρισε ο Φρέντι «είναι μεσάνυχτα! Πρέπει να με πήρε ο ύπνος. Αφού δεν συνέβη τίποτα και δεν ήρθε κανένας μέχρι τώρα, είναι μάλλον απίθανο να έρθει τόσο αργά. Μπορώ, λοιπόν, να πάω να χωθώ στην καταπακτή και να μπω στο σπίτι».

Ο Φρέντι είχε φορέσει τα πιο παλιά του ρούχα. Η μητέρα του δεν ήταν τόσο απαιτητική όσο εκείνη του Πιπ, αλλά ακόμα κι αυτή θα τον μάλωνε αν έβλεπε τα ρούχα του γεμάτα καρβουνόσκονη. Ο Φρέντι έμοιαζε με μικρό λωποδύτη όταν πέταξε τις κουβέρτες και στάθηκε στο φεγγαρόφωτο προσπαθώντας να ακούσει αν υπήρχε κανείς τριγύρω. Φορούσε την περούκα με τα κατσαρά μαλλιά, είχε βάψει το πρόσωπό του κάτωχρο, είχε κολλήσει τα μαύρα φρύδια και φυσικά είχε βάλει και τα απαίσια δόντια. Σίγουρα, με τέτοια φρικτή εμφάνιση, ήταν ικανός να τρομάξει οποιονδήποτε κι αν συναντούσε.

Προχώρησε παράλληλα με τον φράχτη μέχρι την είσοδο της κουζίνας, μένοντας πάντα στη σκιά. Έφτασε στην καταπακτή. Το χιόνι την είχε καλύψει και πάλι, αλλά ο Φρέντι ήξερε περίπου πού βρισκόταν. Την καθάρισε από το χιόνι, έσκυψε κάτω και τράβηξε το σι-

δερένιο καπάκι. Ήθελε πολύ δυνατό τράβηγμα, αλλά στο τέλος βγήκε τόσο απότομα, που ο Φρέντι έπεσε με γδούπο ανάσκελα πάνω στο χιόνι και το καπάκι κατρακύλησε κάτω με αρκετό θόρυβο. Κράτησε την ανάσα του, αλλά τίποτα δεν τάραξε την ησυχία της νύχτας. Σηκώθηκε προσεκτικά, έσπρωξε το καπάκι ακόμα πιο μακριά και μετά έριξε το φως του φακού του κάτω στο σκοτεινό άνοιγμα για να δει πόσο βαθιά ήταν η καταπακτή. Ευτυχώς γι' αυτόν, ένας σωρός από κάρβουνα φαινόταν ακριβώς κάτω από το άνοιγμα. Θα μπορούσε να πέσει πάνω σ' αυτόν αρκετά εύκολα. Έτσι, γλίστρησε μέσα στην τρύπα και προσγειώθηκε στο κάρβουνο, σηκώνοντας καρβουνόσκηνη παντού ολόγυρα. Το αγόρι γλίστρησε πάνω στη μία πλευρά του σωρού και πάτησε στο πέτρινο δάπεδο του υπογείου. Σηκώθηκε, τίναξε τα ρούχα του για να φύγει η καρβουνόσκηνη και άναψε πάλι τον φακό του. Είδε μια πέτρινη σκάλα που οδηγούσε σε μια κλειστή πόρτα – η κουζίνα ή η πόρτα του πλυσταριού, υπέθεσε. Ανέβηκε σιγά σιγά τα σκαλιά και γύρισε απαλά το πόμολο. Η πόρτα άνοιξε και το αγόρι μπήκε σ' ένα μεγάλο πλυσταριό, που το έλουζε το φεγγαρόφωτο. Ήταν εντελώς άδειο. Πήγε στο διπλανό δωμάτιο. Ήταν η κουζίνα. Κι αυτή ήταν άδεια, αλλά στο σκονισμένο πάτωμα ο Φρέντι είδε τις ίδιες μεγάλες πατημασιές που είχε προσέξει στο χιονισμένο μονοπάτι την προηγούμενη μέρα.

Ίσως μπορέσω να ανέβω μέχρι το κρυφό δωμάτιο, σκέφτηκε το αγόρι. Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά,

που νόμιζε πως αντηχούσε σε όλο το δωμάτιο. Ήταν πολύ περίεργο συναίσθημα να είναι εντελώς μόνος του σ' ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι, ξέροντας πως περίεργοι άνθρωποι έρχονταν εδώ κρυφά για κάποιον μυστηριώδη λόγο!

Ο Φούσκας ήταν βέβαιος πως δεν υπήρχε ψυχή εκεί, αλλά αναπηδούσε σε κάθε σκιά που κινιόταν και σχεδόν οι τρίχες του κεφαλιού του σηκώθηκαν ολόρθες όταν το πάτωμα σε κάποιο σημείο έτριξε δυνατά κάτω από τα πόδια του. Ο Φρέντι έριξε το φως του φακού του ολόγυρα στο σκοτεινό σπίτι. Κοίταξε σε όλα τα δωμάτια. Όλα ήταν εντελώς άδεια. Εξερεύνησε ολόκληρο το ισόγειο, τον πρώτο και τον δεύτερο όροφο. Το κρυφό δωμάτιο ήταν στον τρίτο όροφο, που ήταν και ο τελευταίος του σπιτιού. Ο Φρέντι ανέβηκε τις σκάλες που οδηγούσαν ως εκεί, προσπαθώντας να περπατάει όσο πιο αθόρυβα γινόταν, αν και είχε τη βεβαιότητα πως δεν υπήρχε κανένας άλλος στο σπίτι.

Έφτασε στον τελευταίο όροφο. Έριξε μια ματιά στο πρώτο δωμάτιο που είδε. Ήταν άδειο. Κοίταξε και στο διπλανό. Κι αυτό ήταν άδειο. Το τρίτο, όμως, ήταν το κρυφό δωμάτιο! Ο Φρέντι έσπρωξε την πόρτα, που άνοιξε μαλακά και αργά. Κοίταξε μέσα. Σιωπηλό και γαλήνιο, κάτω από το φωτεινό φεγγαρόφωτο, ήταν ένα πολύ άνετο δωμάτιο, μεγάλο, ψηλοτάβανο, όπως όλα τα δωμάτια, και πολύ καλά επιπλωμένο. Ο Φρέντι μπήκε. Το δωμάτιο έδειχνε να έχει καθαριστεί καλά και να έχει ξεσκονιστεί προσεκτικά αρκετά πρόσφατα. Ένας μι-

κρός σωρός από κονσέρβες με κρέας και φρούτα ήταν πάνω σ' ένα ράφι. Η τσαγιέρα πάνω στο μάτι της κουζίνας είχε μέσα νερό, ενώ πάνω στο τραπέζι βρισκόταν κι ένα κουτάκι με τσάι. Βιβλία υπήρχαν στο περβάζι του παραθύρου και ο Φρέντι ξεφύλλισε μερικά απ' αυτά. Όλα ήταν γραμμένα σε μια ξένη γλώσσα και δεν μπορούσε να καταλάβει λέξη. Ο καναπές είχε μετατραπεί σε κρεβάτι, καθώς τα μαξιλάρια ήταν όλα στοιβαγμένα στη μία πλευρά και ζεστές κουβέρτες υπήρχαν διπλωμένες πάνω του. Όλες αυτές οι ετοιμασίες τού φαίνονταν πολύ ύποπτες.

Υποθέτω πως πρέπει να γυρίσω πίσω στο σπιτάκι, σκέφτηκε ο Φρέντι. Μακάρι να έβρισκα τίποτα γράμματα ή έγγραφα που θα με βοηθούσαν να καταλάβω περισσότερα γι' αυτό το περίεργο δωμάτιο. Αλλά δεν βλέπω να υπάρχουν τέτοια πράγματα εδώ μέσα.

Κάθισε στον καναπέ και χασμουρήθηκε. Τότε το βλέμμα του έπεσε σ' ένα μικρό ντουλάπι στον τοίχο. Αναρωτήθηκε τι να είχε μέσα. Προσπάθησε να το ανοίξει, αλλά το ντουλάπι ήταν κλειδωμένο. Ο Φρέντι έβαλε το χέρι στην τσέπη του κι έβγαλε μια μεγάλη αρμαθιά κλειδιά. Πλούτιζε στα κρυφά τη συλλογή του, καθώς είχε μάθει ότι οι περισσότεροι ντετέκτιβ μπορούσαν να κλειδώσουν ή να ξεκλειδώσουν πόρτες ή ντουλάπια με πολύ μεγάλη ευκολία. Είχαν κάτι περίεργα κλειδιά που τα έλεγαν «πασπαρτού», τα οποία είχαν τη δυνατότητα να ξεκλειδώσουν εύκολα σχεδόν οτιδήποτε χρειαζόταν κλειδί.

Αποδείχτηκε, όμως, αδύνατο να προμηθευτεί ένα τέτοιο κλειδί, και μάλιστα η αναζήτησή του τον είχε φέρει πολλές φορές στη δύσκολη θέση να πρέπει να απαντήσει σε πολλές περίεργες ερωτήσεις που του έκαναν οι καταστηματάρχες από τους οποίους το ζητούσε. Έτσι, ο Φρέντι αναγκάστηκε να μαζεύει όποιο παλιό κλειδί έβρισκε και τώρα είχε μια μεγάλη συλλογή, η οποία βάραινε σημαντικά την τσέπη του παλτού του. Τα έβγαλε όλα έξω.

Με μεγάλη υπομονή και μεθοδικότητα, ο Φρέντι δοκίμαζε το ένα κλειδί μετά το άλλο στην κλειδαριά του μικρού ντουλαπιού και, με μεγάλη έκπληξη αλλά και ευχαρίστηση, είδε πως ένα απ' αυτά τα κλειδιά κατάφερε να ξεκλειδώσει το πορτάκι! Μέσα υπήρχε ένα βιβλιαράκι, κάτι σαν σημειωματάριο, με τις σελίδες του γεμάτες με αριθμούς και ονόματα και τίποτε άλλο. Φάνηκε άχρηστο στον Φρέντι.

Ίσως ο επιθεωρητής Τζενκς να θέλει να του ρίξει μια ματιά, σκέφτηκε. Έριξε το βιβλιαράκι στην τσέπη του και κλείδωσε ξανά την πόρτα του ντουλαπιού. Σύντομα θα πρέπει να του αναφέρουμε όσα ξέρουμε γι' αυτή τη μυστηριώδη υπόθεση και μάλλον θα χρειαστεί όλες τις αποδείξεις που μπορούμε να βρούμε.

Ξανακάθισε στον καναπέ. Ο ενθουσιασμός του είχε πια κοπάσει και τώρα νύσταζε πάρα πολύ. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν μία και τέταρτο. Θεέ και Κύριε! Είχε μείνει πολλή ώρα μέσα στο Μίλτον Χάουζ.

«Θα ξεκουραστώ λιγάκι σ' αυτόν τον άνετο καναπέ

και μετά θα φύγω» μουρμούρισε ο Φρέντι και κουλουριάστηκε πάνω του.

Σε μισό λεπτό είχε αποκοιμηθεί. Αυτό όμως αποδείχτηκε τραγικό λάθος...

Δύσκολες ώρες για τον Φρέντι

Ο φίλος μας κοιμόταν βαθιά. Η περιπέτειά του τον είχε κουράσει. Ο καναπές ήταν πολύ άνετος και παρόλο που το δωμάτιο δεν είχε ζεστασιά, οι κουβέρτες ήταν ζεστές και μαλακές. Το αγόρι ονειρευόταν τη στιγμή που θα γινόταν μεγάλος ντετέκτιβ, πιο σπουδαίος ακόμα και απ' αυτό τον μεγάλο Σέρλοκ Χολμς!

Μέσα στα όνειρά του ποτέ δεν έφτασε ως τα αυτιά του ο ήχος του αυτοκινήτου που γύρω στις τέσσερις και μισή τα ξημερώματα ανέβηκε αργά τον δρόμο με τις καστανιές και σταμάτησε έξω από το Μίλτον Χάουζ. Ο Φρέντι δεν άκουσε ποτέ τους ανθρώπους να περπατούν στο μονοπάτι. Ούτε το κλειδί που άνοιξε την εξώπορτα. Δεν άκουσε τα βήματα ούτε τις φωνές που αντιλάλησαν ξαφνικά στο παλιό, άδειο σπίτι. Ο Φρέντι κοιμόταν του καλού καιρού. Ο καναπές ήταν ζεστός και άνετος. Δεν ξύπνησε ούτε και όταν κάποιος άνοιξε την πόρτα του κρυφού δωματίου και μπήκε μέσα. Κανένας

δεν τον πρόσεξε στην αρχή. Ένας άντρας διέσχισε το δωμάτιο, πήγε στο παράθυρο και τράβηξε προσεκτικά τις βαριές κουρτίνες προτού ανάψει το φως. Ούτε μία ακτίνα φωτός δεν μπορούσε να διαπεράσει τις κλειστές κουρτίνες. Απέξω το σπίτι φαινόταν άδειο όπως πάντα.

Ένας άλλος άντρας μπήκε στο δωμάτιο κι έβγαλε μια κραυγή έκπληξης.

«Κοίτα εκεί!»

Έδειξε τον καναπέ όπου ο Φρέντι κοιμόταν ήσυχα σαν την Ωραία Κοιμωμένη στο παλάτι της! Οι δύο άντρες κοίταξαν με απέραντη έκπληξη τον Φρέντι. Τα κατσαρά μαύρα μαλλιά της περούκας του, τα μεγάλα μαύρα φρύδια του και τα απαίσια πεταχτά δόντια του τον έκαναν ένα πολύ περίεργο θέαμα.

«Ποιος είναι τούτος; Τι κάνει εδώ;» αναφώνησε ένας από τους άντρες έκπληκτος και οργισμένος.

Ταρακούνησε άγρια τον Φρέντι από τον ώμο. Το αγόρι ξύπνησε κι άνοιξε τα μάτια του, που ήταν στεφανωμένα με τα μεγάλα, πυκνά φρύδια της μεταμφίεσης. Δεν χρειάστηκε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα για να καταλάβει πού ήταν και να συνειδητοποιήσει πως είχε αποκοιμηθεί στο κρυφό δωμάτιο και τώρα τον είχαν πιάσει στη φάκα! Ένα ρίγος τον διαπέρασε. Οι άντρες δεν έδειχναν ούτε φιλικοί ούτε ευχάριστοι.

«Τι κάνεις εδώ;» είπε ο πιο μεγαλόσωμος από τους δύο τύπους, ένας κοκκινοπρόσωπος άντρας με γουρλωτά μάτια σαν του κυρίου Γκουν και μια κοντή, μαύρη γενειάδα.

Ο άλλος άντρας ήταν κοντός και είχε ένα στρογγυλό ωχρό πρόσωπο με μαύρα μάτια σαν κουμπιά και τα πιο λεπτά χείλη που είχε δει ποτέ ο Φρέντι.

Το αγόρι ανακάθισε και κοίταξε με προσοχή τους δύο άντρες. Δεν ήξερε τι να πει.

«Ήπιες το αμίλητο νερό;» ρώτησε σαρκαστικά ο κοκκινοπρόσωπος άντρας. «Τι γυρεύεις στο σπίτι μας;»

Ο Φούσκας πήρε την απόφαση να προσποιηθεί και πάλι τον Γάλλο.

«Je ne comprends pas» είπε δηλώνοντας ότι δεν καταλαβαίνει.

Δυστυχώς, όμως, ο ένας από τους άντρες μιλούσε γαλλικά και πέταξε μια μακρόσυρτη και απειλητική πρόταση, την οποία ο Φούσκας δεν μπόρεσε να καταλάβει και πολύ καλά.

Το αγόρι συνειδητοποίησε πως δεν θα μπορούσε να παραστήσει πλέον τον Γάλλο. Τότε, λοιπόν, θα μιλούσε την ακαταλαβίστικη γλώσσα που αυτός και οι άλλοι της παρέας μιλούσαν καμιά φορά όταν ήθελαν να μπερδέψουν κάποιον.

«Δέκεν ξεκερώκο τικικοκοτάκα!» είπε όσο πιο σοβαρά μπορούσε.

Οι άντρες έδειξαν να μπερδεύονται.

«Τι σόι γλώσσα είναι τούτη;» είπε ο κοκκινοπρόσωπος άντρας στον σύντροφό του.

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του δηλώνοντας άγνοια.

«Μίλα γαλλικά!» πρόσταξε τον Φρέντι.

«Θάκα μικιλακαώκω οκοπόκως θεκελόκω!» απάντησε ο Φρέντι με ετοιμότητα.

«Ποτέ μου δεν έχω ακούσει να μιλάνε τέτοια γλώσσα» είπε ο μεγαλόσωμος άντρας. «Το αγόρι δείχνει να είναι ξένο. Αναρωτιέμαι από πού κρατά η σκούφια του. Θα πρέπει να ανακαλύψουμε πώς μπήκε εδώ μέσα».

Γύρισε και πάλι προς τον Φρέντι και του μίλησε πρώτα στα αγγλικά, μετά στα γαλλικά, έπειτα στα γερμανικά και κατόπιν σε μια τέταρτη γλώσσα, που ο Φρέντι δεν είχε ακούσει ποτέ.

«Δέκεν σάκας λεκεώκω τικιποκοτάκα!» είπε ο Φρέντι και κούνησε τα χέρια του πάνω κάτω, όπως έκανε ο καθηγητής των γαλλικών στο σχολείο.

Ο άντρας με το ωχρο πρόσωπο γύρισε και μίλησε στον σύντροφό του.

«Πιστεύω πως θέλει να μας μπερδέψει» είπε με τόσο σιγανή φωνή που ο Φούσκας δεν μπόρεσε να τον ακούσει. «Προσποιείται. Θα τον κάνω εγώ να μιλήσει τη γλώσσα του».

Έσκυψε απότομα πάνω από τον Φρέντι, τον άρπαξε από το αριστερό του χέρι, το τράβηξε πίσω από την πλάτη του αγοριού και το έστριψε. Ο Φρέντι άφησε μια αγωνιώδη κραυγή.

«Άφησέ με, κτήνος! Με πονάς!»

«Αχά!» έκανε ο άντρας. «Όστε μιλάς αγγλικά, ε; Πολύ ενδιαφέρον! Τώρα, λοιπόν, μπορείς να μιλήσεις λιγουλάκι ακόμα και να μας πεις ποιος είσαι και πώς μπήκες εδώ μέσα;»

Ο Φρέντι έτριψε το πονεμένο του χέρι νιώθοντας πολύ ανήσυχος. Ήταν πολύ θυμωμένος με τον εαυτό του που αποκοιμήθηκε και πιάστηκε στα πράσα τόσο εύκολα. Κοίταξε σκυθρωπά τον άντρα και δεν απάντησε.

«Α, θέλει λίγο ακόμα καλόπιασμα» είπε ο χλωμός άντρας χαμογελώντας με τα λεπτά του χείλη και αποκαλύπτοντας έτσι τα μεγάλα κίτρινα δόντια του. «Θέλεις να σου στρίψω και το άλλο σου χέρι, φιλαράκο;»

Έπιασε το δεξί χέρι του Φρέντι. Τότε το παιδί αποφάσισε να μιλήσει. Δεν θα έλεγε όμως τίποτα παραπάνω απ' αυτά που χρειαζόταν.

«Μη μ' αγγίζεις» είπε. «Είμαι ένα φτωχό, άστεγο παιδί και δεν έκανα κανένα κακό που κοιμόμουν εδώ».

«Πώς μπήκες;» ρώτησε ο κοκκινοπρόσωπος άντρας.

«Από την καρβουναποθήκη» απάντησε ο Φρέντι.

«Μπα!» έκανε ο άντρας.

Ο άλλος με τα λεπτά χείλη σούφρωσε το στόμα του και τα χείλη του εξαφανίστηκαν εντελώς.

Δείχνει πολύ σκληρός και απαίσιος, σκέφτηκε ο Φρέντι.

«Ξέρει κανείς άλλος ότι βρίσκεσαι εδώ;» ρώτησε ο κοκκινοπρόσωπος άντρας.

«Πού θες να ξέρω;» είπε ο Φρέντι. «Αν με είδε κανείς να μπαίνω στην τρύπα, θα ξέρει ότι είμαι εδώ. Αν όμως δεν με είδε, πώς να το ξέρει;»

«Αποφεύγει την ερώτηση» είπε ο άντρας με τα λεπτά χείλη. «Θα τον κάνουμε να τα ξεράσει όλα, αν τον περιποιηθούμε λιγάκι. Κι αυτό θα κάνουμε. Ένα γερό χέρι ξύλο για αρχή και μετά βλέπουμε».

Ο Φρέντι τα χρειάστηκε! Ήταν σχεδόν σίγουρος πως ο άντρας δεν θα σταματούσε μπροστά σε τίποτα προκειμένου να μάθει αυτό που ήθελε. Τον κοίταξε σκυθρωπά.

Εντελώς ξαφνικά, χωρίς καμιά προειδοποίηση, ο άντρας με τα λεπτά χείλη έδωσε στον Φρέντι ένα τρομερό χαστούκι στο δεξί του μάγουλο. Μετά, προτού το αγόρι προλάβει να συνέλθει, του έριξε κι άλλη σφαλιάρα, αυτή τη φορά στο αριστερό μάγουλο. Ο Φρέντι ένιωσε να του κόβεται η ανάσα. Φωτερά αστράκια άρχισαν να χορεύουν μπροστά στα μάτια του, που ανοιγόκλεισαν από τον πόνο.

Όταν τα αστεράκια εξαφανίστηκαν και το αγόρι μπόρεσε να δει και πάλι αρκετά καθαρά, κοίταξε με φόβο τον άντρα με τα λεπτά χείλη, που χαμογελούσε μ' ένα τρομερό χαμόγελο.

«Νομίζω πως τώρα θα μιλήσεις» είπε στον Φρέντι. «Μπορώ να κάνω κι άλλα πράγματα, αν το προτιμάς».

Ο Φρέντι ήταν τρομοκρατημένος. Θα προτιμούσε να ομολογήσει τα πάντα, παρά να δεχτεί κι άλλα χτυπήματα. Έτσι κι αλλιώς δεν θα έκανε κακό στους φίλους του και ήξερε πως θα χαίρονταν γι' αυτόν, αν μπορούσε να προστατεύσει τον εαυτό του από το ξύλο. Αυτό θα πει *ατυχία*, σκέφτηκε.

«Εντάξει. Θα μιλήσω» είπε ο Φρέντι ξεροκαταπίνοντας. «Αν και δεν υπάρχουν πολλά πράγματα να σας πω».

«Πώς ανακάλυψες αυτό το δωμάτιο;» απαίτησε να μάθει ο κοκκινοπρόσωπος άντρας.

«Τυχαία» απάντησε ο Φρέντι. «Ένας φίλος μου σκαρφάλωσε σ' αυτό το δέντρο εκεί έξω, κοίταξε μέσα και είδε το δωμάτιο».

«Πόσοι ξέρουν γι' αυτό;» ρώτησε άγρια ο άλλος άντρας.

«Μόνο εγώ και οι άλλοι Ντετέκτιβ» είπε ο Φρέντι.

«Οι άλλοι... τι;» ρώτησε ο άντρας απορημένος.

Ο Φρέντι τού εξήγησε. Ο άντρας τον άκουγε με προσοχή.

«Όστε πέντε παιδιά είναι μπλεγμένα σ' αυτή την ιστορία» μουρμούρισε ο κοκκινοπρόσωπος άντρας. «Κάποιος μεγάλος ξέρει γι' αυτή την υπόθεση;»

«Όχι» απάντησε ο Φρέντι. «Εμείς είμαστε παθιασμένοι να λύνουμε μυστήρια και δεν μας αρέσει να τα λέμε στους μεγάλους, γιατί ανακατεύονται χωρίς να τους το ζητάμε. Μόνο εγώ και οι άλλοι τέσσερις ξέρουμε γι' αυτό το δωμάτιο. Τώρα που σας τα είπα όλα, μπορείτε να μ' αφήσετε να φύγω;»

«Τι; Να σ' αφήσουμε να φύγεις για να πας να τα πεις όλα χαρτί και καλαμάρι στην αστυνομία;» είπε με ειρωνικό ύφος ο άντρας με τα λεπτά χείλη. «Δεν μας έφτανε που έχουμε εσένα να ανακατεύεσαι και να μπερδεύεσαι στα πόδια μας, θέλεις να ρισκάρουμε να σ' αφήσουμε να φύγεις κιόλας».

«Αν δεν μ' αφήσετε, οι άλλοι θα έρθουν να ψάξουν εδώ πέρα για να δουν τι μου έχει συμβεί» είπε απειλητικά ο Φρέντι. «Έχω ήδη συνεννοηθεί μαζί τους να έρθουν να δουν τι κάνω, έτσι και δεν με βρουν στο σπίτι μου το πρῶί».

«Μάλιστα» είπε ο άντρας με τα λεπτά χείλη και κάτι είπε γρήγορα στον άλλον άντρα, σε μια γλώσσα που ο Φρέντι δεν μπορούσε να καταλάβει.

Ο κοκκινοπρόσωπος άντρας κούνησε το κεφάλι του. Ο άλλος στράφηκε και πάλι στον Φρέντι και του μίλησε ήρεμα.

«Θα γράψεις ένα σημείωμα στους άλλους που θα τους λες πως ανακάλυψες κάτι καταπληκτικό εδώ και περιμένεις να έρθουν να σε συναντήσουν στον κήπο όσο πιο γρήγορα μπορούν».

«Κατάλαβα! Υποθέτω πως σχεδιάζεις να τους πιάσεις κι εκείνους όταν έρθουν και να τους κλειδώσεις κάπου μέχρι να τελειώσετε τις βρομοδουλειές σας!» είπε ο Φρέντι.

«Ακριβώς» συμφώνησε ο άντρας. «Νομίζουμε πως θα ήταν καλύτερα να σας κρατήσουμε όλους περιορισμένους μέχρι να τελειώσουμε τις υποθέσεις μας. Μετά μπορείτε να κάνετε και να πείτε ό,τι θέλετε σε όποιον θέλετε».

«Αν νομίζεις πως θα γράψω ένα σημείωμα που θα φέρει τους φίλους μου κατευθείαν στα χέρια σου, γελίεσαι!» δήλωσε ο Φρέντι σθεναρά. «Δεν είμαι τόσο δειλός!»

«Δεν είσαι, ε;» είπε ο άντρας με τα λεπτά χείλη και κοίταξε τον Φρέντι τόσο απειλητικά που το αγόρι ένιωθε να τρέμει.

Τι θα του έκανε αυτός ο απαίσιος άντρας, αν αρνιόταν να γράψει το σημείωμα; Ο Φρέντι δεν τολμούσε ούτε καν να το σκεφτεί. Προσπάθησε να κοιτάξει θαρ-

ραλέα τον άντρα κατάματα, αλλά στάθηκε δύσκολο. Το παιδί καταριόταν από μέσα του την ώρα και τη στιγμή που είχε πάρει αυτή τη μεταμεσονύχτια περιπέτεια τόσο ελαφρά. Νοστάλγησε και τον γερο-Μπάστερ. Ίσως όμως να ήταν καλύτερα που ο Μπάστερ δεν βρισκόταν μαζί του. Αυτοί οι άντρες μπορεί να τον κλοτσούσαν και να του συμπεριφέρονταν άσχημα.

«Θα σε κλειδώσουμε εδώ» είπε ο άντρας με τα λεπτά χείλη. «Θα πρέπει να φύγουμε για λίγο, αλλά θα γυρίσουμε σύντομα. Εσύ θα γράψεις αυτό το σημείωμα ενόσω εμείς θα λείπουμε. Αν δεν είναι έτοιμο όταν γυρίσουμε, θα μετανιώσεις την ώρα και τη στιγμή που γεννήθηκες!»

Το ηθικό του Φρέντι αναπτερώθηκε κάπως όταν άκουσε πως θα τον κλείδωναν μέσα. Υπήρχε πιθανότητα να δραπετεύσει αν τον άφηναν μόνο του! Είχε μια διπλωμένη εφημερίδα στην τσέπη του. Ήταν βέβαιος πως μπορούσε να εφαρμόσει το κόλπο της εξόδου από ένα κλειδωμένο δωμάτιο. Η χαρά του όμως δεν κράτησε πολύ.

«Θα σε κλειδώσουμε σ' αυτό εδώ το τόσο άνετο δωμάτιο» είπε ο κοκκινοπρόσωπος άντρας. «Και θα σου δώσουμε μολύβι και χαρτί. Εσύ θα γράψεις ένα ωραίο και συναρπαστικό σημείωμα, που θα φέρει όλους τους φίλους σου γρήγορα εδώ. Μετά θα το πετάξουμε έξω από το παράθυρο για να το βρουν το πρωί».

Ο Φρέντι ήξερε πως ποτέ δεν θα μπορούσε να δραπετεύσει από το κρυφό δωμάτιο. Ένα παχύ χαλί έφτανε μπροστά ακριβώς από την πόρτα. Δεν υπήρχε καθόλου

χώρος για να περάσει το κλειδί. Ούτε χλιοστό. Θα ήταν οριστικά φυλακισμένος. Δεν μπορούσε να το σκάσει ούτε από το δέντρο, γιατί το παράθυρο είχε κάγκελα.

Ο άντρας με τα λεπτά χείλη άφησε μια λευκή κόλλα χαρτί στο τραπέζι και δίπλα της ακούμπησε μια πένα κι ένα μελανοδοχείο.

«Ορίστε» είπε. «Θα γράψεις το σημείωμα με το δικό σου χέρι και θα το υπογράψεις. Πώς σε λένε;»

«Φρέντερικ Τρότεβιλ» απάντησε ο Φρέντι θλιμμένα.

«Τότε θα σε φωνάζουν Φρέντι, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο άντρας. «Θα υπογράψεις το γράμμα σου με την υπογραφή “Φρέντι” κι όταν οι φίλοι σου έρθουν στον κήπο, θα τους πετάξω το σημείωμά σου από το παράθυρο. Εσύ, όμως, δεν θα τους μιλήσεις καθόλου».

Ο κοκκινοπρόσωπος άντρας κοίταξε το ρολόι του.

«Πρέπει να πηγαίνουμε» είπε. «Είναι ώρα. Όλα εδώ είναι έτοιμα. Θα τσακώσουμε και τα υπόλοιπα ενοχλητικά παιδιά και θα τα κλειδώσουμε μέχρι να τελειώσουμε. Δεν θα πάθουν τίποτε αν περάσουν μια δυο μέρες σ' ένα άδειο δωμάτιο!»

Βγήκαν από το δωμάτιο. Ο Φρέντι άκουσε το κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά. Κοίταξε θλιμμένα την κλειδωμένη πόρτα. Ήταν δικό του λάθος που βρισκόταν τώρα σ' αυτή τη θέση. Αλλά δεν υπήρχε καμία περίπτωση να οδηγήσει και τους άλλους σ' αυτή την κατάσταση. Όχι! Ακόμα κι αν αυτοί οι άντρες τον έκαναν μαύρο στο ξύλο!

Το μυστικό μήνυμα

Ο Φρέντι άκουσε τα βήματα των ανδρών να αντηχούν στα σκαλιά. Άκουσε επίσης την μπροστινή πόρτα να κλείνει σιγανά. Άκουσε και τον ήχο της μηχανής ενός αυτοκινήτου που ξεκινούσε. Οι άντρες είχαν φύγει. Δοκίμασε την πόρτα. Ήταν, βέβαια, κλειδωμένη. Πήγε στο παράθυρο. Έξω το σκοτάδι ήταν πυκνό. Άνοιξε το παράθυρο και έπιασε τα κάγκελα. Ήταν πολύ κοντά το ένα με το άλλο για να μπορέσει να περάσει ανάμεσά τους. Ήταν αιχμάλωτος.

Γύρισε και κάθισε πάλι στον καναπέ τρέμοντας. Ο φόβος και το χειμωνιάτικο κρύο τού έφερναν ρίγη. Είδε την ηλεκτρική σόμπα και αποφάσισε να την ανάψει. Ας ήταν τουλάχιστον ζεστός! Κάθισε για άλλη μια φορά και κοίταξε λυπημένα το λευκό χαρτί. Τι κακός ντετέκτιβ που ήταν για να τον πιάσουν έτσι! Ήταν τρομερά απρόσεκτος. Οι άλλοι δεν θα τον θαύμαζαν ποτέ πια.

Εγώ, πάντως, ποτέ δεν θα γράψω αυτό το γράμμα,

σκέφτηκε το αγόρι. Έτρεμε όμως ακόμα και στην υποψία της τιμωρίας που θα ακολουθούσε έτσι και δεν υπάκουε.

Τότε του ήρθε μια ιδέα. Μια πραγματικά καταπληκτική ιδέα. Στάθηκε και τη μελέτησε για λίγο. Ναι, θα μπορούσε να πιάσει, αλλά μόνο αν οι φίλοι του ήταν αρκετά έξυπνοι για να την καταλάβουν!

Θα γράψω σ' αυτό το γράμμα ένα αόρατο μήνυμα κι άλλο ένα με το μελάνι, σκέφτηκε ο Φρέντι. Στοιχηματίζω πως ο Πιπ και τα άλλα παιδιά θα σκεφτούν να το εξετάσουν για κάποιο αόρατο μήνυμα. Θεέ μου, τι καταπληκτική ιδέα είναι αυτή! Να γράψω δύο γράμματα σε μια σελίδα – ένα ορατό κι ένα αόρατο! Είμαι σίγουρος πως αυτοί οι τύποι δεν θα υποψιαστούν ποτέ κάτι τέτοιο.

Κοίταξε τη λευκή κόλλα. Είχε πάνω της λεπτές γραμμές. Θα μπορούσε να γράψει το μυστικό του γράμμα ανάμεσα στις γραμμές και το άλλο, με το μελάνι, πάνω στις γραμμές! Όταν τα παιδιά θα το εξέταζαν για πιθανό μυστικό μήνυμα, τότε θα μπορούσαν εύκολα να διαβάσουν το αληθινό γράμμα.

Τα χέρια του Φρέντι έτρεμαν από την υπερένταση. Τώρα θα μπορούσε επιτέλους να κάνει και κάτι σωστό! Έπρεπε, όμως, να σκεφτεί προσεκτικά τι θα έγραφε. Οι άντρες που βρίσκονταν λίγο πιο πριν σ' αυτό το δωμάτιο ήταν σίγουρα κακοποιοί και το σπίτι αυτό το χρησιμοποιούσαν σαν τόπο συνάντησης για ύποπτους σκοπούς. Έπρεπε να τους σταματήσουν. Προφανώς είχαν καταπιαστεί με κάποια μεγάλη δουλειά που βρισκόταν

σε εξέλιξη αυτή τη στιγμή και ήταν στο χέρι του Φρέντι να μην τους αφήσει να την τελειώσουν.

Έβγαλε το σχεδόν λιωμένο πορτοκάλι από την τσέπη του. Έψαξε γύρω για ποτήρι. Υπήρχε ένα πάνω στο ράφι. Έστυψε το πορτοκάλι μέσα και μετά σήκωσε την πένα που του είχαν αφήσει οι άντρες. Η μύτη της ήταν καθαρή και καινούρια. Να έγραφε πρώτα το κανονικό γράμμα ή το αόρατο; Ο Φρέντι αποφάσισε να γράψει πρώτα το κανονικό, γιατί έτσι θα ήταν πιο εύκολο να γράψει το αόρατο μετά, καθώς θα μπορούσε να βλέπει πού είχε γράψει το πρώτο γράμμα.

Έτσι, άρχισε να γράφει...

Αγαπητά Λαγωνικά,

Έκανα μια καταπληκτική ανακάλυψη με πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Δεν μπορώ να φύγω αποδώ, γιατί φρουρώ κάτι, αλλά θέλω να σας δείξω τι είναι. Ελάτε όλοι όσο πιο γρήγορα μπορείτε. Χτυπήστε την πόρτα και εγώ θα σας ανοίξω.

Δικός σας,

Φρέντι

Αυτό φαινόταν εντάξει. Ήταν ό,τι ακριβώς του είχαν επιβάλει οι κακοποιοί να γράψει. Οι φίλοι του, όμως, θα μυρίζονταν αμέσως πως κάτι τρέχει μόλις θα έβλεπαν το όνομα «Φρέντι» στο τέλος. Σε τέτοιου είδους σημειώματα υπέγραφε πάντα με το όνομα «Φούσκας».

Μετά στρώθηκε να γράψει το δεύτερο γράμμα με το μυστικό μελάνι, δηλαδή τον χυμό του πορτοκαλιού.

Αγαπητά Λαγωνικά,

Μη δίνετε καμιά σημασία στο ορατό γράμμα. Είμαι φυλακισμένος στο κρυφό δωμάτιο. Κάποια βρομο-δουλειά γίνεται, ακόμη όμως δεν ξέρω τι ακριβώς. Βρείτε αμέσως τον επιθεωρητή Τζενκς και φροντίστε να του τα πείτε όλα. Εκείνος θα ξέρει τι να κάνει. Να μην πλησιάσει κανείς σας αυτό το μέρος. Κανείς σας!

Δικός σας,

Φούσκας

Το μυστικό μήνυμα του πήρε μέχρι το τέλος της σελίδας. Κανένα ίχνος του δεν ήταν ορατό. Μόνο οι λίγες προτάσεις με το μελάνι φαίνονταν πάνω στη λευκή σελίδα. Ο Φρέντι ένιωθε απόλυτα ικανοποιημένος. Αν οι άλλοι καταλάβαιναν πως υπήρχε μυστικό μήνυμα και το διάβαζαν, όλα θα πήγαιναν καλά.

Ο επιθεωρητής Τζενκς θα ξέρει τι να κάνει, συλλογίστηκε ο Φρέντι και ήταν ανακουφιστική η σκέψη ότι ο έξυπνος και παντοδύναμος επιθεωρητής της αστυνομίας, ο πολύ καλός τους φίλος, θα μάθαινε γι' αυτή την παράξενη υπόθεση. Ο Φρέντι έφερε στον νου του το χαρούμενο πρόσωπό του, το επιβλητικό ανάστημά του, την εξυπνάδα και την ευγένειά του.

Ήταν χαράματα, σχεδόν έξι η ώρα. Ο Φρέντι χασμουρήθηκε. Είχε περάσει μια άσχημη νύχτα. Πεινούσε και ήταν κουρασμένος, αλλά τώρα ένιωθε πιο ζεστός. Κουλουριάστηκε στον καναπέ και κοιμήθηκε ήσυχα.

Ξύπνησε απότομα όταν οι άντρες μπήκαν και πάλι

στο δωμάτιο. Ανακάθισε τρίβοντας τα μάτια του. Το φως της ημέρας έμπαινε άπλετο από το παράθυρο.

Ο άντρας με τα λεπτά χείλη είδε το χαρτί στο τραπέζι και το σήκωσε. Διάβασε σιωπηλά το γράμμα και μετά το έδωσε στον σύντροφό του.

«Είναι εντάξει» είπε. «Θα τσουβαλιάσουμε όλους τους ανόητους μικρούς βλάκες και θα τους δώσουμε ένα πολύ καλό μάθημα. Θα έρθουν όλοι εδώ να δουν γιατί δεν γύρισες σπίτι σου, μικρέ;»

«Δεν ξέρω» είπε ο Φρέντι. «Μάλλον όχι. Ίσως μόνο ένας ή δύο».

«Τότε αυτοί θα πάρουν το γράμμα για να το δείξουν και στους άλλους και να τους φέρουν εδώ» είπε ο άντρας με τα λεπτά χείλη. «Θα έχουμε τον νου μας γι' αυτούς. Θα κρυφτούμε στον κήπο και θα τους αρπάξουμε. Τώρα είναι κι ο Τζάρβις κάτω. Μπορεί να μας βοηθήσει».

Άνοιξαν μερικές κονσέρβες και τις έφαγαν για πρωινό. Έδωσαν στον Φρέντι μισό σάντουιτς με ζαμπόν κι εκείνος το καταβρόχθισε λαίμαργα. Ξαφνικά πρόσεξαν το ποτήρι με τον κίτρινο χυμό και ο ένας απ' αυτούς το άρπαξε.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε και το μύρισε καχύποπτα. «Πώς βρέθηκε εδώ;»

«Είναι χυμός πορτοκαλιού» είπε βιαστικά ο Φρέντι.

Άρπαξε το ποτήρι από το χέρι του άντρα και κατέβασε το περιεχόμενο.

«Είχα ένα πορτοκάλι στην τσέπη μου και το έστυψα» συνέχισε. «Διψούσα και δεν είχα τίποτε άλλο να πιω».

Άφησε κάτω το ποτήρι. Οι άντρες προφανώς το

θεώρησαν ασήμαντο και δεν τους απασχόλησε περισσότερο. Άρχισαν να μιλούν μεταξύ τους χαμηλόφωνα, χρησιμοποιώντας ξανά εκείνη τη γλώσσα που ο Φρέντι δεν καταλάβαινε. Ήταν πολύ βαρετά. Αναρωτήθηκε αν κάποιο από τα παιδιά θα ερχόταν σύντομα. Μόλις καταλάβαιναν πως δεν είχε γυρίσει στο σπίτι του, θα έρχονταν να τον ψάξουν;

Τι έκανε την ίδια ώρα, όμως, η υπόλοιπη παρέα; Όλοι αναρωτιούνταν πώς να είχε περάσει τη νύχτα ο Φρέντι. Η Μπέτι ήταν ιδιαίτερα ανήσυχη. Δεν ήξερε γιατί, αλλά ένιωθε πολύ αναστατωμένη.

«Ελπίζω ο Φούσκας να είναι καλά» έλεγε συνεχώς στον Πιπ. «Μακάρι να είναι».

«Αυτή είναι η εικοστή τρίτη φορά που το λες αυτό!» θύμωσε ο αδερφός της. «Φυσικά και είναι καλά. Αυτή τη στιγμή μάλλον βρίσκεται στο σπίτι του και καταβροχθίζει ένα πλούσιο πρωινό».

Ο Χάρι και η Ντέζι ήρθαν στο σπίτι του Πιπ λίγο μετά το πρωινό. Έδειχναν εκνευρισμένοι.

«Πρέπει να προλάβουμε το λεωφορείο για να πάμε κάτι πράγματα σε μια θεία μας» είπε η Ντέζι. «Τι ατυχία, ακριβώς τη στιγμή που θέλαμε να μάθουμε αν ο Φούσκας ανακάλυψε κάτι. Άρα, Πιπ, εσύ και η Μπέτι θα πρέπει να πάτε να δείτε αν γύρισε».

«Μπορεί να περάσει αποδώ αν έχει επιστρέψει στο σπίτι του» είπε ο Πιπ. «Α, έχετε και τον Μπάστερ μαζί σας. Αφήστε τον εδώ. Θα τον πάμε εμείς στο σπίτι του Φούσκα, εντάξει;»

Η μητέρα του Πιπ όμως είχε διαφορετική γνώμη και δεν τον άφησε να βγει έξω μέχρι τις δώδεκα το μεσημέρι, καθώς είχε την άποψη πως ο ίδιος και η Μπέτι έπρεπε να τακτοποιήσουν τις ντουλάπες τους εκείνο το πρωινό. Ήταν μια δουλειά που ο Πιπ απεχθανόταν. Η τακτοποίηση τους πήρε αιώνες – έτσι τους φάνηκε. Γκρινιάζοντας ασταμάτητα, το αγόρι άρχισε να πετάει στο πάτωμα ό,τι έπιανε στα χέρια του.

«Έλα, Πιπ, ας βιαστούμε να τελειώσουμε αυτή τη δουλειά» τον παρακάλεσε η αδερφή του. «Δεν βλέπω την ώρα να μάθω αν ο Φούσκας γύρισε στο σπίτι του και αν είναι καλά».

Ο Μπάστερ ανακατευόταν παντού μυρίζοντας ό,τι έβγαινε από τις ντουλάπες. Ήταν αναστατωμένος και ανήσυχος. Το πολυαγαπημένο του αφεντικό δεν τον είχε πάρει από τον Χάρι την προηγούμενη νύχτα και τώρα ήταν κιόλας πρωί και κανένας δεν τον είχε πάρει πίσω στον Φρέντι. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά δεν τον άφηναν να πάει ούτε και μόνος του! Ήταν τόσο δυστυχισμένος, που κούτσαινε πιο άσχημα απ' ό,τι συνήθως, αν και το πόδι του ήταν πια εντελώς καλά.

Επιτέλους οι ντουλάπες τακτοποιήθηκαν και η μητέρα των παιδιών είπε στον Πιπ και στην Μπέτι πως μπορούσαν να βγουν έξω στο χιόνι. Φόρεσαν παλτά και σκούφους, σφύριξαν στον Μπάστερ και ξεκίνησαν για το σπίτι του Φρέντι. Διάβηκαν την πόρτα του κήπου και σφύριξαν τη μελωδία που χρησιμοποιούσαν πάντα σαν σύνθημα μεταξύ τους. Δεν πήραν απάντηση.

Η οικονόμος του σπιτιού ξεπρόβαλε το κεφάλι της από την κεντρική πόρτα.

«Α! Εσείς είστε;» είπε απογοητευμένη μόλις τους είδε. «Νόμιζα πως ήταν ο κύριος Φρέντερικ. Δεν κοιμήθηκε εδώ χτες το βράδυ, το παλιόπαιδο. Υπέθεσα πως πέρασε τη νύχτα σ' εσάς ή στου Χάρι. Έπρεπε, όμως, να μου το έχει πει. Πότε θα γυρίσει;»

Αυτό ήταν ένα πραγματικό σοκ για τον Πιπ και την Μπέτι. Όστε ο Φρέντι δεν είχε γυρίσει από το Μίλτον Χάουζ! Τι του είχε συμβεί, άραγε;

«Χμ, θα γυρίσει σήμερα μάλλον» είπε αμήχανα ο Πιπ στην ανήσυχη γυναίκα.

Τράβηξε βιαστικά την Μπέτι έξω από τον κήπο. Το κορίτσι έκλαιγε.

«Μην είσαι τόσο χαζή!» τη μάλωσε ο αδερφός της. «Γιατί κλαις αφού δεν ξέρεις τι έχει συμβεί στον Φούσκα;»

«Ξέρω πως του συνέβη κάτι. Το ήξερα πως κινδύνευε... το ήξερα... το ήξερα» μουρμούριζε κλαίγοντας η καημένη η Μπέτι. «Θέλω να πάω στο Μίλτον Χάουζ και να δω τι συνέβη».

«Δεν έχεις να πας πουθενά» της είπε αποφασιστικά ο Πιπ. «Μπορεί να είναι επικίνδυνο. Εσύ θα μείνεις εδώ ωραία ωραία και θα προσέχεις τον Μπάστερ. Θα πάω μόνος μου στο Μίλτον Χάουζ».

«Θα έρθω κι εγώ» επέμεινε η Μπέτι πεισματικά, σκουπίζοντας τα μάτια της.

«Όχι, δεν θα έρθεις» είπε σταθερά ο Πιπ. «Δεν πρό-

κειται να επιτρέψω να κινδυνεύσεις. Έτσι κι αλλιώς δεν σου αρέσει ο κίνδυνος. Έλα, πάρε σαν καλό κορίτσι που είσαι τον Μπάστερ και πηγαίνετε σπίτι. Θα γυρίσω όσο πιο γρήγορα γίνεται και μπορεί να φέρω και τον Φούσκα μαζί μου. Γι' αυτό χαμογέλα λιγάκι!»

Κλαίγοντας ακόμη η καημενούλα η Μπέτι γύρισε πίσω μαζί με τον παραξενεμένο Μπάστερ, που δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί στον Φρέντι. Έμοιαζε να είχε εξαφανιστεί από προσώπου γης!

Ο Πιπ ήταν πολύ πιο ανήσυχος απ' ό,τι είχε δείξει στην Μπέτι. Δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του ότι κάτι σοβαρό πρέπει να είχε γίνει. Τι όμως; Ο Φρέντι ποτέ δεν θα καθόταν να τον πιάσουν. Ήταν πάρα πολύ έξυπνος.

Ο Πιπ ανέβηκε τον λόφο και μετά πήρε τον δρόμο με τις καστανιές. Έφτασε στην πύλη του Μίλτον Χάουζ. Παρατήρησε προσεκτικά το σπίτι. Μπορούσε να δει κι άλλες πατημασιές και υπήρχαν καινούρια ίχνη από λάστιχα αυτοκινήτου. Γυρόφερε τον φράχτη, γλίστρησε μέσα από ένα άνοιγμα και πήγε προσεκτικά στο καλοκαιρινό σπιτάκι. Μέσα ήταν οι κουβέρτες που ο Φρέντι είχε πάρει μαζί του για να ζεσταθεί. Ο ίδιος ο Φρέντι όμως δεν ήταν εκεί.

Προχώρησε προσεκτικά στον κήπο και ένας από τους άντρες που παρακολουθούσε τον είδε από το παράθυρο. Είχε μαζί του το χαρτί στο οποίο ο Φρέντι είχε γράψει τα δύο γράμματα.

Ο άντρας έσκυψε κάτω για να μη φαίνεται, άνοιξε

ελάχιστα το παράθυρο, σφύριξε δυνατά για να τραβήξει την προσοχή του Πιπ και μετά άφησε το χαρτί να πέσει από το παράθυρο.

Ο Πιπ άκουσε το σφύριγμα και κοίταξε αμέσως προς τα πάνω. Με μεγάλη έκπληξη είδε ένα χαρτί να πέφτει από ένα παράθυρο του δεύτερου ορόφου. Ίσως να ήταν ένα μήνυμα από τον Φρέντι.

Το αγόρι έτρεξε εκεί που έπεσε το χαρτί και το σήκωσε. Αναγνώρισε αμέσως τον γραφικό χαρακτήρα του Φρέντι. Διάβασε το σημείωμα και η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά.

Ο Φούσκας βρήκε κάτι. Ίσως να ανακάλυψε τίποτα κλεμμένα κοσμήματα ή κάτι άλλο και το φυλάει. Θέλει να το δούμε όλοι! Θα τρέξω στους άλλους και θα τους φέρω εδώ. Τι περιπέτεια! Ο καλός μας ο Φούσκας!

Έφυγε τρέχοντας για να γυρίσει πίσω όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Το πρόσωπό του έλαμπε σαν ήλιος από τη χαρά του. Ο άντρας τον είδε που έφευγε και χαμογέλασε ικανοποιημένος. Αυτός ο μικρός ηλίθιος θα γυρνούσε πίσω πολύ σύντομα και θα έφερνε και τα άλλα παιδιά μαζί του. Τότε θα μπορούσαν να τα κλειδώσουν όλα μαζί κάπου, προτού τους χαλάσουν τη δουλειά.

Ο Φρέντι είδε τον Πιπ κι άρχισαν να τον ζώνουν τρομερές αμφιβολίες. Ήταν, άραγε, οι φίλοι του αρκετά έξυπνοι για να φανταστούν ότι υπήρχε μυστικό μήνυμα ανάμεσα στις γραμμές με το μελάνι; Κι αν δεν ήταν; Τότε θα τους είχε οδηγήσει όλους σε μια τρομερή παγίδα...

Μυρωδιά από πορτοκάλι

Ο Πιπ διέσχισε τρέχοντας όλο τον δρόμο μέχρι το σπίτι του. Ήταν ενθουσιασμένος. Τι να είχε ανακαλύψει, άραγε, ο Φρέντι; Θα πρέπει να ήταν κάτι εντυπωσιακό για να το φρουρεί έτσι!

Η Μπέτι περίμενε τον αδερφό της αναστατωμένη. Στεκόταν όρθια στο παράθυρο της βιβλιοθήκης και ο Μπάστερ καθόταν στο περβάζι δίπλα της, με τη μαύρη του μύτη κολλημένη στο τζάμι.

Τον είδε να έρχεται τρέχοντας με πλατύ χαμόγελο και μ' ένα γράμμα στο χέρι. Το κορίτσι μάντεψε αμέσως πως είχε καλά νέα κι ένιωσε ένα βάρος να φεύγει από πάνω της. Έτρεξε κάτω να τον συναντήσει με τον Μπάστερ ξοπίσω της.

«Λοιπόν; Είναι καλά ο Φούσκας; Τι έγινε; Δικό του είναι το γράμμα;» ρώτησε.

Ο Πιπ την έσπρωξε να ανέβει και πάλι τις σκάλες.

«Μη φωνάζεις έτσι!» νευρίασε. «Θα ξεσηκώσεις όλο το σπίτι και θα μάθουν όλοι για την υπόθεσή μας!»

Εκείνη τη στιγμή η μητέρα του Πιπ έβαλε το κεφάλι της μέσα από το άνοιγμα της πόρτας.

«Ελάτε» είπε. «Το φαγητό είναι έτοιμο. Μη με κάνετε να περιμένω, Πιπ, γιατί πρέπει να βγω αμέσως μετά».

Έτσι, δεν υπήρχε καθόλου ώρα για να δει η Μπέτι το γράμμα. Ήταν τόσο περίεργη γι' αυτό, που στριφογύριζε νευρικά στην καρέκλα της όση ώρα έτρωγε, πράγμα που ενόχλησε τη μητέρα της.

Μόλις τελείωσαν το φαγητό τους, έτρεξαν στο δωμάτιο και ο Πιπ άπλωσε το σημείωμα πάνω στο τραπέζι.

«Κοίτα!» είπε. «Ο Φούσκας ανακάλυψε κάτι συγκλονιστικό και το φρουρεί. Θέλει να πάμε όλοι εκεί να τον συναντήσουμε. Γι' αυτό καλύτερα να πάμε τώρα αμέσως στο σπίτι του Χάρι και να τους πούμε για το γράμμα».

Η Μπέτι διάβασε το σημείωμα. Τα μάτια της έλαμψαν από ενθουσιασμό. Αυτό κι αν ήταν συναρπαστικό!

«Ο Φούσκας πρέπει να έλυσε το μυστήριο» είπε. «Τι πανέξυπνος που είναι!»

«Βάλε το παλτό σου και πάμε να πάρουμε τον Χάρι και την Ντέζι τώρα αμέσως» είπε ο Πιπ. «Ο Φούσκας θα μας περιμένει το συντομότερο δυνατόν. Μόλις φτάσουμε στο Μίλτον Χάουζ, θα πάμε στην μπροστινή πόρτα και θα τη χτυπήσουμε δυνατά».

Φόρεσαν τα μπουφάν και τα σκουφιά τους και πήγαν τρέχοντας στο σπίτι του Χάρι. Μπήκαν από την πόρτα του κήπου και σφύριξαν στον Χάρι χρησιμοποιώντας το μυστικό τους σινιάλο, που πάντα κρατούσαν για τους εαυτούς τους.

«Εδώ είμαστε, εδώ πάνω» φώναξε η Ντέζι βγάζοντας το κεφάλι της από ένα παράθυρο. «Έχετε κανένα νέο;»

«Ναι, πολλά» είπε ο Πιπ ανεβαίνοντας δύο δύο τα σκαλιά. «Πήγαμε να φωνάξουμε τον Φούσκα σήμερα το πρωί και η οικονόμος μάς είπε πως δεν είχε γυρίσει στο σπίτι τη νύχτα!»

«Θεέ μου!» αναφώνησε η Ντέζι.

«Πήγα, λοιπόν, στο Μίλτον Χάουζ, χωρίς την Μπέτι ή τον Μπάστερ» συνέχισε ο Πιπ. «Και ξαφνικά αυτό το γράμμα έπεσε από ένα παράθυρο! Είναι από τον Φούσκα!»

Έδειξε το γράμμα στον Χάρι και στην Ντέζι. Εκείνοι το διάβασαν με μεγάλο ενδιαφέρον.

«Κάτι έχει βρει, αυτό είναι σίγουρο!» είπε ο Χάρι. «Θα πρέπει να μπήκε στο σπίτι από εκείνη την καταπακτή και να ανέβηκε στο κρυφό δωμάτιο. Λέω να πάμε όλοι στο Μίλτον Χάουζ αυτή τη στιγμή».

«Η Μπέτι φερόταν τρομερά ανόητα χθες το βράδυ και σήμερα το πρωί» είπε ο Πιπ. «Ανησυχούσε γιατί είχε την αόριστη υποψία πως ο Φούσκας είχε μπλεξίματα. Έκλαιγε σαν μωρό όταν μάθαμε πως δεν ήταν στο σπίτι του. Τελικά είναι χαζούλα!»

«Όχι βέβαια» διαμαρτυρήθηκε κοκκινίζοντας η Μπέτι. «Ένιωθα πραγματικά πολύ ανήσυχη και δεν μπορούσα να το ξεπεράσω. Κάτι μου έλεγε πως ο Φούσκας κινδύνευε και, για να πω την αλήθεια, ακόμα και τώρα δεν είμαι και πολύ σίγουρη γι' αυτόν. Εννοώ πως ακόμη έχω αυτό το δυσάρεστο προαίσθημα».

«Αλήθεια;» είπε η Ντέζι. «Τι παράξενο! Τώρα, όμως, τίποτα δεν μπορεί να πάει στραβά με τον Φούσκα! Διάβασες κι εσύ το γράμμα του».

«Το ξέρω» είπε η Μπέτι και το διάβασε ξανά. «Αναρωτιέμαι, ωστόσο, γιατί υπέγραψε με το όνομα “Φρέντι”. Σχεδόν πάντα χρησιμοποιεί το “Φούσκας”. Μάλλον δεν θα το κατάλαβε πάνω στον ενθουσιασμό του».

Το κορίτσι κοίταξε προσεκτικά το γράμμα. Ξαφνικά άρχισε να το γυρίζει αποδώ κι αποκεί και να το μυρίζει.

«Τι τρέχει; Κάνεις σαν τον Μπάστερ όταν οσμίζεται μια ευχάριστη μυρωδιά και δεν ξέρει από πού έρχεται!» την πείραξε ο Χάρι.

«Στ’ αλήθεια, μου μύρισε μια μυρωδιά που μου θυμίζει κάτι» είπε η Μπέτι. «Τι όμως; Το βρήκα: πορτοκάλι. Μου μυρίζει πορτοκάλι! Δεν υπάρχουν, όμως, πορτοκάλια στο δωμάτιο».

«Στη φαντασία σου είναι» είπε ο Πιπ. «Εσύ πάντα φαντάζεσαι πράγματα».

Πήρε το γράμμα κι άρχισε να το διπλώνει, αλλά ξαφνικά άρχισε κι αυτός να το μυρίζει.

«Άλλο πάλι τούτο! Τώρα μου μυρίζει κι εμένα πορτοκάλι» είπε.

Η Μπέτι άρπαξε ξαφνικά το γράμμα από τα χέρια του με μάτια που έλαμπαν. Το έβαλε πάλι κοντά στη μύτη της.

«Αυτό είναι που μυρίζει πορτοκάλι» είπε αναστατωμένη. «Μυρίστε το όλοι σας».

Το μύρισαν. Ναι, μύριζε πορτοκάλι κι αυτό μπορεί να σήμαινε μόνο ένα πράγμα: Ο Φρέντι είχε γράψει κι άλλο

γράμμα, ένα αόρατο γράμμα στο ίδιο χαρτί, με χυμό πορτοκαλιού ως αόρατο μελάνι!

Η Μπέτι ξαφνικά κάθισε, γιατί ένιωσε πως τα πόδια της δεν την κρατούσαν.

«Σας είπα ότι έχω ένα άσχημο προαίσθημα» είπε σοβαρά. «Πως κάτι κακό συμβαίνει στον Φούσκα. Ας κοιτάξουμε γρήγορα το γράμμα για να διαβάσουμε το μήνυμά του».

Η Ντέζι έτρεξε κάτω να φέρει το σίδερο. Τους φάνηκε πως πέρασαν αιώνες μέχρι να ζεσταθεί. Μετά ο Πιπ το πέρασε επιδέξια πάνω από το γράμμα. Αμέσως εμφανίστηκε το μυστικό μήνυμα με αχνά καφέ γράμματα. Τα παιδιά το διάβαζαν, ενώ οι καρδιές τους βροντοχτυπούσαν.

Αγαπητά Λαγωνικά,

Μη δίνετε καμιά σημασία στο ορατό γράμμα. Είμαι φυλακισμένος στο κρυφό δωμάτιο. Κάποια βρομοδουλειά γίνεται, ακόμη όμως δεν ξέρω τι ακριβώς. Βρείτε αμέσως τον επιθεωρητή Τζενκς και φροντίστε να του τα πείτε όλα. Εκείνος θα ξέρει τι να κάνει. Να μην πλησιάσει κανείς σας αυτό το μέρος. Κανείς σας!

Δικός σας,

Φούσκας

Βαριά σιωπή έπεσε στο δωμάτιο. Τα Πέντε Λαγωνικά αντάλλαζαν ματιές γεμάτες ανησυχία και απορία. Ξαφνικά αυτό το μυστήριο γινόταν πολύ σκοτεινό και

επικίνδυνο. Ο Φρέντι ήταν αιχμάλωτος! Γιατί, όμως, είχε γράψει το άλλο γράμμα με κανονικό μελάνι;

«Αυτοί που τον έπιασαν πρέπει να τον ανάγκασαν να το γράψει!» είπε ο Χάρι, ύστερα από πολλή σκέψη. «Ήθελαν να μας πιάσουν όλους επειδή γνωρίζουμε για το κρυφό δωμάτιο. Αλλά ο πανέξυπνος Φρέντι κατάφερε να γράψει ένα μυστικό γράμμα στο ίδιο χαρτί και να μας προειδοποιήσει».

«Λίγο έλειψε να μη βρούμε καν το μυστικό γράμμα» είπε η Ντέζι. «Θεέ μου! Ήμασταν έτοιμοι να πάμε στο Μίλτον Χάουζ, να χτυπήσουμε την πόρτα κι όταν θα την άνοιγαν και θα μπαίναμε, θα ήμασταν κι εμείς αιχμάλωτοι».

«Νομίζω πως είμαστε όλοι πολύ βλάκες που δεν σκεφτήκαμε να εξετάσουμε από την αρχή το γράμμα για κάποιο μυστικό μήνυμα» είπε ο Πιπ. «Το πρώτο που έπρεπε να κάνουμε ήταν αυτό».

«Η Μπέτι και η μύτη της μας έσωσαν» είπε ο Χάρι. «Αν δεν είχε μυρίσει το πορτοκάλι, τώρα θα ήμασταν όλοι πιασμένοι στη φάκα! Καλή μας Μπέτι! Μα την αλήθεια, είναι μια πολύ καλή ντετέκτιβ. Αυτή ανακάλυψε το μυστικό μήνυμα!»

Η Μπέτι έλαμπε από ευχαρίστηση ακούγοντας όλους αυτούς τους επαίνους.

«Το δυσάρεστο συναίσθημα που είχα για τον Φούσκα αποδείχτηκε σωστό» είπε. «Αχ, Θεέ μου! Ελπίζω να μην είναι πολύ άσχημα εκεί που τον έχουν. Πιπ, δεν πρέπει να τηλεφωνήσουμε αμέσως στον επιθεωρητή; Νομίζω

πως πρέπει να του πούμε τα πάντα όσο πιο γρήγορα γίνεται».

«Θα του τηλεφωνήσω τώρα» είπε ο Χάρι.

Κατέβηκε τις σκάλες μαζί με τους άλλους και σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου. Ζήτησε από την τηλεφωνήτρια το τηλέφωνο του επιθεωρητή Τζενκς. Δυστυχώς, όμως, ο επιθεωρητής δεν ήταν εκεί και δεν θα επέστρεφε παρά μία ώρα αργότερα. Τι θα έκαναν τώρα;

«Δεν ωφελεί να πάμε στο Μίλτον Χάουζ» είπε ο Χάρι. «Ούτε λόγος! Αφού αυτοί οι τύποι μπόρεσαν και τσάκωσαν τον Φούσκα, θα έπιαναν κι εμάς με μεγάλη ευκολία και τότε δεν θα μπορούσαμε να τον βοηθήσουμε καθόλου. Θα πρέπει να περιμένουμε υπομονετικά».

«Θα κάναμε άσχημα να το λέγαμε στον Φεύγα;» είπε η Μπέτι.

Αντιπαθούσε πολύ τον κύριο Γκουν, αλλά πίστευε πως τώρα το σημαντικότερο ήταν να εξασφαλίσουν βοήθεια για τον Φρέντι.

«Τι είπες; Να κάνουμε στον Φεύγα δώρο την υπόθεσή μας!» την αποπήρε ο Πιπ περιφρονητικά. «Δεν είσαι στα καλά σου, Μπέτι! Εξάλλου ο Φεύγας είναι κρεβατωμένος άρρωστος. Η κοπέλα που καθαρίζει το σπίτι μας και πάει και σ' αυτόν μου το είπε σήμερα το πρωί. Δεν θα τριγυρίζει έξω από το Μίλτον Χάουζ για λίγο καιρό».

Ο Πιπ, όμως, έκανε λάθος. Ήταν αλήθεια πως ο κύριος Γκουν είχε μείνει στο κρεβάτι για μία μέρα, αλλά το επόμενο πρωί ήταν και πάλι στο πόδι. Είχε συνάχι και φταρ-

νιζόταν, αλλά ήταν αποφασισμένος να πάει στο Μίλτον Χάουζ όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Στην πραγματικότητα, τη στιγμή που ο Πιπ έλεγε στην Μπέτι πως ο κύριος Γκουν δεν θα πήγαινε στο Μίλτον Χάουζ για λίγο καιρό, αυτός ήταν κιόλας στον δρόμο προς τα εκεί. Έπρεπε να περπατήσει, γιατί το χιόνι ήταν πυκνό και το ποδήλατό του ήταν αδύνατο να προχωρήσει. Ανέβηκε τον λόφο και μπήκε στον δρόμο με τις καστανιές. Πρόσεξε ίχνη αυτοκινήτου και αναρωτήθηκε αν έφταναν μέχρι το Μίλτον Χάουζ. Ένωσε ικανοποιημένος όταν είδε ότι σταματούσαν απέξω.

«Χα! Κάποιος ήρθε σ' αυτό το παλιό, άδειο σπίτι με ένα μεγάλο, ωραίο αυτοκίνητο!» είπε στον εαυτό του ο κύριος Γκουν. «Αυτό είναι πολύ παράξενο. Ναι, κάτι συμβαίνει εδώ κι εκείνα τα παιδιά κάτι ξέρουν γι' αυτό. Λοιπόν, αν πιστεύουν πως θα φυλάξουν τη λύση κι άλλου μυστηρίου μόνο για τον εαυτό τους, είναι γελασμένα!»

Ο κύριος Γκουν έγινε εξαιρετικά μεθοδικός. Ανασήκωσε τη ζώνη του, έβαλε την κάσκα του πιο βαθιά στο στρογγυλό του κεφάλι και προχώρησε πολύ προσεκτικά μέχρι την πύλη του Μίλτον Χάουζ, προσπαθώντας να μη φαίνεται από τα παράθυρα. Είδε πολλές πατημασιές να οδηγούν προς την πόρτα και αντίστροφα. Έξυσε με αμνηχανία το κεφάλι του. Κατά τα φαινόμενα υπήρχαν άνθρωποι εκεί. Ήταν, άραγε, οι πραγματικοί ιδιοκτήτες του σπιτιού; Αν ναι, τι έκαναν εκεί; Και γιατί τα παιδιά τριγυρνούσαν συνέχεια εκεί πέρα; Μήπως οι κλέφτες

των κοσμημάτων των Σπάρλινγκ ήταν εκεί κι έκρυβαν τα κλοπιμαία;

Ο κύριος Γκουν λαχταρούσε να μπει μέσα στο άδειο σπίτι. Ήθελε όμως να το ψάξει χωρίς να τον δουν. Ήταν βέβαιος πως και τα παιδιά το είχαν κάνει αυτό. Αρχίζε να σκοτεινιάζει, καθώς ο καιρός ήταν συννεφιασμένος και μελαγχολικός, φέρνοντας πιο νωρίς το σκοτάδι αυτό το χειμωνιάτικο απόγευμα. Φαινόταν πως θα άρχιζε να χιονίζει και πάλι.

Ο κύριος Γκουν έκανε προσεκτικά τον γύρο του σπιτιού και, με μεγάλη έκπληξη, πρόσεξε μια μαύρη τρύπα στο έδαφος κοντά στην κουζίνα. Σχεδόν αμέσως κατάλαβε πως ήταν μια καρβουνότρυπα και κάποιος είχε βγάλει το σιδερένιο της καπάκι. Την παρατήρησε προσεκτικά. Μήπως είχε μπει κανείς αποδώ μέσα στο σπίτι; Ναι, κάποιο από εκείνα τα αχώνευτα παιδιά, προφανώς, και μπορεί ακόμα και εκείνη τη στιγμή να εξερευνούσαν το σπίτι για να ανακαλύψουν αν κάποια από τα κλεμμένα κοσμήματα ήταν κρυμμένα εκεί.

Το πρόσωπο του κυρίου Γκουν έγινε κατακόκκινο. Δεν άντεχε την ιδέα ότι εκείνα τα παιδιά μπορεί να έπαιρναν ακόμα περισσότερους επαίνους από τον επιθεωρητή Τζενκς για την ανεύρεση των κλεμμένων κοσμημάτων που ήταν κρυμμένα στο δικό του τομέα ελέγχου. Ήταν αποφασισμένος να μπει και ο ίδιος μέσα στο σπίτι, κι αν έβρισκε κάποιο από τα παιδιά εκεί, θα το τρώμαζε πολύ. Ναι, αν τα έβρισκε εκεί, θα τους έδινε ένα αξέχαστο μάθημα!

Αθόρυβα και προσεκτικά ο κύριος Γκουν μπήκε στην τρύπα. Σχεδόν κόλλησε εκεί, γιατί ήταν αρκετά παχουλός. Όταν κατάφερε να ξεκολλήσει, προσγειώθηκε στα κάρβουνα.

Ήρθε η ώρα, σκέφτηκε θριαμβευτικά ο κύριος Γκουν, μόλις ξαναβρήκε την ανάσα του. Τώρα θα ανέβω και θα ερευνήσω το σπίτι κι έτσι και πιάσω κανένα από εκείνα τα σιχαμένα πλάσματα, αλίμονό τους! Θα πάθουν τέτοια λαχτάρα που δεν θα τολμήσουν να τα βάλουν μαζί μου άλλη φορά! Θα τρέμουν από τον φόβο τους σαν την καλαμιά στον κάμπο! Χα! Θα τα μάθω εγώ να τριγυρίζουν εδώ πέρα και να προσπαθούν να παραστήσουν τους αστυνομικούς για να με γελοιοποιήσουν! Θα τους δείξω εγώ ποιος είναι ο αστυνομικός Γκουν!

19

Η μεγάλη απόδραση και το πάθημα τον κυρίου Γκουν

Στο διάστημα αυτό, όμως, τι να έκανε ο φυλακισμένος Φρέντι;

Οι άντρες, αφού πήραν το γράμμα του, έφυγαν από το δωμάτιο κλειδώνοντάς τον και πάλι μέσα. Ο Φρέντι φαντάστηκε πως πήγαν να περιμένουν τους Ντετέκτιβ. Πήγε κι αυτός στο παράθυρο και κοιτούσε έξω τον κήπο.

Κανένας δεν ήρθε εκείνο το πρωί –όπως ξέρουμε ήδη– μέχρι και την ώρα του φαγητού. Λίγο αργότερα ο Φρέντι είδε τον Πιπ να καταφθάνει και να μαζεύει το γράμμα, που απ' ό,τι κατάλαβε το είχαν πετάξει από κάποιο παράθυρο των κάτω ορόφων. Ο Φρέντι παρατηρούσε τον Πιπ, αλλά δεν τολμούσε να του σφυρίξει. Η μόνη του ελπίδα ήταν να γυρίσει ο Πιπ στους άλλους και να διαβάσουν το μυστικό μήνυμα. Αρκεί να μάντευαν πως υπήρχε μυστικό μήνυμα...

Ύστερα από λίγο οι δυο άντρες ξαναγύρισαν.

«Λοιπόν» είπε εκείνος με τα λειπτά χείλη «περιμένω τους φίλους σου να έρθουν γρήγορα εδώ και να σου κάνουν παρέα! Μπορείς να φας το φαγητό σου σ' ένα δωμάτιο όχι τόσο άνετο σαν αυτό, φιλαράκο, και μόλις έρθουν οι φίλοι σου θα σου τους φέρουμε για επίσκεψη!»

Ανάγκασαν τον Φρέντι να βγει από το άνετο κρυφό δωμάτιο και τον πήγαν σ' ένα άλλο στον πιο κάτω όροφο. Ήταν σχεδόν άδειο και παγωμένο.

«Αυτά είναι μερικά σάντουιτς για σένα» είπε ο κοκκινοπρόσωπος άντρας και του έδωσε μια σακουλίτσα. «Πάρε κι ένα ποτήρι νερό. Θα μείνεις κλειδωμένος εδώ μέχρι να σου φέρουμε για παρέα τους φίλους σου, αφού τους πιάσουμε. Κι εδώ φοβάμαι πως θα πρέπει να μείνετε για κάνα-δυο μέρες, μέχρι να τελειώσει η σπουδαία δουλειά που έχουμε να κάνουμε. Ύστερα μπορεί να τηλεφωνήσουμε στην αστυνομία ή στους γονείς σας και να τους πούμε πού θα βρουν τα καημενούλια τα παιδάκια τους! Μετά απ' αυτό το μάθημα, πρέπει να το καλοσκεφτείτε την επόμενη φορά που θα θελήσετε να ξεφυτρώσετε ξανά εκεί που δεν σας σπέρνουν».

Έδωσε στον Φρέντι άλλο ένα χαστούκι και μετά οι δύο άντρες βγήκαν από το δωμάτιο. Ο Φρέντι άκουσε το κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά.

Ωραία, μπορεί να είναι κρύα και άβολα εδώ, αλλά ίσως μπορέσω να το σκάσω απ' αυτό το κλειδωμένο δωμάτιο. Δεν υπάρχει χαλί στο πάτωμα και το κενό κάτω από την πόρτα είναι αρκετά μεγάλο. Θα περιμένω μέχρι

να ησυχάσουν όλα και τότε θα βάλω σε εφαρμογή το μικρό μου κόλπο, σκέφτηκε.

Κατευθύνθηκε αμέσως προς το παράθυρο. Δεν υπήρχε τρόπος να φύγει αποκεί, γιατί η απόσταση από το έδαφος ήταν αρκετά μεγάλη και δεν υπήρχε κανένα δέντρο δίπλα στο παράθυρο.

Ο Φρέντι κάθισε σε μια σκονισμένη γωνιά κι έφαγε με όρεξη τα σάντουιτς που του είχαν αφήσει. Αναλογίστηκε πως οι άντρες εκείνοι ήταν πολύ κακοί μαζί του με το φαγητό. Είχαν αρκετό πάνω στο κρυφό δωμάτιο, αλλά το μόνο που του έδωσαν εκείνη την ημέρα ήταν δυο τρία μικρά σάντουιτς με ζαμπόν! Ο Φρέντι που ήταν συνηθισμένος να τρώει καλά, τουλάχιστον τέσσερις φορές την ημέρα, ένιωθε πολύ πεινασμένος.

Τελείωσε το φαγητό του, ήπια το νερό και μετά πήγε στην πόρτα. Αφουγκράστηκε με προσοχή. Δεν άκουγε απολύτως τίποτε. Αναρωτήθηκε αν θα ήταν καλή ιδέα να προσπαθήσει να δραπετεύσει εκείνη τη στιγμή. Ίσως οι άντρες να έπαιρναν έναν υπνάκο πάνω, στο κρυφό δωμάτιο. Ήξερε ότι ήταν τρεις, αν και δεν είχε δει ποτέ αυτόν που ονόμαζαν Τζάρβις, ο οποίος ήταν μάλλον κάτι σαν υπηρέτης. Ίσως ο Τζάρβις να είχε μείνει πίσω για να προσέχει μήπως έρθουν τα παιδιά.

Τη στιγμή που σκεφτόταν να περάσει την εφημερίδα κάτω από την πόρτα για να μαζέψει το κλειδί όταν θα έπεφτε από την άλλη μεριά, άκουσε βήματα. Τραβήχτηκε βιαστικά προς τα πίσω και κάθισε κάτω σε μια γωνιά. Κανένας όμως δεν μπήκε.

Ο Φρέντι κοίταξε το ρολόι του. Το απόγευμα είχε προχωρήσει αρκετά. Ίσως να ήταν καλύτερα να περίμενε μέχρι να πέσει το σκοτάδι. Κανένας δεν θα έβλεπε την εφημερίδα που θα εξείχε κάτω από την πόρτα μέσα στο σκοτάδι, αλλά αν περνούσε κάποιος τώρα μπορεί να υποψιαζόταν κάτι.

Έτσι, το αγόρι κάθισε και περίμενε υπομονετικά. Ένωθε βρόμικος και παγωμένος, πεινασμένος και κουρασμένος. Σκέφτηκε πως αυτή η περιπέτεια δεν ήταν καθόλου ευχάριστη προς το παρόν, αλλά βέβαια οι περιπέτειες έχουν συχνά και άσχημες στιγμές και απ' ό,τι φαινόταν σ' αυτό το μυστήριο τις τραβούσε όλες επάνω του σαν μαγνήτης!

Μόλις άρχισε να σκοτεινιάζει, ο Φρέντι κοίταξε έξω από το παράθυρο. Το μάτι του έπιασε μια κίνηση κοντά στον φράχτη, σαν κάποιος να περπατούσε προσεκτικά στη σκιά. Ποιος να ήταν; Ευχόταν μόνο να μην ήταν κάποιος από τους Ντετέκτιβ! Μέσα στο μισοσκόταδο δεν μπόρεσε να διακρίνει τη στολή του Φεύγα, αλλιώς θα είχε αναγνωρίσει τον αστυνομικό, που μόλις είχε φτάσει στο Μίλτον Χάουζ.

Ο Φρέντι αποφάσισε να δραπετεύσει ακριβώς εκείνη τη στιγμή. Αν η σκυφτή φιγούρα ανήκε σε ένα από τα παιδιά, θα έπρεπε οπωσδήποτε να το προειδοποιήσει για την παγίδα που τους είχαν στήσει. Μετά θα μπορούσαν να πάνε μαζί στον επιθεωρητή Τζενκς και να του αναφέρουν τα πάντα.

Αφουγκράστηκε και πάλι προσεκτικά. Δεν άκουγε τί-

ποτα. Ξεδίπλωσε την εφημερίδα και την έσπρωξε προσεκτικά κάτω από την πόρτα, μέχρι που μόνο μία γωνία της έμεινε στο μέσα μέρος. Μετά άρχισε να σκαλίζει την κλειδαριά. Το κλειδί έπεσε απότομα κάτω κάνοντας έναν ελαφρύ γδούπο πάνω στην εφημερίδα.

Η καρδιά του Φρέντι χτυπούσε δυνατά. Η απόδρασή του ήταν ζήτημα λεπτών πια! Άρχισε να τραβά την εφημερίδα προς το μέρος του. Αυτό ήταν το πιο κρίσιμο σημείο. Το κλειδί θα περνούσε, άραγε, κάτω από την πόρτα ή όχι; Κι όμως πέρασε! Ο Φρέντι το είδε να έρχεται σιγά σιγά και το σήκωσε από κάτω ευχαριστώντας σιωπηλά τον Θεό. Το έβαλε στην κλειδαριά από τη δική του μεριά, γύρισε το κλειδί και η κλειδαριά έτριξε. Άνοιξε απαλά την πόρτα και κοίταξε έξω. Δεν υπήρχε κανένας. Βγήκε, κλείδωσε και πάλι κι άφησε το κλειδί στην κλειδαριά. Αν κάποιος από τους άντρες περνούσε αποκεί θα έβλεπε το κλειδί στη θέση του και θα φανταζόταν πως το αγόρι ήταν ακόμη μέσα στο κλειδωμένο δωμάτιο.

Αναρωτήθηκε με ποιον τρόπο να έφευγε από το σπίτι. Φοβόταν να βγει από την μπροστινή πόρτα, γιατί βέβαια δεν θα τολμούσε να την κλείσει, για να μην ακουστεί ο θόρυβος, κι αν την άφηνε ανοιχτή κάποιος μπορεί να το πρόσεχε. Σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα να πάει ξανά κάτω στην καρβουναποθήκη και να βγει από την καταπακτή. Ήταν τόσο σκοτεινά που κανένας δεν θα τον έβλεπε.

Έτσι ο Φρέντι κατέβηκε προσεκτικά κάτω στο ισό-

γειο, πέρασε από την κουζίνα και μπήκε στο πλυσταριό όπου υπήρχε η πόρτα που οδηγούσε κάτω, στην αποθήκη με τα κάρβουνα. Έψαξε για το κλειδί. Σκέφτηκε πως θα ήταν πολύ καλή ιδέα να κλειδώσει την πόρτα πίσω του, όταν πια θα είχε μπει στο υπόγειο, γιατί έτσι θα ήταν σίγουρος πως δεν θα τον έπιαναν ξανά, ακόμα κι αν έβρισκε ασφαλιστή την καταπακτή!

Βρήκε το κλειδί κρεμασμένο δίπλα στην πόρτα και το πήρε. Διάβηκε το κατώφλι και στάθηκε στο πρώτο σκαλί. Έκλεισε την πόρτα πίσω του, έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και το γύρισε. Μετά πήρε βαθιά ανάσα. Ήταν ασφαλής για την ώρα! Κατέβηκε και τα υπόλοιπα σκαλιά κι έφτασε στο κελάρι. Εκεί σταμάτησε πανικόβλητος! Κάποιος... κάποιος κατέβαινε από την καταπακτή! Μπορούσε να τον ακούσει να μουρμουρίζει και να βογκά. Ποιος ήταν; Σίγουρα όχι κάποιος από τα Λαγωνικά! Η καρδιά του Φρέντι άρχισε και πάλι να χτυπά δυνατά. Άκουσε τον νεοφερμένο να πηδά πάνω στα κάρβουνα. Ο Φρέντι ήταν σίγουρος πως ήταν κάποιος απ' αυτούς που τον κρατούσαν αιχμάλωτο, αν και δεν καταλάβαινε γιατί έμπαινε στο σπίτι από την καταπακτή. Αποφάσισε να αντιδράσει ταχύτατα. Καθώς ο εισβολέας γλιστρούσε προς τα κάτω, ο Φρέντι πήδησε πάνω του και τον έκανε να χάσει την ισορροπία του και να κατρακυλήσει στην πιο μακρινή γωνιά του υπογείου. Μετά, προτού ο άλλος προλάβει να συνέλθει από τη σύγχυσή του, ο Φρέντι σκαρφάλωσε με χέρια και με πόδια στα κάρβουνα ανεβαίνοντας προς το άνοιγμα της καταπακτής.

Άπλωσε τα χέρια του για να πιαστεί από το άνοιγμα και, με όση δύναμη είχε, κατάφερε παλεύοντας με νύχια και με δόντια να βγει από την τρύπα. Αναπνέοντας βαριά, ξάπλωσε για λίγο στο χιόνι, δίπλα από το άνοιγμα της καταπακτής, ενώ από κάτω ακούγονταν μουρμουρητά και βογκητά.

Ο Φρέντι δεν είχε την παραμικρή ιδέα ότι ο άντρας στο υπόγειο ήταν ο Φεύγας. Μόλις συνήλθε κάπως, άρχισε να ψάχνει για το σιδερένιο καπάκι. Τη στιγμή που ήταν έτοιμος να το βάλει πάνω στην τρύπα, ο κύριος Γκουν στάθηκε στα πόδια του, πήρε τον φακό του από τη ζώνη του, τον άναψε και φώτισε το άνοιγμα.

Με ολοφάνερη κατάπληξη ο αστυνομικός είδε το πρόσωπο του Γάλλου να τον παρατηρεί! Ναι, δεν είχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό – τα ίδια μαύρα κατσαρά μαλλιά, το χλωμό πρόσωπο, τα πεταχτά δόντια...

«Γκρρρ!» έκανε ο κύριος Γκουν, που από τον θυμό του δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη!

Ο Φρέντι, τυφλωμένος από το φως, έβαλε ψηλαφητά το βαρύ καπάκι πάνω στο άνοιγμα. Μετά, από φόβο μήπως ο εγκλωβισμένος κατάφερνε να σπρώξει το καπάκι και να βγει όπως και ο ίδιος, ο Φρέντι τράβηξε με κόπο ένα βαρέλι μισογεμάτο παγωμένο νερό και το έβαλε για βάρος πάνω από το καπάκι. Τώρα πια ήταν βέβαιος πως όποιος κι αν ήταν κάτω στο υπόγειο, δεν θα μπορούσε να βγει ούτε από την πόρτα, αφού ο Φρέντι είχε πάρει το κλειδί, αλλά ούτε και από την τρύπα.

Το αγόρι ανέπνευσε με ανακούφιση. Ο φυλακισμένος

στο κελάρι άρχισε να ουρλιάζει και να σκούζει. Κανένας ήχος όμως δεν ακουγόταν έξω. Ο Φρέντι πίστευε πως δεν θα τον άκουγε κανένας από τους συνεργούς του. Έκανε σιωπηλά τον γύρο του φράχτη στον κήπο, προσέχοντας μήπως δει και κάποιον άλλο. Όμως δεν υπήρχε κανένας. Τότε, ένας πολύ περίεργος θόρυβος έφτασε στα αυτιά του. Τι στο καλό ήταν αυτό; Ακουγόταν σαν σιγανό και μακρινό βούισμα μηχανής.

«Ακούγεται σαν αεροπλάνο!» μουρμούρισε απορημένος ο Φρέντι.

Κοίταξε ψηλά. Με μεγάλη έκπληξη είδε κάτι που έμοιαζε με ακτίνα φωτός να λάμπει στη στέγη του Μίλτον Χάουζ.

Υπάρχει ένα μυστήριο φως εκεί πάνω, σκέφτηκε ο Φρέντι. Είναι άραγε αεροπλάνο αυτό που κάνει τέτοιο θόρυβο και μήπως αυτό το φως είναι για να το οδηγήσει στα διπλανά λιβάδια; Είναι αρκετά μεγάλα για να προσγειωθεί εκεί ένα αεροπλάνο.

Το αγόρι περίμενε λίγο. Ο θόρυβος πλησίαζε όλο και πιο κοντά. Έμοιαζε να κάνει κύκλους. Ύστερα από λίγο σταμάτησε. Ο Φρέντι ήταν βέβαιος πως ήταν ένα αεροπλάνο που προσγειώθηκε στα χωράφια πίσω από το Μίλτον Χάουζ. Το φως που έπεφτε στη στέγη του σπιτιού έσβησε.

Ο Φρέντι πήγε στο καλοκαιρινό σπιτάκι, τυλίχτηκε με τις κουβέρτες και περίμενε. Σε λίγο από την πίσω πόρτα του κήπου, που οδηγούσε στα λιβάδια, ακούστηκαν βήματα και φάνηκε το φως ενός φαναριού. Προφανώς

οι επιβάτες του αεροπλάνου πήγαιναν να συναντήσουν κάποιον στο Μίλτον Χάουζ!

Ο Φρέντι τα χρειάστηκε για τα καλά! Δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε εκεί έξω. Το μόνο που ήξερε ήταν πως επρόκειτο για ένα μυστήριο, ένα πολύ επικίνδυνο μυστήριο και καλά θα έκανε να έφευγε αποκεί όσο πιο γρήγορα γινόταν.

Ένα σωρό ερωτήματα τον βασάνιζαν. Οι άλλοι είχαν διαβάσει το μυστικό μήνυμα; Είχαν τηλεφωνήσει στον επιθεωρητή Τζενκς; Έκαναν κάτι για να τον βοηθήσουν; Κανένας, απ' όσο ήξερε, δεν είχε έρθει να τον ψάξει από την ώρα που ο Πιπ είχε πάρει το σημείωμα. Ο Φρέντι σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα να γύριζε πίσω στο σπίτι του Πιπ ή του Χάρι και να μάθαινε από πρώτο χέρι αν είχαν κάνει τίποτα. Αν δεν γινόταν κάτι σύντομα, οι κακοποιοί θα τελείωναν τη δουλειά τους και θα εξαφανίζονταν. Δεν θα γύριζαν ποτέ ξανά στο Μίλτον Χάουζ – αυτό το ήξερε πολύ καλά. Το χρησιμοποιούσαν κρυφά για πολύ καιρό, αλλά τώρα που ο τόπος των συναντήσεών τους ή η κρυψώνα τους είχε ανακαλυφθεί, δεν θα τους ήταν χρήσιμη πια.

Αν δεν μπορέσω να φέρω βοήθεια τώρα αμέσως, αυτοί οι τύποι θα γίνουν καπνός, σκέφτηκε ο Φρέντι. Έτσι κι αλλιώς, από λεπτό σε λεπτό μπορεί να ανακαλύψουν ότι το έσκασα από το δωμάτιο και θα αναστατωθούν. Και δεν έχουν παρά να μπουν στο αεροπλάνο και να φύγουν για κάποια άλλη χώρα.

Γλίστρησε μέσα από ένα άνοιγμα του φράχτη και

βγήκε στον δρόμο με τις καρυδιές. Άρχισε να περπατάει μένοντας πάντα στη σκιά του φράχτη.

Ξαφνικά, έπεσε πάνω σε κάποιον, που κι αυτός περπατούσε προσεκτικά στον δρόμο και που επίσης πήγαινε κοντά στον φράχτη! Αυτός ο «κάποιος» ακινητοποίησε τον Φρέντι και τον κράτησε γερά με μια λαβή από την οποία με τίποτα δεν μπορούσε να ξεφύγει. Ένα φως άστραψε μπρος στα μάτια του και μια αποφασιστική φωνή ακούστηκε.

«Ποιος είσαι εσύ και τι δουλειά έχεις εδώ;»

Ήταν μια φωνή που ο Φρέντι ήξερε πολύ καλά. Την άκουσε με ευχάριστη έκπληξη.

«Επιθεωρητή Τζενκς! Θεέ μου, πόσο χαίρομαι που σας βλέπω!»

Ο επιθεωρητής Τζενκς αναλαμβάνει δράση

Ο φακός φώτισε και πάλι το πρόσωπο του Φρέντι.

«Πώς με ξέρεις;» απόρησε ο επιθεωρητής Τζενκς.
«Ποιος είσαι;»

Ο επιθεωρητής δεν αναγνώρισε τον Φρέντι μ' αυτή την περίεργη μεταμφίεση. Ιδιαίτερα τώρα που το αγόρι ήταν κατάμαυρο και βρόμικο από την καρβουνόσκονη κι έμοιαζε περισσότερο με καπνοδοχοκαθαριστή.

«Είμαι ο Φρέντερικ Τρότεβιλ» είπε ο Φρέντι. «Είμαι... μεταμφιεσμένος. Αυτό είναι όλο».

«Ήσυχα!» είπε ο επιθεωρητής και τράβηξε τον Φρέντι σ' ένα χωράφι πίσω από τον φράχτη. «Μίλα σιγανά. Τι κάνεις εδώ; Μου τηλεφώνησαν οι άλλοι κι αυτά που μου είπαν περισσότερο με μπέρδεψαν παρά με διαφώτισαν. Δεν μπορώ να πω ότι πολυπίστεψα την ιστορία τους, αλλά για καλό και για κακό ήρθα να δω τι τρέχει».

«Ωραία!» είπε ο Φρέντι. «Τα παιδιά κατάλαβαν ότι είχα γράψει ένα μυστικό μήνυμα και το διάβασαν».

«Ναι» είπε ο επιθεωρητής Τζενκς. «Λοιπόν, όπως σου έλεγα, ήρθα με το αυτοκίνητο όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Αφού άκουσα αυτά που μου είπαν οι άλλοι, πήγα να δω τον κύριο Γκουν. Ήθελα να δω αν αυτός ήξερε κάτι για όλα αυτά, παρόλο που φαινόταν απίθανο να ήξερε κάτι και να μη μου το είχε αναφέρει».

«Οχι!» έκανε ο Φρέντι. «Δεν θέλαμε να ξέρει ο Φεύγας γι' αυτή την υπόθεση».

«Δεν ξέρει» είπε ο επιθεωρητής Τζενκς. «Δεν τον βρήκα στο σπίτι του και κανένας δεν ήξερε πού ήταν. Εσύ τον είδες καθόλου;»

«Όχι» απάντησε ο Φρέντι, χωρίς να φαντάζεται πως ο δύστυχος ο κύριος Γκουν ήταν κλειδωμένος στο υπόγειο του Μίλτον Χάουζ.

«Αποφάσισα, λοιπόν, να έρθω στο Μίλτον Χάουζ μόνος μου» συνέχισε ο επιθεωρητής «κι έπεσα πάνω σ' εσένα. Τι συμβαίνει, Φρέντερικ; Είναι πραγματικά κάτι σοβαρό ή απλά και μόνο πρόκειται για τίποτα μικροκακοποιούς;»

«Δεν ξέρω, κύριε» απάντησε ο Φρέντι. «Στ' αλήθεια, δεν ξέρω. Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Εγώ θα σας πω ό,τι γνωρίζω κι εσείς θα κρίνετε μόνος σας».

Έτσι, το αγόρι τού διηγήθηκε τα πάντα. Του είπε για το κρυφό δωμάτιο στο οποίο τον είχαν κλειδώσει, για τους δύο άντρες που είχε δει, για εκείνον που δεν είχε δει και τον έλεγαν Τζάρβις, για τον ερχομό του αεροπλάνου που έφερε ακόμα περισσότερους άντρες στο Μίλτον Χάουζ και για το πώς είχε κλειδώσει κάποιον στο κελάρι.

«Επομένως θα πιάσετε σίγουρα έναν απ' αυτούς, κύριε» κατέληξε. «Ακόμα κι αν οι άλλοι το σκάσουν. Α, ναι, παραλίγο να το ξεχάσω! Ξέρετε, κύριε, χμ... κατάφερα να πάρω αυτό το βιβλιαράκι για να το δείτε. Σκέφτηκα πως θα μπορούσε να σας φανεί χρήσιμο. Εγώ δεν καταλαβαίνω λέξη».

Στο φως του φακού του ο επιθεωρητής Τζενκς εξέτασε το παράξενο σημειωματάριο που ο Φρέντι είχε πάρει από το ντουλάπι του κρυφού δωματίου. Σφύριξε με θαυμασμό.

«Ναι, τα καταλαβαίνω όλα πολύ καλά» μουρμούρισε και ο Φρέντι άκουσε με καμάρι τη χαμηλή φωνή του. «Αυτό είναι μια ατζέντα με κωδικούς. Περιέχει τα ονόματα, αληθινά ή ψεύτικα, των μελών μιας περιβόητης συμμορίας, καθώς και τις διάφορες διευθύνσεις τους! Έκανες πολύ καλή δουλειά, Φρέντερικ! Πρόσεξέ με τώρα πολύ καλά. Θα τρέξεις στο πιο κοντινό τηλέφωνο, θα πάρεις τον αριθμό που θα σου δώσω και θα πεις ότι δίνω εντολή όλη η ομάδα να έρθει εδώ αμέσως. Δεν υπάρχει ούτε λεπτό για χάσιμο. Αμέσως! Κατάλαβες;»

Ο Φρέντι δεν χρειαζόταν δεύτερη κουβέντα. Ένιωθε ενθουσιασμένος. Αυτό το μυστήριο ήταν ό,τι πιο συναρπαστικό είχε ζήσει μέχρι τώρα. Κατέβηκε τρέχοντας τον δρόμο, αφήνοντας τον επιθεωρητή να συνεχίσει την παρακολούθηση.

Πήρε αμέσως τηλέφωνο. Ήταν, προφανώς, κάποια απόρρητη γραμμή της αστυνομίας. Έδωσε το μήνυμα. Μια κοφτή αυταρχική φωνή απάντησε αμέσως.

«Εντάξει! Σε δέκα λεπτά περίπου!»

Ο Φρέντι έκλεισε το τηλέφωνο. Άκουγε την καρδιά του που χτυπούσε δυνατά. Τι να έκανε τώρα; Λαχταρούσε να γυρίσει πίσω στο Μίλτον Χάουζ για να δει τι θα συνέβαινε. Αυτά που θα γίνονταν εκεί θα ήταν ανεπανάλγητα. Από την άλλη πλευρά, θα ήταν σωστό να αφήσει τους άλλους Ντετέκτιβ απέξω; Ήταν βέβαιος πως κι εκείνοι θα ήθελαν να είναι παρόντες στη δράση. Μήπως, όμως, ήταν επικίνδυνο να πάνε ξανά εκεί;

Αν δεν πλησίαζαν πολύ κοντά στο σπίτι, δεν θα διέτρεχαν τον παραμικρό κίνδυνο, σκέφτηκε ο Φρέντι.

Το αγόρι έτρεξε στο σπίτι του Πιπ. Για καλή του τύχη, όλη η παρέα ήταν συγκεντρωμένη εκεί. Όλοι τους έδειχναν πολύ ανήσυχοι.

Ο Μπάστερ ξαφνικά άρχισε να γαβγίζει με μανία και η Μπέτι διαισθάνθηκε πως ο Φρέντι ανέβαινε τις σκάλες. Έτρεξε στην πόρτα, τύλιξε τα χέρια της στη μέση του και τον τράβηξε στο δωμάτιο.

«Φούσκα! Είσαι καλά; Πώς το έσκασες; Αχ, Φούσκα, ανησυχήσαμε τόσο πολύ για σένα!»

«Φέρτε μου μερικά μπισκότα ή ό,τι άλλο φαγώσιμο υπάρχει» είπε ο Φρέντι. «Πεινάω σαν λύκος. Δεν έπρεπε να ανησυχήσετε για μένα. Ήμουν μια χαρά!»

«Πώς είσαι έτσι;» ρώτησε ο Πιπ. «Κατάμαυρος, βρόμικος, έχεις τα χάλια σου!»

«Ψιλοπράγματα!» είπε ο Φρέντι και καταβρόχθισε με βουλιμία τα μπισκότα. «Αυτή ήταν η περιπέτεια της ζωής μου. Θα σας τα πω όλα στον δρόμο».

«Στον δρόμο;» απόρησε η Ντέζι. «Γιατί πού θα πάμε;»

«Στο Μίλτον Χάουζ, για να δούμε το γλέντι» είπε ο Φρέντι. «Μόλις τηλεφώνησα σε μια ομάδα ένοπλων αστυνομικών να πάει εκεί, κατά διαταγήν του επιθεωρητή Τζενκς!»

Φωνές έκπληξης ακούστηκαν. Όλα τα παιδιά κοιτούσαν τον Φρέντι με μάτια γεμάτα θαυμασμό. Ο Μπάστερ προσπαθούσε μάταια να ανέβει στα γόνατά του. Ήταν καταχαρούμενος με την επιστροφή του αφεντικού του.

«Είναι... είναι επικίνδυνο;» ρώτησε η Μπέτι.

«Πολύ, αλλά όχι για μας!» απάντησε ο Φρέντι. «Λοιπόν, θα έρθετε ή όχι; Θα σας τα εξηγήσω όλα στον δρόμο. Πρέπει να πάμε αμέσως, αλλιώς θα χάσουμε όλο το σκηνικό».

Φυσικά πήγαν όλοι. Φόρεσαν στη στιγμή μπουφάν και σκουφιά και βγήκαν από το σπίτι του Πιπ τρέχοντας γεμάτοι ενθουσιασμό. Μόλις βγήκαν στον δρόμο, ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας πέρασε με μεγάλη ταχύτητα δίπλα τους.

«Αυτή είναι! Αυτή είναι η ένοπλη ομάδα!» είπε ο Φρέντι. «Τους είδατε; Θεέ μου, είναι ταχύτατοι σαν αστραπή! Ήρθαν αμέσως!»

Το μεγάλο αυτοκίνητο της αστυνομίας ανέβηκε μουγκρίζοντας τον λόφο και διέσχισε με ταχύτητα τον δρόμο με τις καστανιές. Τα παιδιά έτρεχαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν πίσω του. Οι καρδιές τους κόντευαν να σπάσουν και η Μπέτι κρατιόταν γερά από το δυνατό χέρι του Φρέντι. Ο Μπάστερ, με τη γλώσσα του κρεμασμένη έξω από το στόμα του και την ουρά του να ανεμίζει συ-

νέχεια, έτρεχε πίσω από τα παιδιά ξεχνώντας από την πολλή χαρά του να παριστάνει το κουτσό άλογο!

Έφτασαν στην πύλη του Μίλτον Χάουζ. Το αυτοκίνητο της αστυνομίας ήταν σταματημένο έξω στον δρόμο. Μαύρες σκιές, σκόρπιες δεξιά κι αριστερά, έδειχναν πού βρίσκονταν τα μέλη της ομάδας. Οδηγίες δίνονταν από τον επιθεωρητή με χαμηλή φωνή.

«Βάζει τους άντρες να κάνουν κλοιό γύρω από το σπίτι» ψιθύρισε ο Φρέντι στους άλλους, πνιγμένος σχεδόν από τον ενθουσιασμό του. «Βλέπετε, μερικοί πάνε προς τα εκεί κι άλλοι προς την άλλη μεριά, γύρω από το σπίτι. Αναρωτιέμαι πώς θα μπουν μέσα».

Ο επιθεωρητής Τζενκς είχε ένα πολύ απλό σχέδιο για να εισβάλουν στο σπίτι. Είχε διαβάσει το γράμμα του Φρέντι προς τα Λαγωνικά και είχε προσέξει πως τους είχε πει να χτυπήσουν την πόρτα. Έτσι, αν αυτός ή οι άντρες του ανέβαιναν τα σκαλιά και χτυπούσαν την πόρτα, οι τύποι από μέσα πολύ πιθανό να πίστευαν πως ήταν τα παιδιά που έρχονταν να συναντήσουν τον Φρέντι.

Όταν όλοι οι αστυνομικοί πήραν τις θέσεις τους γύρω από το σπίτι, ο επιθεωρητής πήγε στην μπροστινή πόρτα, σήκωσε το χέρι του και χτύπησε δυνατά. Τα παιδιά αναπήδησαν όταν άκουσαν το δυνατό *τακ τακ τακ*.

Η πόρτα άνοιξε αμέσως. Προφανώς αυτός που την άνοιξε, μάλλον ο Τζάρβις, περίμενε τέσσερα παιδιά να εμφανιστούν μπροστά του. Αντί γι' αυτά, αντίκρισε τη σκοτεινή κάνη του όπλου του επιθεωρητή που τον σημάδευε στο στήθος.

«Μη βγάλεις άχνα!» τον πρόσταξε με χαμηλή αλλά αυστηρή φωνή.

Πίσω από τον επιθεωρητή τρύπωσαν στο σπίτι άλλοι τρεις άντρες. Η πόρτα έκλεισε αθόρυβα. Ένας απ' αυτούς πέρασε χειροπέδες στα χέρια του φοβισμένου Τζάρβις.

Ο επιθεωρητής με δύο από τους άντρες του ανέβηκε σιγά σιγά τα σκαλιά. Δεν έκαναν τον παραμικρό θόρυβο. Πήγαν κατευθείαν στον επάνω όροφο του σπιτιού, στο δωμάτιο από το οποίο έβγαине φως από την κλειδαρό-τρυπα. Ήταν το κρυφό δωμάτιο.

Ο επιθεωρητής, κρατώντας πάντα το πιστόλι στο χέρι, έσπρωξε απότομα την πόρτα, που άνοιξε διάπλατα. Στάθηκε στο άνοιγμα ψηλός και επιβλητικός χωρίς να βγάλει λέξη. Οι πέντε άντρες που βρίσκονταν μέσα πετάχτηκαν όρθιοι. Μια ματιά όμως στο ανέκφραστο πρόσωπο του επιθεωρητή έφτανε για να σηκώσουν τα χέρια τους ψηλά.

Ο επιθεωρητής έριξε μια ματιά ολόγυρα στο δωμάτιο και μίλησε με φιλικό τόνο.

«Αχά! Βλέπω πως στήσατε μια πολύ ζεστή φωλίτσα εδώ. Χαίρομαι που σε βλέπω και πάλι, Φίνιγκαν, ή μήπως τώρα σε λένε Τζον Χένρι Σμιθ; Κι εσύ εδώ, Λάμερτον; Βρε, βρε, βρε! Όλα τα καλά παιδιά μαζί! Τι αναπάντεχη χαρά είναι αυτή; Τι έγινε, παιδιά, δεν κάνετε χαρούλες που με βλέπετε;»

Οι δύο άντρες, στους οποίους είχε απευθυνθεί με το όνομά τους, κατσούφιασαν. Ο ένας ήταν ο άντρας με τα

λειπτά χείλη και ο άλλος ο κοκκινοπρόσωπος τύπος. Ο επιθεωρητής κοίταξε και τους άλλους. Ένας απ' αυτούς μίλησε νευρικά.

«Εγώ δεν έχω σχέση μ' αυτά, αστυνόμε! Δεν ήξερα τίποτα μέχρι απόψε. Μόνο όταν μ' έφεραν εδώ με το αεροπλάνο κατάλαβα ότι μαγειρεύεται βρομοδουλειά».

«Έτσι, ε;» είπε δύσπιστα ο επιθεωρητής. «Υποθέτω πως δεν πρόσεξες τίποτα περίεργο στον τρόπο με τον οποίο διακινούνται αυτές οι αντίκες; Όχι βέβαια... Υποθέτω πως εσύ δεν ξέρεις τίποτα για την κλοπή των ανεκτίμητης αξίας κινέζικων βάζων που ανήκαν στον Βέλγο κόμη; Εσύ είσαι αθώα περιστερά! Το ίδιο κι εσύ!» πρόσθεσε γυρίζοντας προς τον άλλο άντρα. «Δεν έχεις καμιά σχέση με την κλοπή του πολύτιμου πίνακα από την γκαλερί στο Παρίσι, έτσι δεν είναι; Εσύ δεν ξέρεις τίποτα γι' αυτό, είμαι σίγουρος! Δηλαδή, σαν να λέμε, είναι απλή σύμπτωση που κάποιοι τόσο έξυπνοι και ονομαστοί απατεώνες όπως εσείς βρεθήκατε εδώ, σ' ένα μυστικό μέρος, μαζί με εξίσου περιβόητους αγοραστές ειδών τέχνης, το ίδιο απατεώνες, που είναι γνωστό πως έχουν πολύ καλές σχέσεις με ανάλογου επιπέδου τύπους στην άλλη άκρη του Ατλαντικού».

«Εντάξει, το παιχνίδι τελείωσε» είπε ο πέμπτος άντρας με βαριά φωνή. «Εγώ το έλεγα πάντα πως αυτό είναι πολύ επικίνδυνο μέρος για να συναντιόμαστε».

«Ήταν όμως μια χαρά μέχρι τώρα, ε;» είπε ο επιθεωρητής. «Ένα πολύ ήσυχο μέρος! Κατάλληλο σημείο για συναντήσεις και δολοπλοκίες, ιδανικό μέρος ακόμα και

για να κρύβετε τα πολύτιμα αντικείμενα, μέχρι να σταματήσει ο θόρυβος και να μπορείτε να τα μεταφέρετε στην Αμερική για να τα πουλήσετε. Με καγκελόφραχτα παράθυρα για να τα προστατεύουν και όλα τα συναφή. Πλήθος ικανών αστυνομικών ομάδων σε όλο τον κόσμο έψαχναν για σας, την πανούργα συμμορία, χρόνια τώρα. Χαίρομαι που θα χωριστείτε για πολύ καιρό!»

Οι άλλοι δύο άντρες, που είχαν ανέβει μαζί με τον επιθεωρητή Τζενκς, μπήκαν στο δωμάτιο και πέρασαν χειροπέδες στους πέντε κατσουφιασμένους τύπους.

«Υπάρχουν κι άλλοι εδώ;» ρώτησε ο επιθεωρητής. «Έχουμε κι άλλον έναν φιλαράκο σας κάτω».

«Βρες το μόνος σου» είπε ο Λάμερτον στεγνά.

«Θα το βρούμε» είπε ο επιθεωρητής. «Υπάρχουν άντρες μέσα κι έξω από το σπίτι, όπως καταλαβαίνεις. Δεν μπορούσαμε να μην πάρουμε τα μέτρα μας, δεν συμφωνείς;»

Οι άντρες στραβομουτσούνιασαν ακόμα περισσότερο και δεν απάντησαν. Ο επιθεωρητής έδωσε κοφτές εντολές και οι αστυνομικοί τούς οδήγησαν όλους έξω από το δωμάτιο. Για λίγα λεπτά ο επιθεωρητής έμεινε μόνος του και εξέτασε το κρυφό δωμάτιο με το κοφτερό και έξυπνο βλέμμα του. Μετά κατέβηκε κι αυτός κάτω.

Οι πέντε άντρες και ο Τζάρβις ήταν στημένοι σε παράταξη στον διάδρομο. Ένας από τους αστυνομικούς είχε ανάψει μια λάμπα και το φως είχε πλημμυρίσει τον χώρο. Τα πέντε παιδιά στην πύλη, καταλαβαίνοντας ότι

τα πράγματα ήταν πια ήρεμα, έφτασαν στην πόρτα και κοίταξαν μέσα.

«Θεέ μου» αναφώνησε ο Χάρι με δέος. «Κοιτάξτε τους όλους, πόσο άξεστοι δείχνουν! Τι να είναι, Φούσκα, ξέρεις; Κλέφτες; Κατάσκοποι; Ή κάτι άλλο;»

«Μπορεί να είναι τα πάντα!» είπε ο Φρέντι κοιτάζοντάς τους. «Δείχνουν μοχθηροί!»

Ξαφνικά ο Φρέντι γλίστρησε κι έπεσε στο χιόνι, κάνοντας έναν υπόκωφο θόρυβο. Αμέσως η μπροστινή πόρτα άνοιξε κι ένας αστυνομικός κοίταξε έξω.

«Ποιος είναι εκεί;»

«Εμείς είμαστε» είπε ο Φρέντι χαμογελώντας στο φως του φακού. «Γεια σας, επιθεωρητή Τζενκς! Ήρθαμε μόνο να δούμε τι γίνεται».

«Δεν έπρεπε να το κάνετε» απάντησε εκείνος. «Μπορεί να έπεφταν πυροβολισμοί. Φρέντερικ, ποιους απ' αυτούς είδες περισσότερο;»

Ο Φρέντι έδειξε τον άντρα με τα λεπτά χείλη κι εκείνον με το κόκκινο πρόσωπο.

«Τους πιάσατε όλους;» ρώτησε. «Τι έγινε μ' αυτόν που κλείδωσα στο υπόγειο;»

Οι κρατούμενοι έδειξαν να εκπλήσσονται. Ο άντρας με τα λεπτά χείλη γύρισε αγριεμένος προς τον Φρέντι.

«Πώς βγήκες από το δωμάτιο όπου σε είχαμε κλειδώσει;»

«Ποτέ δεν προδίδω τα μυστικά μου κόλπα» απάντησε ο Φρέντι. «Επιθεωρητή Τζενκς, μ' εκείνον εκεί στο υπόγειο οι τύποι γίνονται επτά. Να τον φέρουμε;»

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος» είπε ο άντρας με τα λεπτά χείλη. «Μόνο εμείς οι έξι».

Μια μαύρη φιγούρα στάθηκε στην πόρτα κι ένας αστυνομικός ανέφερε στον επιθεωρητή: «Κύριε, πρέπει να υπάρχει κάποιος κάτω στο υπόγειο. Ήμουν σκοπός εκεί πίσω κι άκουγα συνέχεια πνιχτές φωνές, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω από πού έρχονταν».

«Πρέπει να είναι ο τύπος που κλείδωσα στο υπόγειο!» είπε ο Φρέντι. «Πάμε να τον πάρουμε!»

Φως στο σκοτάδι

«Ελάτε» είπε ο επιθεωρητής βγάζοντας πάλι το όπλο του. «Οι υπόλοιποι μείνετε πίσω. Μόνο ο Φρέντερικ θα έρθει για να μου δείξει τον δρόμο. Κι εσύ, Φρέντερικ, θα μείνεις πίσω όταν θα ανοίξω την πόρτα του υπογείου».

Ο Φρέντι, κορδωτός, τον οδήγησε στην πόρτα του υπογείου κι έβγαλε το κλειδί που είχε στην τσέπη του. Από κάτω ακούγονταν άγριες φωνές και ουρλιαχτά και πότε πότε ο ήχος από τα κάρβουνα που κατρακυλούσαν, καθώς ο καημένος ο Φεύγας προσπαθούσε να βρει την έξοδο.

Η φωνή φάνηκε ακαθόριστα γνωστή στον Φρέντι καθώς έδινε το κλειδί στον επιθεωρητή για να ανοίξει την πόρτα. Ο επιθεωρητής το έβαλε στην κλειδαριά και το γύρισε μαλακά.

«Έλα έξω!» φώναξε. «Ανέβα τα σκαλιά με τα χέρια ψηλά!»

Τρεμάμενα βήματα ακούστηκαν να ανεβαίνουν τα

σκαλιά. Ήταν ο καημένος ο κύριος Γκουν, χωρίς την κάσκα του, που την είχε χάσει κάπου ανάμεσα στα κάρβουνα. Ήταν κατάμαυρος σαν καλιακούδα! Βγήκε σκοντάφτοντας από την πόρτα, μισοκλείνοντας τα μάτια του, τυφλωμένος από το λαμπερό φως του φακού του επιθεωρητή. Ήταν τόσο μαύρος και βρόμικος, που ούτε ο Φρέντι αλλά ούτε και ο επιθεωρητής τον αναγνώρισαν.

Ο κύριος Γκουν ήταν θυμωμένος, φοβισμένος και συγχυσμένος. Διέσχισε την κουζίνα με τον επιθεωρητή να τον σπρώχνει και στάθηκε έκπληκτος όταν είδε όλους αυτούς που βρίσκονταν στον διάδρομο. Έμεινε άφωνος όταν είδε και τα παιδιά εκεί. Προσπάθησε να πει κάτι, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να ανοιγοκλείνει το στόμα του σαν ψάρι χωρίς να βγαίνει ήχος.

Ο Μπάστερ ήταν ο μόνος που αναγνώρισε τον καημένο τον κύριο Γκουν. Γαβγίζοντας δυνατά, όρμησε χαρούμενα στα πόδια του εχθρού του.

«Φεύγα από μπροστά μου!» είπε άγρια ο Γκουν και κλότσησε το σκυλί. «Τι σημαίνουν όλα αυτά;» ζήτησε να μάθει.

«Ο Φεύγας!» φώναξαν τα Πέντε Λαγωνικά με μια φωνή, νιώθοντας τη μεγαλύτερη έκπληξη που θα μπορούσαν να δοκιμάσουν.

«Γκουν!» αναφώνησε ο επιθεωρητής το ίδιο έκπληκτος με τα παιδιά. «Πώς... εσύ... εδώ...»

Δεν μπόρεσε να συναρμολογήσει τη φράση του. Απεναντίας ξέσπασε σε τόσο τρανταχτά γέλια, που τα άλλα μέλη της ομάδας δεν μπόρεσαν να μη χαμογελάσουν.

«Λοιπόν, Γκουν, αυτή είναι μια απρόσμενη συνάντηση» είπε ο επιθεωρητής κοιτάζοντας με ευθυμία τον βρόμικο, θυμωμένο αστυνομικό. «Πήγα στο σπίτι σου για να δω αν ήξερες τίποτα για όλα αυτά που συνέβαιναν εδώ, αλλά δεν ήσουν εκεί».

«Ήμουν κλειδωμένος σ' αυτή τη βρομερή υπόγεια καρβουναποθήκη!» είπε ο κύριος Γκουν και κοίταξε άγρια τον Φρέντι. «Αυτός με κλείδωσε! Θέλει να κατασκοπεύει, τώρα το ξέρω πολύ καλά. Είναι ένας Γάλλος που σίγουρα κάτι σκαρώνει με τους κλέφτες ή ό,τι άλλο είναι αυτοί οι τύποι που πιάσατε. Περιμένετε μόνο να τον πιάσω στα χέρια μου!»

«Δεν με γνωρίζετε, κύριε Γκουν;» είπε ο Φρέντι με την κανονική του φωνή.

Ο κύριος Γκουν αναπήδησε. Κοίταξε επίμονα τα μαύρα κατσαρά μαλλιά, τα μεγάλα φρύδια και τα πεταχτά δόντια. Αυτό ήταν το πρόσωπο του Γάλλου, χωρίς καμιά αμφιβολία, αλλά η φωνή ανήκε στον Φρέντι!

«Δεν νομίζω πως θα σ' αφήσω να συλλάβεις τον βοηθό μου!» είπε χαμογελαστός ο επιθεωρητής. «Μένω εκπληκτος που ένας τόσο έξυπνος αστυνομικός σαν εσένα, Γκουν, δεν μπόρεσε να αναγνωρίσει πως κάτω απ' αυτή τη μεταμφίεση κρύβεται ο Φρέντερικ!»

Ο Φρέντι έβγαλε την περούκα και τα φρύδια και με λίγο περισσότερη δυσκολία κατάφερε να βγάλει και τα δόντια του. Ο κύριος Γκουν τον κοιτούσε ξεροκαταπίνοντας κάμποσες φορές από τη λύσσα του. Είχε γίνει κατακόκκινος σαν ντομάτα. Οι έξι κρατούμενοι κοιτού-

σαν τον Φρέντι με κατάπληξη. Οι άλλοι Ντετέκτιβ χαχάνιζαν! Καλέ μας Φούσκα!

«Θα αφήσουμε τις εξηγήσεις για αργότερα!» είπε ο επιθεωρητής. «Τώρα προχωρήστε, κύριοι. Υπάρχει χώρος στο αυτοκίνητο για τους κρατούμενους και τρεις άντρες. Οι υπόλοιποι πηγαίνετε στο αεροπλάνο και φρουρήστε το μέχρι να στείλω άλλους να σας απαλλάξουν».

Η συντροφιά διαλύθηκε. Ο κύριος Γκουν, δείχνοντας παράξενος χωρίς την κάσκα του, στεκόταν σκυθρωπός παραδίπλα.

«Καλύτερα να πας σπίτι σου, Γκουν» τον συμβούλευσε ο επιθεωρητής. «Έχεις τα χάλια σου!»

«Αισθάνομαι χάλια» απάντησε ο κύριος Γκουν με το πιο κακόμοιρο ύφος. «Το ήξερα πως αυτά τα παιδιά ανακατεύονταν πάλι σε κάτι. Και τότε, πάνω που ήμουν έτοιμος να ανακαλύψω κάποια πράγματα, ήρθε αυτό το αγόρι και με κλείδωσε για να πάρει αυτός όλους τους επαίνους».

«Δεν το ήξερα ότι ήσασταν εσείς, κύριε Γκουν» είπε με ειλικρίνεια ο Φρέντι.

«Δεν θα άλλαζε τίποτε ακόμα κι αν το ήξερες. Θα έκανες ακριβώς το ίδιο!» είπε ο κύριος Γκουν. «Είστε σκέτη συμφορά, θα το καταλάβετε ποτέ; Τριγυρίζετε εδώ κι εκεί κι ανακατεύετε στα πόδια της αστυνομίας».

«Όχι, όχι, Γκουν, βοηθούν την αστυνομία!» τον διαβεβαίωσε ο επιθεωρητής. «Κάναμε πολύ καλή δουλειά εδώ απόψε. Κάναμε τσακωτή σχεδόν ολόκληρη σπείρα

διεθνών ληστών και τους κλεπταποδόχους τους. Έχεις ακουστά, Γκουν, για τον περιβόητο Φίνιγκαν και για το άλλο “λουλούδι” τον Λάμερτον; Είναι οι κακοποιοί που ειδικεύονταν στην κλοπή πολύτιμων πινάκων, κοσμημάτων, κινέζικων βάζων και άλλων έργων τέχνης, και τα έστελναν σε άλλες χώρες για να πουληθούν!»

«Μα, βέβαια, κύριε» είπε ο Γκουν με μάτια τόσο γουρλωμένα, που κόντευαν να πεταχτούν έξω από τις κόγχες τους. «Μη μου πείτε πως τους πιάσαμε, κύριε! Ποπό! Και να σκεφτείτε πως βρίσκονταν εδώ, κάτω από τη μύτη μου!»

«Γι' αυτό η μύτη σου πρέπει να οσφραίνεται λίγο καλύτερα την επόμενη φορά, Γκουν» είπε ο επιθεωρητής.

Αψούσου! φταρνίστηκε ο Γκουν. «Ναι, κύριε...»

Πήγαινε σπίτι σου και ξάπλωσε» τον συμβούλευσε ο επιθεωρητής. «Έχεις κρυολογήσει για τα καλά».

«Ναι, το ξέρω» είπε ο Γκουν, σκουπίζοντας τη μύτη του μ' ένα τεράστιο μαντίλι. «Δεν έπρεπε να σηκωθώ από το κρεβάτι, αλλά αισθανόμουν πως με καλούσε το καθήκον, κύριε, καθώς ήξερα πως κάτι περίεργο συνέβαινε. Αγνόησα την πνευμονία μπροστά στο καθήκον μου, κύριε».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, Γκουν» είπε σοβαρά ο επιθεωρητής. «Τώρα πήγαινε σπίτι σου. Θα έρθω αύριο να τα πούμε».

Ο Γκουν έριξε στον Φρέντι ένα τελευταίο φαρμακρό βλέμμα, αλλά το αγόρι δεν του έδωσε καμιά σημασία. Ο αστυνομικός εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα, συ-

νεχίζοντας να φταρνίζεται και να ρουφά τη μύτη του. Ο Μπάστερ γάβγισε δυνατά αποχαιρετώντας με τον δικό του τρόπο τον κύριο Γκουν.

«Και τώρα, Φίλιπ, τι λες;» είπε ο επιθεωρητής. «Νομίζεις πως η μητέρα σου θα μου έκανε το τραπέζι; Έχω την αίσθηση πως ίσως επιθυμεί να ακούσει κάτι απ' όλα αυτά. Ελπίζω να συμφωνείς κι εσύ μαζί μου».

«Και βέβαια!» είπε χαρούμενα ο Πιπ.

Αναρωτιόταν από ώρα πώς θα τα εξηγούσε όλα αυτά στους γονείς του. Ήξερε, όμως, πως η μητέρα του συμπαθούσε και θαύμαζε τον επιθεωρητή. Τώρα τα πράγματα θα πήγαιναν μια χαρά και κανένας τους δεν θα αντιμετώπιζε φασαρίες.

Το δείπνο κατέληξε σε αληθινή γιορτή. Όταν η μητέρα του Πιπ άκουσε πως κάτι εντυπωσιακό είχε συμβεί και ότι ο επιθεωρητής ήταν και πάλι πολύ ευχαριστημένος με τα Πέντε Λαγωνικά, τηλεφώνησε στους γονείς του Φρέντι, που είχαν μόλις γυρίσει, και στους γονείς του Χάρι, καλώντας τους να έρθουν για φαγητό εκείνο το βράδυ.

Τα παιδιά έμειναν κι αυτά στο τραπέζι και η συζήτηση ήταν πολύ ενδιαφέρουσα. Οι μεγάλοι άκουγαν εντυπωσιασμένοι την ιστορία που οδήγησε στη σύλληψη των κακοποιών. Κατά βάθος, η μητέρα του Πιπ ήταν αντίθετη με όλα αυτά τα πράγματα, γιατί δεν της άρεσε καθόλου που τα δυο της παιδιά ανακατεύονταν σε τόσο περίεργες υποθέσεις.

Ο Φρέντι, όπως ήταν αναμενόμενο, ήταν ο ήρωας

της βραδιάς. Η ιστορία με το αόρατο γράμμα, η απόδραση από το κλειδωμένο δωμάτιο και οι μεταμφιέσεις του προκάλεσαν τη μεγαλύτερη εντύπωση.

«Αλήθεια, Φρέντερικ!» είπε η μητέρα του. «Δεν ήξερα πως μπορείς να κάνεις όλα αυτά τα πράγματα. Δεν ήξερα καν πως γνώριζες την ύπαρξή τους!»

«Κοίτα, μαμά, εγώ τώρα τελευταία μελετούσα μεθόδους των ντετέκτιβ» είπε ο Φρέντι. «Νομίζω πως έχω ταλέντο σ' αυτό. Αλήθεια σου λέω. Ελπίζω να μην επιμένεις να πάω σε στρατιωτική σχολή, γιατί είμαι σίγουρος πως θα χαραμιστώ στον στρατό. Είμαι γεννημένος ντετέκτιβ. Θα μπορούσα να σου πω πράγματα που δεν θα τα πίστευες. Μια φορά...»

«Σταμάτα!» φώναξε ο Πιπ, αδυνατώντας να αντέξει άλλο την περιαυτολογία του Φρέντι. «Είσαι πανέξυπνος μερικές φορές, συμφωνώ, αλλά στο κάτω κάτω εγώ ήμουν εκείνος που σκαρφάλωσε σ' εκείνο το δέντρο. Εγώ σας έβαλα για πρώτη φορά στα ίχνη του κρυφού δωματίου. Το ξέρεις καλά».

«Όλοι σας αξίζετε επαίνους» είπε ο επιθεωρητής κοιτάζοντας γύρω του. «Ναι, ακόμα και η μικρή Μπέτι αποδώ, που ήταν αρκετά έξυπνη ώστε να μυρίσει τον χυμό του πορτοκαλιού στο σημείωμα του Φρέντερικ και να προφυλάξει τα Πέντε Λαγωνικά από την παγίδα!»

Η Μπέτι κοκκίνισε. Ήταν άχαρο να είσαι η μικρότερη από τα Πέντε Λαγωνικά, αλλά ήταν υπέροχο να σε επαινεί ο επιθεωρητής της αστυνομίας.

Ήταν ένα χαρούμενο, απολαυστικό βράδυ. Κανένας

δεν ήθελε να πάει για ύπνο. Ο επιθεωρητής έφυγε πρώτος, όταν ήρθε το αυτοκίνητο της αστυνομίας να τον πάρει.

«Καληνύχτα σας!» είπε «και πολλά πολλά ευχαριστώ που λύσατε το μυστήριο. Ελπίζω να υπάρχουν πολλά ακόμα για να τα ξεδιαλύσετε. Εκτιμώ πάντα τη βοήθειά σας, το ξέρετε αυτό!»

«Γεια σας!» είπαν τα Πέντε Λαγωνικά και χαιρέτησαν τον μεγάλο φίλο τους.

Ήταν θαυμάσιο που είχαν και πάλι συνεργαστεί μαζί του.

«Σίγουρα ο γερο-Φεύγας θα αισθάνεται πολύ άρρωστος» είπε ο Φρέντι παίρνοντας το παλτό του για να γυρίσει στο σπίτι του με τον Μπάστερ και τους γονείς του.

«Τον λυπάμαι» είπε η καλόκαρδη Μπέτι. «Ξέρετε, θα αισθάνεται πως απέτυχε και πάλι. Και δεν φτάνει που έχει αυτό το απαίσιο κρυολόγημα, αλλά κλειδώθηκε και σ' εκείνο το βρόμικο υπόγειο κι έχασε και την κάσκα του...»

«Ναι. Φαντάζομαι πως ήταν φοβερό γι' αυτόν» είπε η Ντέζι. «Λοιπόν, νομίζω πως πρέπει να φανούμε γενναϊόδωροι. Τι λέτε, του πάμε λίγα λουλούδια ή κάτι άλλο, αν είναι ακόμη στο κρεβάτι αύριο; Δεν τον συμπαθώ –και ποτέ δεν πρόκειται να τον συμπαθήσω– αλλά δεν μπορώ να μην τον συμπονώ λίγο, όπως και η Μπέτι».

«Να πας στον Φεύγα λουλούδια! Είσαι με τα καλά σου;» είπε ο Φρέντι περιφρονητικά. «Δεν με πειράζει να πάω να ψάξω για την κάσκα του ή ακόμα και να του

δώσω λίγο σαπούνι για να πλύνει τη στολή του αλλά λουλούδια ποτέ! Λουλούδια και Φεύγας δεν πάνε μαζί!»

«Εντάξει, θα του αγοράσουμε σαπούνι και θα βρούμε και την κάσκα του» είπε η Ντέζι. «Μη μου πείτε πως δεν θα πέσει από τα σύννεφα...»

«Θα μείνει με το στόμα ανοιχτό!» είπε ο Φρέντι. «Εντάξει, μαμά, έρχομαι. Μια στιγμή μόνο να πω καληνύχτα. Κοίτα, Ντέζι, μην πας να του αγοράσεις κανένα σαπούνι πολυτελείας. Το κλασικό πράσινο σαπούνι είναι ό,τι πρέπει για τον Φεύγα, κατάλαβες;»

Όλοι γέλασαν. Ο Μπάστερ γάβγισε σαν να γελούσε κι αυτός μαζί τους και η Μπέτι τον χάριδεψε.

«Γεια σου, Μπάστερ. Θα σε δούμε αύριο».

«Γεια σας» είπε ο Φρέντι. «Κι ας... Εντάξει, μαμά, έρχομαι! Μισό λεπτό!»

«Κι ας... τι;» ρώτησαν οι άλλοι της παρέας.

«Ας βρούμε να λύσουμε και κάποιο άλλο μυστήριο όσο πιο γρήγορα γίνεται!» είπε ο Φρέντι κατεβαίνοντας τα σκαλιά. «Κι ας είναι πολύ πιο δύσκολο και πιο ύποπτο. Συμφωνείτε;»

«Και το ρωτάς, Φούσκα;» φώναξαν όλοι τους με ενθουσιασμό. «Γι' αυτό υπάρχουν τα Πέντε Λαγωνικά. Για να φωτίζουν και τα πιο σκοτεινά μυστήρια!

